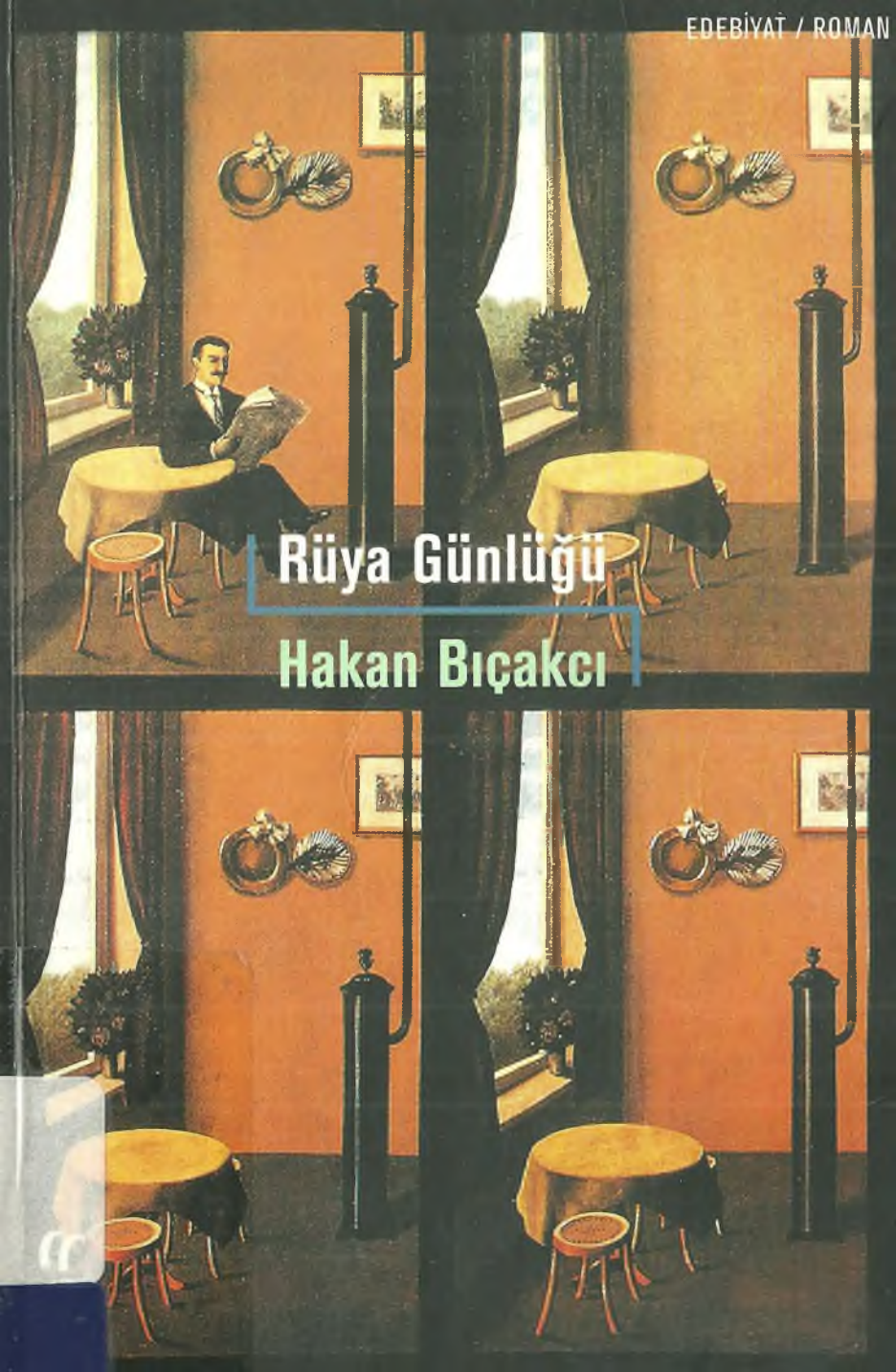
EDEBİYAT / ROMAN

Rüya Günlüğü

Hakan Bıçakcı

HAKAN BIÇAKCI

1978'de İstanbul'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001 yılında Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü ve reklamcılık alanında çalışmaya başladı. Çeşitli edebiyat dergilerine düzenli olarak şiir, öykü ve deneme yazdı. Hakan Bıçakcı'nın ilk romanı *Romantik Korku* 2002'de Oğlak Yayınları'ndan yayımlandı.

Rüya Günlüğü / Roman

E D E B İ Y A T / R O M A N

Rüya Günlüğü

Hakan Bıçakcı

OĞLAK / EDEBİYAT / ROMAN

Rüya Günlüğü / Hakan Bıçakcı

© Hakan Bıçakcı, 2003
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2003
Bu çalışmanın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Kapak resmi: René Magritte, "L'homme au journal", 1927, Tate Gallery, Londra
Dizgi düzeni: Goudy, 11 / 16 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Genel yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Birinci baskı: 2003
ISBN 975 - 329 - 419 - 0

Esen'e

"Bütün yaşamımızın bir rüya olması
ve onun içinde bütün meselelerimizi
türetmekte olmamız varsayımı,
mantık yönünden hiç de imkânsız değildir."

Bertrand Russel / *Felsefe Meseleleri*

"Düşlerde görülen bir başkasının düşünden
Neden olmasın siz de geçiniz"

Edip Cansever / *Oteller Kenti*

1

İçkinin son yudumu bir tuhaftı. Boş bardağı bara bırakıp içeri yöneldim. Tuvalete giden, gürültülü ve rengârenk ışıklara rağmen karanlık yolumu Mehmet, Emre ve Zeynep kesti.

"Haluk nereye?"

"Tuvalete..."

"Oğlum sen Emre'yi de geçtin" dedi Mehmet. Eliyle beni işaret ederek ekledi: "Adam bardak başına dört posta işiyor!" Güldük. Hep birlikte gülünce, o sırada aramızda olmayan Ömer geldi aklıma.

"Çocuklar, Ömer nerede?"

"Oğlum, sen Ömer'in son macerasından bihabersin galiba."

"N'oldu?"

"Yeni bir kız bulmuş, bundan on yaş küçük!"

"Ciddi mi?"

"Tabii oğlum, seksenli mi ne kız..."

"Ebru'yla birlikte değil miydi o en son?"

"Ay bunun hiçbir boktan haberi yok" derken mutsuz görünüyordu Zeynep.

"Zeynep, senin şu iş ne oldu?"

"Amaan, boşver abi, hâlâ aramadılar, unuttum ben o işi artık."

"İyi unut sen, ararlarsa da sürpriz olur."

"Haluk, nereye?"

"Oğlum altıma işeyeceğim şimdi, çekilin yolumdan!"

Tuvaletin bulunduğu bölüme geçtim. Yan yana duran iki ahşap kapının karşısında donakaldım. Kapılardan birinin üzerinde etekli, topuklu ayakkabılı, hasır şapkalı, kıpkırmızı dudaklarının arasında ince uzun sigarayla bir erkek, diğerinin üzerinde ise pantolonlu, makosen ayakkabılı, fötr şapkalı, pala bıyığının altında kocaman pipoyla bir kadın resmi vardı.

Midem fena halde bulandı, başım döndü. Sidik torbam patlamak üzereydi. Gözlerimi kısmış, sabırla tekrar bakıyordum ki, üzerinde kadın biçiminde erkek resmi bulunan kapı aniden açıldı. Geriledim. İçeriden erkek mi, kadın mı olduğu asla kestirilemeyen, tuhaf biri çıktı. Yüzü bembeyazdı. "Burası erkekler tuvaleti mi?" diye sordum çıktığı yerin kapısını göstererek. Sırf bir yere yönelebilmekti bu soruyu sormaktaki amacım. Beyaz yüzünü "Evet" anlamında sallayarak cinsiyetsiz bir sesle "Hayır" dedi.

Uyandım, saate baktım: Sabahın dördü. Çişim de yok... Bu tip rüyalar ya yatağa işemeyle son bulur ya da aşırı derecede sıkışmış bir halde tuvalete gitmek üzere uyanmayla... Sağ elim, içinde bulunduğum boğucu karanlığın dışına ya da kafamın içindeki garip bir aydınlığa uzanma hissiyle başucumdaki lambaya dokundu. Sudan çıkmış bir balığın bilinçsiz hareketleriyle elektrik düğmesini buldu. Koridor, unutulmak üzere olan bir düşünce gibi aydınlandı. Terliklerimi giyip mutfağa yürüdüm. Buzdolabını açınca aklıma takıldı: Kırk yılda bir içki içen ve üç dört yıldır bara gitmeyen biri niye böyle bir rüya görür ki? Su boğazımı üşüttü, yatağa döndüm, lambayı söndürdüm.

2

Sabah, gece görmüş olduğum rüyanın silik anısıyla uyandım. Rüyanın hem garip hem de komik oluşundan geçmiş, çok önemli bir ayrıntısına takılmıştım: Ben bu rüyadaki insanların hiçbirini tanımıyordum. Ahmet, Mehmet, Ömer, Zeynep... Bir sürü ne adı ne de tipi tanıdık insan... Tanımadığım birileriyle, yine tanımadığım birinin dedikodusu...

Neyse ki kötü bir rüyadan uyanınca bütün günü kötü geçenler gibi nazlı biri değildim. Yine de bu rüya içime türlü rahatsızlıklar düşürmüş, beni bir hayli tedirgin etmişti. Bütün bu olumsuzlukların nedeni rüyamda tanımadığım birilerini görmüş olmam değildi, onları rüya içinde çok iyi tanıyor olmamdı. Bu düşüncelerle boğuşamayacak kadar halsizdim.. Yataktan kalktım.

Selin'le kahvaltı edeceğiz bugün. Sevgilimin güzel yüzünü görmeyeli neredeyse bir hafta oluyor. Saçma rüyamdan ve saçma pijamamdan aynı anda kurtuldum. İki haftadır yağan yağmur hâlâ devam ediyordu. Islana ıslana yürüdüm, Selin'in henüz gelmemiş olduğu pastaneye girdim. İçerisi sıcaktı. Nemli bir süngere dönen bereyi kafamdan çıkarıp ıslak paltomun cebine koydum. Sonra da paltoyu sandalyenin arkasına asıp oturdum. Birkaç dakika sonra Selin bütün enerjisi ve güzelliğiyle içeri girdi.

İkinci çaylarımızı içerken Selin'e rüyadan söz etmek istedim. Ancak tanımadığım bir his, anlatmaktan alıkoyuyor-

du beni. Hayatımın bütün ayrıntılarını tek tek paylaştığım Selin'ciğime bile anlatamadığım bu rüya yalnızca bana ait oluşunun soğuk kimliğiyle acımasızca sırıttı içimde.

Selin, işe gitmek üzere bir dolmuşa bindi. Ben de gazete alıp eve, kendi işimin başına döndüm. Asık suratlı bir adamla, şimdiye kadar İngiltere'de çıkmış olan bir ekonomi dergisinin bazı sayılarındaki, sarı kâğıtlarla işaretli makaleleri Türkçe'ye çevirmek üzere anlaştığımdan bu yana, geçici de olsa bir işe sahip olmanın iç huzuruyla, paramı alamama ya da çeviriyi zamanında yetiştirememe gibi risklerin yarattığı huzursuzlukları bir arada yaşıyordum. Bu çelişkili ruh hali, işim olmadığı zamanlardaki hiçbir keyfi, hak ettiğimi hissederek yaşayamadığım hastalıklı dönemlerden daha sağlıklıydı kuşkusuz. Salonun ortasındaki yuvarlak ahşap masa sürekli olarak bu dergiler, sözlükler, imla kılavuzları ve kâğıtlarla doluydu. Mutfakta kahve yaparken, ailemin nihayet bana tahsis etmiş olduğu bu ufak ev olmasa her şeyin nasıl daha bir çekilmez hale geleceğini bir kez daha düşündüm. Son zamanlarda bu düşünce, salondaki dağınık masanın görüntüsüyle bütünleşmiş durumdaydı. İçimden annemi aramak geldi, sonra vazgeçtim. Dinlendirici bir müzik eşliğinde masaya oturup çeviriye kalmış olduğum yerden devam ettim.

Bir şeyi anlatmanın türlü yolları var. Bu, çeviri konusunda da böyle, rüyaları anlatma konusunda da... Selin'e gidip "Selin, ben rüyamda hiç tanımadığım insanlarla birlikteyim" desem... Kızın tüyleri diken diken olur. Ama şöyle de diyebilirim: "Selin, dün gece bir rüya gördüm, abuk sabuk, tanımadığım adamlarla car car konuşuyordum." Alınacak tepkilerin büyük bir bölümü olaylara göre değil, olayların anlatılışına göre değişiyor.'

Akşama doğru masadan kalktım. Karnım acıkmıştı ama canım hiç dışarı çıkmak istemiyordu. Eve yiyecek bir şeyler söyledim. Televizyonun karşısında saatlerce oturdum, hiçbir şey izlemeden, yalnızca bir sürü şeyden parçalar izlemiş olarak kalktım. Karnım doymuştu. Selin'i aradım. İşiyle ilgili günlük şikâyetlerini dinledim. Günlük yorumlarımı yaptım. Müziği kapadım.

Apartmanda sabahtan beri süren bir gürültü vardı. İki altımdaki kata taşınanlar... "Adam çok değerli bir profesörmüş Haluk Bey! Bugün içi kitap dolu otuza yakın koli taşıdım yukarı." Kapıcının yüz ifadesinden, adamın aynı zamanda bonkör de olduğu anlaşılıyordu.

Biraz daha çeviri mi yapsam, kitap mı okusam, televizyon mu izlesem, yatsam mı, yatıp uyusam mı, mastürbasyon mu yapsam, yarın Cumartesi, sabah Selin gelecek, çeviri mi yapsam biraz daha, kitap, televizyon mu izlesem, yatıp uyusam mı, yatıp kitap mı?.. Böyle kararsızlıkların sonunda kendimi hep camın kenarında, dışarı bakarken bulurum: 'Hâlâ yağmur yağıyor, koliler ıslanmıştır, yarını bekleyemezler açılmak için, ıslaklık, buruşuk sayfalar... Gök gürledi. Yatsam mı? Gök gürleyince televizyona bakmak, kitap okumaktan daha cazip geldi. Yatıp uyudum.

Rüyamda, salonda oturuyordum. Karşımda Emre vardı.

"Eee, nedir bana anlatacağın şey?"

"Emre bak, bu anlatacaklarım aramızda kalacak."

"Haluk, çatlatma adamı!"

"Oğlum, dün gece çok tuhaf bir rüya gördüm."

"Bu mu yani, ulan Haluk, ben de bi' bok oldu sandım."

"Oğlum, rüyamda tanımadığım bir ortamda, hiç tanımadığım insanlarlaydım. Benimle hiçbir ilgisi yoktu rüyanın. Yine de rüya içinde bunu yadırgamıyordum."

"Eee?"

"Emre bu normal bir şey değil, insan kendi hayatıyla ilgili rüyalar görür."

3

Sabah uyandığımda hafızamı zorladım: Emre diye birini tanımıyorum, ona benzer biri de yok. Tanımadığım bir adam ama sırlarımı rahatlıkla paylaştığım bir dost... Selin'e anlatamadıklarımı anlattığım biri... Bu rüya bana ait gibiydi, kendi sorunumdan söz ediyordum çünkü. Ancak yine bir tuhaflık var, başka bir yerde, başka birine... Rüyamda çok iyi tanıdığım birinin hatırası, uyanınca hiçbir şey ifade etmeyince... Ah, kime anlatsam güler ama bu çok kötü bir his...

Birazdan kapı çalar, Selin gelir. Bu düşüncenin korunaklı gölgesinde biraz daha uyudum.

Zilin kuru ve tiz sesiyle kasılarak uyandım. Bir an için gerilsem de, sonra bu çirkin sesin Selin'in gelişinin habercisi olduğunun bilinciyle rahatladım. Öylesine gevşemiştim ki, kalkıp kapıyı açacak bile halim yoktu. Selin'in aniden yatakta belirmesini tercih ederdim. Kendi elimle bir mucizeyi içeri alamayacağıma göre, kapıyı açışım bütün büyüyü bozacaktı.

Yine çok güzeldi, onu öptüm. Ayakkabılarını çıkarırken, "Aşağı daireye acayip bir adam taşınmış, gördün mü?" diye sordu.

"Şu profesörü mü diyorsun? Görmedim, kapıcı söyledi bana da."

"Profesör müymüş? Oğlum, acayip bir tip, tam çılgın ihtiyar..."

"Çay demliyorum?"

"Hı, hı... Bir de adam vardı yanında, genç" dedi koridorda peşimden yürürken.

"O kimmiş?" Sorumun cevabı beni takip ederek mutfakta yakaladı.

"Bilmem... Bizim yaşlarda, normal bir tip..."

"Apartman doluyor yavaş yavaş."

Çaylarımızı almış, salona geçmiştik. Selin çevirilere bakıyordu, ben de ona... Salon alabildiğine sessizdi, uzun bir gün, bütün güzelliği ve şefkatiyle bizi bekliyordu. Çaydan ilk yudumu alırken aklıma çok net bir düşünce takıldı: Güzel bir anın hemen öncesi, o anın kendisinden daha iyi... Sanki bizi bekleyen uysal günün kıyısında huzur içinde durmuştum, adım atmaya kıyamıyordum. Çekingen ve dingin ruh halimle bu yeni doğmuş, kocaman ve şeffaf bebeğe baktım. Bilge bir sabırla günün beni içine almasını bekliyordum. Bu, ikinci yudumla oldu. Sonra tepetaklak geçti zaman, hiçbir şey anlayamadan ben, akşamüzeri oldu.

Karnımız acıkmıştı. Selin ısrarla dışarı çıkmak isteyince, ton balıklı makarna yapmaktan vazgeçtim. Kapıyı çekince, buzdolabının içindeki iki kutu ton balığı geldi gözümün önüne: Gün içindeki ikinci kapıydı üzerlerine kapanan.

Dar merdivenleri, Selin önde ben arkada iniyorduk. O sırada, elindeki siyah ve gürültülü poşetle dairesine çıkmakta olan alt komşum Nejat'la karşılaştık. Başını bize doğru kaldırdı ve Selin'i görmesiyle yüzündeki dalgın ifade süratle değişerek feci bir dehşete dönüştü. Şaşkınlıkla korku suratının tam orta yerinde çarpışmıştı. Ani bir hareketle duvara yaslanıp çevresi kızarmış, yeşil gözlerini Selin'e dikti. Tamamen masum bir mahkûmun haksız yere idam cezasına çarptırıldı-

ğını öğrendiği an dönüp hâkime bakışını gördüm gözlerinde. Beni fark etmemişti bile. Neler olup bittiğini bir türlü anlayamıyor, yalnızca Nejat'ın hüzünlü tepkilerini izliyordum. Selin tedirgin adımlarla bu acayip adamın yanından geçip gözden kayboldu. Yapıştığı duvarla bir bütün olmuştu Nejat. Gözleri donmuş, çenesi kasılmıştı. İstemeyerek korku içindeki yüzüne baktım, bana çevrili gözleri beni görmüyordu. Hızlanarak Selin'e yetiştim.

Yan sokaktaki tavukçuda oturmuş, çorbalarımızı içiyorduk. Selin buz gibiydi. Uzun süren, gergin ve tedirgin bir sessizliğin sonunda nihayet konuya girdi.

"Haluk, o adam niye öyle baktı bana?"

"Bilmiyorum canım, ben de anlamadım."

"Kimdi o?"

"Benim alt katımda oturan Nejat... Yalnız yaşıyor. Apartmanda karşılaştıkça merhabalaşırız. Oldukça kibar bir adam, hiçbir anlam veremiyorum..."

"Kabalık ya da sululuk yoktu bakışlarında. Dehşet içinde, müthiş bir korkuyla baktı bana. Çapkın bir bakış, hatta laf bile atsaydı umurumda olmazdı."

"Sen bu herifi daha önce gördün mü?"

"Hayır."

"Adam sanki birkaç gün önce senden hayatının dayağını yemiş gibiydi."

"Kazanan biz olduk" imalı bu anlamsız sözüm diyaloğu rahatlatmıştı biraz, ancak ikimiz de gergindik hâlâ. Selin'in, adamın ona asılmamış olduğundan emin oluşu içimi rahatlamıştı nedense. Belki de mide bulandırıcı erkek görevlerimin - kıskanmak ve rakibim olan hemcinsime diklenmek gibi- be-

ni kıskaca almayacaklarından böylece... Yine de ben Selin kadar emin değildim.

Tavuktan bir parça koparıp ağzına attı, sonra yağlı ellerini çene hizasında tutarak içindeki sıkıntıyı dağıtmak istercesine gülümsedi. Selin güzel bir kadın ama ilk göreni duvara yapıştıracak kadar da değil. Onun güzelliği daha çok zamanla anlaşılıyor. Üç yıl önce tanıştığımızda, onu hoş bile bulmamıştım. Zeki ve eğlenceliydi yalnızca. Sonra birlikte vakit geçirdikçe, onun, beğenmiş olduğum kadınların hepsinden çok daha derin bir güzelliğe sahip olduğunu fark ettim. Yüzü oldukça silik, ancak hakkını vererek bakan, onun beyaz yüzünün derinliklerinden umursamaz hareketlerle kendisine doğru yaklaşan bu koyu ve dipsiz güzelliği keşfedebilir. Sanki hazır verilen ya da vitrine konulmuş bir güzellik değil de, bakanın kendinden bir şeyler katarak ve çaba göstererek diğerlerinin rahatlıkla atlayabileceği ayrıntıları keşfetmesi gibi...

Boş tabağı önümden ittim. Selin bir sigara yaktı. Tanışıyor olabilirler mi? sorusu, çakmağın yanıp sönmesi arasında aklımdan geçti. Sonra bu anlamsız kuşku içime dokunmadan çıktı, yok oldu.

"Bugün iki komşumla tanışmış oldun."

"Aman aman, kalsın!"

Güldük. Neden her sinir bozucu olaydan, o olayla ilgili bir espri yaparak kurtuluruz? Bu işe ben pek meraklıyım. "Boşver, unutalım bugün olanları, daha fazla kafamıza takmayalım" değil de neden "Bugün iki komşumla tanışmış oldun" kapanış cümlesi oluyor?

Çaylarımız geldi. Sorulmadan getirilen sıcak çaylar... İlerde fena halde bedelini ödeyeceğim bir jestin dumanı tüyüyordu önümde. İçime anlamsız bir moral bozukluğu, tam

kıskançlığa benzemeyen bir kıskançlık, pek korku sayılamayacak bir korku düşmüştü. Bir şeker attım, karıştırdım, kaşığı çıkardım. Çayın içinde oluşan girdaba takıldı gözlerim. Nejat'la Selin daha çok karşılaşacaklardı. Belki de asıl sorun, bütün soyut kaygılarımın elle tutulur tek dayanağı buydu. Bu uzun vadeli tedirginlik hissi... Ton balıklı makarna yeseydik bunların hiçbiri olmayacaktı. Hazır moralim bozukken, bütün bu olanların rüyalarımla bir ilgisi varmışçasına soruverdim: "Selin, sen hiç rüyanda tanımadığın birilerini gördün mü?"

4

Vıcık vıcık romantizm kokan bir şarkı çalmaya başlamıştı tavukçuda. Anlamsız diyaloğumuzun fon müziği de hazırdı.

"Bilmem, görmedim herhalde. Nerden çıktı şimdi?"

"Geçen gece garip bir rüya gördüm de."

"Hayırdır?"

"Karanlık bir bardayım, çok samimi arkadaşlarımla... Onlar söylemeseler de ben adlarını çok iyi biliyorum: Ömer, Emre, Zeynep falan."

"Kim onlar?"

"İşte sorun bu... Hiçbirini tanımıyorum ama rüyada çok iyi aramız. Hatırladığım kadarıyla, o sırada orada olmayan birilerinin dedikodusunu filan bile yapıyoruz. Konuşulan her şey ve konuştuğum insanlar bana çok yakın. Aslında ben ne o insanları tanıyorum ne de konuştuğumuz konular hakkında herhangi bir fikrim var, yani uyanıkken... Her şey tanıdık ama erkekler tuvaletini bulmaya çalışırken... Böyle kapılar birbirine karışıyor, doğru olanı bulamıyorum bir türlü, öyle bir şeyler işte... Orası önemli değil gerçi..."

"Tanımadıkların..."

"Evet."

"Belki de tanıdığın birileridir Haluk, onları bildiğin gibi değil de o anki bilincine göre yorumlamışsındır. Yani bu bir fikir tabii."

"Neyse canım, yalnızca paylaşmak istedim seninle. Ha, bir de dün gece, yine o bardaki adamlardan biri olan Emre'yle benim evime çok benzeyen ama benim evim olmayan bir yerde..."

"O ne demek şimdi?"

"Salonun büyüklüğü ve biçimi, duvarların yapısı aynı ama duvarların rengi, halı ve bütün eşyalar tamamen farklı..."

"Eee..."

"Emre'yle konuşuyoruz, ona geçen gece görmüş olduğum rüyada tanımadığım birileriyle olduğumu ancak rüya içinde onları tanıdığımı anlatıyorum."

"Benden önce Emre'ye anlattın demek, alacağın olsun." Güldük. Bunu ben de düşünmüştüm.

"Haluk'çuğum, çevirilere ara ver istersen biraz, kafayı sıyırıyorsun." Yine güldük. Gülüyoruz gülmesine de, tam olarak anlatamadım derdimi Selin'e.

Tavukçudan çıktık. Değişiklik olsun ve biraz kafamız dağılsın diye köşedeki ufak Tekel Bayii'nden birkaç bira alıp eve dönüş yoluna koyulduk. Konuşmadan merdivenleri çıktık. Nejat'ın kapısının önünden geçerken sessizliğimiz renk değiştirdi. Kapıyı açtım: Bu, ikinci kapıydı ton balıklarının üzerine kapanmış olan. Ayakkabılarımızı çıkardık. Selin salona geçti. Büyüklüğü ve biçimi, duvarların yapısı aynı. Ben mutfağa girdim, bira şişeleriyle dolu siyah poşeti tezgâha koydum, içinden bir şişe alıp buzdolabının kapağını açtım: Bu da birinci kapı... Önce elimdeki şişeyi, sonra diğerlerini dolaba yerleştirdim. Selin'in peşinden güzel bir müzik girmişti salona. Televizyona bakarız diye düşünmüştüm ben oysa. "Kapat şu televizyonu da müzik açalım" ile, "Kapat şu müziği de tele-

vizyonu açalım" arasında adi bir kalite farkı var. Tezgâhta bırakmış olduğum iki birayı bardaklara boşalttım. Eskiden şişeden içerdik, ne zaman başladık bardaktan içmeye?

Boş bardakları mutfağa götürdüm, içerden televizyonun sesi geliyordu. Ateşli bir tartışma programı... Avazı çıktığı kadar bağırıyordu bir adam: "Hayır efendim, ben öyle bir şey demedim. İspat etsinler kendileri..." Kesin bıyıklıdır. Selin'in yanına döndüm, uzun uzun öpüştük. Merdivenlerdeki karşılaşmanın gerginliğini atamamıştı üzerinden. Konuyu hiç açmasa da bakışlarındaki donuk ifade bütün tedirginliğini ele veriyordu. Ben de hiçbir şey söyleyemiyordum çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. En iyisi susmaktı, sanki konuştukça bu tatsız olayın uğursuzluğu iyice yoğunlaşarak damarlarımızın derinliklerine kadar nüfuz edecekti. Biz sustukça, merdivendeki karşılaşmanın anısı dudaklarımızın arasında can çekişiyordu. Nejat'ın duvara yapışık görüntüsü gözlerimin önüne geldi: Yaslanmakta olduğu duvara yavaş yavaş gömülerek yok oldu. Bir süre Nejat'ı yutan alt kısmı mavi, üst kısmı beyaz duvarı izledim. Selin'in başı omzumda kıpırdanınca kendime geldim. "Selin'ciğim kalk yatalım, uyuyakalacağız burada." Kalktık. Televizyonu kapadım. Bıyıklıymış.

Sabah uyandığımda Selin hâlâ uyuyordu. Kalkıp kahvaltı hazırladım. Masayı kurunca onu uyandırmayı planlıyordum ki çayları koyarken geldi.

"Canım, uyandırsana beni, birlikte hazırlayalım."

"Günaydın!"

Sofraya oturdu.

"Selin'ciğim, aç karnına içme şu sigarayı."

"Tamam. Dur, ben koysaydım çayları."

Kahvaltımızı yapmış masada oturuyorduk. Bir an şiddet-

le gitmesini istedim. Tek başıma kalıp hiçbir şey yapmadan oturmak istedim. Bir iki dakika sonra bu istek geçti. Selin'in güzelliğine derin bir vicdan azabıyla baktım, hiç evden çıkmadan, aylarca onunla kalabilirdim.

"Ne oldu, rüyanda Emreciğini gördün mü?" Selin'in en sevdiğim özelliklerinden biri, kendisine anlatılanları dikkatle dinlemiyormuş gibi görünse de her şeyi en ince ayrıntısına kadar kaydedip, yeri geldikçe hafızasının derinliklerinden çıkarıp küt diye insanın önüne koyması... Ona anlatılan hiçbir şey boşa gitmez.

"Yok yaa, hiç rüya görmedim."

"Ya da hatırlamıyorsun."

"Selin'ciğim, görmüş olduğumuz rüyaların çoğunu anımsamadığımız gerçeği konusunda beni aydınlattığın için sonsuz teşekkürler!"

"Ay sen de burnundan kıl aldırmıyorsun bu aralar!"

"Aldırmam tabii, acıyor." Öyle güzel gülüyor ki... Kalktı, bulaşıkları yıkamaya başladı. Oturduğum yerden temizlenmekte olan tabakları izliyordum. İşte yine bir pazar günü... Bütün hürriyetine rağmen içinde paslı bir tutsaklık barındıran gün... Dış tehlikeler durur, içerdekiler kendini hatırlatır. Islak tabaklara baktım: Tertemiz bir gün... Bu eve taşındığımdan beri Pazar günleri daha bir içimi sıkar oldu.

Selin ellerini kurulayıp bir sigara yaktı. "Haydi, depoya bakalım." Geçen ay bakımı bitip de taşınmış olduğum bu eski ama sıradan binanın benim kaldığım dairesinde, seksen küsur yaşında bir adam, eceliyle ölene kadar yaşamış. O öldükten sonra da dört beş yıl boş durmuş. Selin, binanın eskiliğinden midir, burada yaşlı bir adamın yaşayıp ölmüş olduğundan mıdır bilinmez, bu dairede hep mistik bir yan arıyor.

Depo dediği de, yakınlarının aldıklarından sonra yaşlı adamdan geriye kalan lüzumsuz ve değersiz eşyaların tıkıldığı ufacık bir oda. Selin'in orada son derece ilginç, antika bir aksesuar bulma hevesi anlamsız...

"Evet, birer kahve yapıp başlayalım."

Daha önce bir kere kapısından şöyle bir bakmış olduğum oda hatırladığımdan daha büyüktü. Duvara dayalı eski koyu renk ahşap masanın üzerinde bir sürü karton dosya vardı. Mat ve soluk, sarı, yeşil ve gri renklerdeki bu dosyaların içinde tomar tomar daktiloyla yazılmış dilekçe, iş yazışmaları, karbon ve aydınger kâğıtları vardı. Karbon kâğıtlarından dolayı her şey kararmıştı.

Sıra çekmecelere gelmişti. Kenarı kırık tahta bir cetvel, çürümüş metal çerçeve içinde siyah beyaz bir fotoğraf... "Aaa, o ne?" dedi Selin. Şimdiye kadar görmüş olduklarından tatmin olmadığı gerçeği gizliydi bu heyecanın içinde. Fotoğrafı ona uzatıp çekmeceyi karıştırmaya devam ettim.

"Neresi acaba?"

"Bilmem."

Masanın altındaki tozlu siyah poşetin içinde yedi sekiz tane kitap vardı. Hepsini çıkarıp masaya yığdım. Her taraf toz içinde kaldı. Selin elinde çerçeveyle beni izliyordu. İlginç bir şey yoktu: Çeşitli gazetelerin vermiş olduğu dua kitapları, *Sağlık Ansiklopedisi*, *Atatürk Şürleri*, yemek tarifleri, *101 Soruda Seks*, *100 Soruda Ruhlar Âlemi*, *En Güzel Aşk Şürleri*, *Fransızca'nın Grameri*, *Fransızca-Türkçe Sözlük*... Depodan çıktığımızda, elimizde eski fotoğraftan başka bir şey yoktu.

5

Birlikte dışarı çıktık. Selin bir dolmuşa binerek uzaklaştı. Gittikçe küçülen dolmuş, rüyaları hatırlattı bana. Uzun zamandır aklıma gelmiyorlardı. Kitapçı-kırtasiye tarzı bir yere uğrayıp her ay gittikçe azalan bir hevesle okuduğum üç dergiyi aldıktan sonra eve döndüm.

Ton balıklı makarnamı yemiş, bir fincan kahveyle çevirilerin başına dönmüştüm. Saatlerce çalıştıktan sonra kendimi uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissettim. Kahve fincanını mutfağa bırakıp yatak odasına geçtim. Jelatininde duran dergilerin görüntüsü öylesine huzur vericiydi ki... Güzel bir anın hemen öncesi... Dergilere doğru uzanınca Selin'in başucuma bırakmış olduğu fotoğrafı gördüm ve hemen fark ettim ki fotoğraf bu odadan, karşımda duran pencereden çekilmiş. Kim bilir kaç yıl önce... Çocukça bir telaşla fotoğrafı pencerenin hemen yanına astım. Kenarından görünen ahşap pervaz olmasa, kimse bu iki manzaranın aynı yere ait olduğuna inanmazdı. Dışarı baktım: Birbirine geçmiş taş binalar, ışıkları yeni yeni yanmaya başlamış daireler. Uydu antenleri, balkonlar, balkonlar, avizeler, kiremitler, kiremitler, kiremitler... Sonra başımı hafifçe sola çevirip aynı yerin yıllar önceki görüntüsüne baktım: Üzerinde tek tük ağaçlardan başka hiçbir şey bulunmayan, bomboş, kuru ve siyah beyaz bir arazi... Saate baktım. Dişlerimi fırçalayıp pijamamı giydim. Yatağa uza-

dergilerden birini karıştırdım: İlginç bir şey yoktu. Işığı kapadım.

Rüyamda yine benim eve benzeyen ancak benim evim olmayan o tuhaf yerde Mehmet, Emre ve ben oturmuş bir şeyler içip sohbet ediyorduk. Onlara Zeynep'ten çok hoşlandığımı ama onun benimle ilgilenmediğini anlatıp duruyordum. "Zeynep'e deliler gibi âşığım."

Sabaha karşı, az uyumama rağmen dinlenmiş uyandım. Rüyayı çok net hatırlıyordum ancak düşünmemeye çalışıyordum. Aklıma geldikçe, kendi hayatımla ilgili bambaşka bir düşünceyi onun üzerine bindirdim durdum. Bu rüyalar bana ait değil, dolayısıyla benim ilgimi ve merakımı da hak etmiyorlar. Kahvaltıdan sonra biraz yürümeye karar verdim. Merdivenlerden iniyordum ki, Profesör'ün kapısının boğuk bir gıcırtıyla açıldığını duydum.

"Haluk Bey?"

Bu oydu: Beyaz saçları, sakalı ve bıyığıyla bir ortaçağ büyücüsünü andırıyordu.

"Benim."

"Ben Ünsal."

"Memnun oldum."

"Adınızı Cemal Efendi'den öğrendim. Komşu olduğumuza göre tanışmamız gerekir diye düşündüm. Aceleniz yoksa buyurun." Eliyle içeriyi işaret etti. Eve girer girmez dimdik ayakta duran kumral, genç bir adamla karşılaştım. Bana bakarak vurgusuz bir ses tonuyla "Sandalye, takvim" deyip içeri yöneldi ve yok oldu.

"Selim'e aldırmayın" dedi Profesör, "o çok iyi biridir."

Oturduğumuz odanın üç duvarı yerden tavana kadar kitaplarla doluydu. Koşarcasına uzaklaşan Selim'in arkasından bakarken koridorun da öyle olduğunu gördüm.

"Çay içersiniz herhalde..."

"Zahmet olacak."

"Ben çayı koyarken çevreye bakabilirsiniz."

Siyah, krem rengi, kahverengi ve koyu yeşil ciltli olan kitapların sırtlarına baktım. Tanıdık bir yazara rastlamadım. Krem rengi olanların çoğu Fransızca'ydı. Kahverengi ve koyu yeşil olanlar Almanca ve eski Türkçe ağırlıklıydı. Siyahların çoğu İngilizce ve Türkçe'ydi. Kitaplar son derece dağınık yerleştirilmişti raflara. Yine de çok hoş bir uyum içinde görünüyorlardı. Bu kütüphanede bana tanıdık gelen tek şey sözlüklerdi. Sözlüklerin sırtlarına sırayla baktım. Fransızca-Almanca, Almanca-İngilizce, İngilizce-İspanyolca, İspanyolca-Türkçe... Böylece salonun sonuna kadar gidiyordu. İleride, üzeri darmadağın bir yazı masası duruyordu. Koyu renk, ahşap masanın üzerinde üst üste yığılmış kâğıtlar vardı. En üsttekinde düzgün bir el yazısıyla "Rüya Meseleleri" yazılıydı. Bu cümle kalın bir kilise orgu sesiyle yankılanmıştı içimde. Başlığın altındaysa sırayla *Aktivasyon ve Sentez teorisi*, *Öğrenme ve Unutma teorileri*, *hipnogogig faz*... Kâğıdın alt kısmında ise mavi tükenmez kalemle daha özensiz ama yine okunaklı bir biçimde *Önbilişsel Düş*, *Telepatik Düş*, *Durugörüsel Düş* yazılıydı. İyi ki psikoloji çevirisi yapmıyorum diye düşünüyordum ki fincanların şıkırtılarıyla koltuğa döndüm.

"Siz de yeni taşınmışsınız buraya Haluk Bey." Sesi yüksek perdeden fakat dinlendiriciydi.

"Evet, bir ay kadar oldu."

"Güzel bir bina... Çok eski ama dökülmüyor. Aileniz nerede yaşıyor?"

"Onlar da İstanbul'da, ben artık yaşım geldi diye ayrı bir eve çıktım."

"Üst komşum Nejat Bey gibi... Gençlerle beraber olmak beni öyle memnun eder ki!"

Nejat'ı iyi tanırmışım gibi kendimden emin bir biçimde gülümsedim. Kısa bir sessizlikten sonra Profesör eliyle koridoru işaret ederek "Selim benimle yaşar" dedi. "Zor bir çocuk... Sorunu, kelimeleri anlamlarına göre değil de kafasına göre seçmesidir. Mesela size 'Takvim, sandalye' dedi ya..."

"Tam tersi."

"Neyse, muhtemelen 'Hoş geldiniz' falan gibi bir şey demek istedi. 'Silgi' der örneğin, aslında 'telefon' demek istiyordur. 'Defter' der, aslında 'çay' demek istiyordur." Çayımdan bir yudum aldım. "İşin kötü yanı bu kelimeler durmadan değişir. Selim her 'telefon' diyeceği yerde 'silgi' deseydi, on küsur dil bilen biri olarak Selimce'yi de çözerdim pekâlâ." Güldü. Gülüşünde hiçbir kendini beğenmişlik izi yoktu. Aksine sanki bu kadar çok şey bilmesi onu incitiyor, utandırıyor, ürkütüyordu. Bu konuyla ilgili hiçbir yorum yapmadım.

İkinci çayım bitince Profesör'e teşekkür edip kendisini her zaman beklediğimi söyleyerek kalktım. Merdivenleri inerken tuhaf bir daireden çıkmış olduğumu hissettim. Orada oturmuş çayımı içerken her şey gayet doğaldı oysa. Apartmandan çıkarken kapıcımız Cemal Efendi'ye rastladım. "Ooo Haluk Bey, günaydın!" Ayaküstü biraz sohbet etmeden salıvermez. Çok düşkün konuşmaya, özel hayatlarla ilgili ayrıntılar öğrenmeye, espri yapmaya, gülmeye, yeri gelince ciddileşip hayatı pahasına yardımcı olmaya...

Dışarıda amaçsızca dolanıyordum ki telefonum çaldı. "Taksim'e mi? İyi, gelirim. Bir saate oradayım." Hemen bir Taksim dolmuşuna atladım, yollar boş olduğundan yarım saatte geçtim karşıya. Yemek yedik, uzun uzun sohbet ettik. Rüyadan söz etmedim, Emre'ye anlattıklarımı en iyi dostum

Alp'e anlatamadım. Onun yerine, Selin'le depoda bulduğumuz fotoğrafı ve onu nasıl değerlendirdiğimi, Profesör'ün enterasanlığını, Selim'in tuhaflığını anlattım.

"Böylelerini de bir tek sen bulursun. Bizim apartman on iki katlı, bir tane böyle adam yok."

"Bu arada bekliyorum seni abi, artık bir gör evimi."

"Bir 'hoş geldin'e geleceğim." Bir süre "hoş geldin"e gelmek lafıyla ilgili espriler yapıp güldük.

Alp'ten ayrılınca Selin'i aradım: "Selin ben Taksim'deyim, çıkışına geleyim mi?"

Levent'e gitmek üzere Taksim metro durağına doğru yürümeye koyuldum. Yerin altına inerken, çevirilerden para alamayacağıma dair uzun zamandır aklıma gelmeyen kuşku tbütün zalimliğiyle yapıştı yakama. Etrafta çok az insan vardı. Aklıma odamdaki fotoğraf geldi.

Biraz sonra vagonlar önümde durdu, binip kapıya yakın bekledim. İki yandan ilerleyip ortada buluşarak kapandı kapılar, harekete geçtik. Daha önce hiç fark etmemiştim: Metro, yatay hareket eden bir asansöre benziyor. Gözümün önüne fosforlu sarı çerçeveli bir imdat düğmesi geldi. Sonra Zeynep geldi aklıma, istemsizce suratımı ekşittim. Dördüncü durakta indim. Bu akşam Selin'i görmek hiç hesapta yoktu. Bu tatlı sürprizin sarhoşluğuyla etrafıma bakındım. Kimse mutlu görünmüyordu.

Güzel bir akşam yemeği yedik. Sonra kahvelerimizi içtik ve dolmuşa bindik. Selin, Çiftehavuzlar'da indi, ben Şaşkınbakkal'da... Eve yürürken kulağımda, onun dolmuştan inerken fısıldamış olduğu cümle geziniyordu: "Seni seviyorum." Artık anlamını yitirmiş olan bu söz, ılık bir nefes olarak devam ediyordu kulağımdaki yolculuğuna. Sıcak bir "s" sesi.

Apartmana girdim, Profesör'ün evinden belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Eve girip Alp'ten ayrıldıktan sonra metroya yürürken aldığım CD'yi CD çalara koydum, bir bardak poşet çay yaptım. Salondaki kanepeye çöktüm, çayı dinleyip müziği içiyordum sanki. Kulaklarımın içi ısınmış, ağzım notalarla dolmuştu. Çayın boğazımda bıraktığı sıcaklık hissiyle birlikte Profesör aklıma geldi. Hayatını rüyalar üzerine incelemelere adamış biri miydi, yoksa yalnızca şu sıralar araştırmakta olduğu bir konu muydu rüyalar? Nedense ikinci ihtimal daha mantıklı geliyordu bana: Bugün rüyalar, yarın Osmanlı Borçlar Hukuku, öbür gün post-bilmemnenin açmazları... Ciltli kitaplar geldi gözümün önüne, hiçbirinin neyle ilgili olduğunu hatırlamıyordum. Profesör'ün evinden ve bu evi duvardan duvara kaplayan binlerce kitaptan geriye iki sözcük kalmıştı aklımda: "Sandalye, takvim."

Yataktaydım. Karanlığın içinde saçlarıma dokundum. Yorgun gözlerim göz kapaklarımın altında eriyordu. Eriyerek beynimin karanlığına renkli görüntüler olarak akıyordu. Uykuya dalmak üzereydim. Selin'i, Profesör'ü, Selim'i, Alp'i geride kalan günün parçaları olarak algılıyordum. Onların cümlelerinden örülmüş bir kazak sanki bugün ve ben o kazağı üzerimden çıkarıp yatağa uzanmışım. Bu cümleler üst üste yığılıyordu kafamda. "Ben Ünsal. Haluk, Taksim'deyim abi, işin yoksa atla gel. Çay içersiniz herhalde. Aaa, gel tabii, yediye doğru çıkarım ben. Selim benimle yaşar. Bir hoş geldin'e geleceğim. Sandalye. Bozuk yok mu kardeş? Seni seviyorum. Takvim. Ben öğlenleri burada yiyorum bazen, güzeldir yemekleri. Böylelerini de bir tek sen bulursun. İşin kötü yanı bu kelimeler durmadan değişir. Adınızı Cemal Efendi'den öğrendim. Fotoğrafın depoda ne işi varmış? Güzel bir bina, çok

eski ama dökülmüyor. Haluk Bey? Seni seviyorum. Selim'e aldırmayın. Bizim apartman on iki katlı. Demek tanıştınız Profesör'le. Çay içersiniz herhalde. Adınızı Cemal Efendi'den öğrendim. Selim'e aldırmayın. Öğlenleri burada yiyorum, seni seviyorum, Taksim'deyim, ben Ünsal, bina çok eski, kelimeler, Haluk Bey, işin kötü yanı durmadan değişir, bizim apartman on iki katlı ama dökülmüyor, bina çok eski, bir tek sen bulursun, seni seviyorum, çay içersiniz herhalde, sandalye, Taksim'deyim abi, Cemal Efendi'den öğrendim, atla gel, bozuk yok mu, fotoğrafın depoda ne işi varmış, çay içersiniz herhalde... Haluk Bey? Haluk Bey, çay? Haluk Bey? Haluk Bey? Seni seviyorum."

Rüyamda, barın kapısındaydım. Elimdeki sigarayı yere atıp içeri girdim. Zeynep, Emre, Mehmet, Ömer ve tanımadığım, bizden daha genç bir kız (Ömer'inki olmalı) her zamanki masamızda oturuyorlardı.

"Ooo Haluk, gelmeseydin abi!"

Ömer, kıvrak hareketlerle grubun içinden sıyrılarak bana yaklaştı. "N'aber Haluk? Bak seni sevgilim Leyla'yla tanıştırayım." Ben Leyla'yla tokalaşırken Ömer muzip bir gülümsemeyle bana bakıyordu. En azından ne bok yediğinin farkında. Zeynep hiç beklemediğim bir anda "İşte meşhur Leyla bu" diye fısıldadı. Dudaklarının kulağıma hafifçe değmesiyle kan beynime hücum etti. Zeynep'in yumuşak bakışlarıyla sersemlemiştim. Canım sarhoş olmak istiyordu. Birlikte bara yürüdük. Viski içtik. Defalarca. Bir ara Emre ve Mehmet'in yanına gittim.

"Ulan, Zeynep'e bir şeyden bahsetmediniz di mi?"

"Yoo... Niye?"

"Bana fazlasıyla yakın davranıyor."

"İyi işte."

Zeynep çekik gözleriyle biraz uzağımızdan beni izliyordu. Bakışlarının sarhoşluğuyla eriyerek barın dumanlı karanlığına karıştım.

Sabah çalar saatin sesiyle uyandım. Bütün günümü çevirilere ayırdığımdan, uzun süredir işitmek zorunda kalmadığım bu rezil zilin sesi işte yine kulaklarımın içini oyuyordu. Saat çalarken ve ben gözlerim kapalı, yatakta yatarken ameliyat sonrası kalbi duran ağır bir hasta gibi hissettim kendimi. Doktorlar ve hemşireler yeşil önlükleriyle, beyaz florasan ışığıyla aydınlanan, keskin bir ilaç kokusuyla kaplı koridorda panik içinde odama koşuyorlardı sanki. Zil çalmaya devam etti, ben de kapalı gözlerimle hiç kımıldamadan yatmaya... Bu çılgın tezat içimi kavuruyordu. Odama girdiklerinde başucumdaki koyu yeşil düz çizgiyi dehşet içinde izleyecek, bir süre kımıldayamayacaklardı. Saati kapayıp yatakta doğrulunca pencerenin yanındaki fotoğrafı gördüm.

6

Dişimi fırçalarken rüyayı düşündüm, sinirlerim gerildi. Mutfakta kahvaltı yaparken Zeynep'e karşı rüya içinde yaşamış olduğum duyguyu, daha önce hiçbir kadına karşı yaşamamış olduğumu fark ettim. Bir ilişkinin tatlı tatlı filizlenmesini hiç bu kadar net bir biçimde duyumsamamıştım. Hazır bir ilişkinin içinde buldum kendimi hep. Telefon çaldı. Arayan annemdi, uzun uzun konuştuk. Sonra Selin'i aradım. Onu işten aramayı sevmiyorum. İkinci çayla çevirilerin başına oturdum.

Durup dururken aklıma Zeynep takıldı yine. "İşte meşhur Leyla bu..." Sıcacık sesi ve güzel bakışları bütün ayrıntılarıyla hatırımdaydı. Çekik gözlerinin yansımasında uzun süredir kayıp olan benliğimi bulmuştum. Yepyeni ve vazgeçilemez bir mutluluk hissi her yanımı sarmıştı. Onu düşünmek sızlayan kemiklerimi ılık suların huzurlu akıntısına bırakıyordu. Ancak onun yalnızca rüyalarımda yaşadığı bilinci içimi kemiriyordu. Gerçekte varolmayışının düşüncesi beynimi yakıyordu. Mutfağa gidip bir ağrı kesici aldım. "İşte meşhur Leyla bu..." Leyla denen kız ise gerçekten sevimsizdi. Saçları, konuşması, kıyafetleri mide bulandırıcıydı. Yaşından büyük gözükme çabası özellikle rahatsız ediciydi. Öyle havasına girmiştim ki rüyada olup bitenlerin, kendimi Ömer'e söylenirken yakaladım. Sanki hiçbiri rüya değildi, ben o gece o barda, o

insanlarla birlikteydim. Selin'le buluşup yemek yediğimiz geceyle aynı netlikte hatırlıyordum barda yaşadıklarımı. Belki de daha net... Hatırlanış biçimi, gerçeğin hatırlanışından farklı değildi. Leyla'nın yaşından büyük gözükme çabası sırf kıyafetlerine ve konuşurken seçtiği sözcüklere değil, aynı zamanda ses tonuna da bulaşmıştı. Başka birinin sesiyle konuşuyordu adeta. Bütün cahilliğine rağmen iddialı olan o korkunç insanlardandı.

Rüyadaki hayatım iyice çığırından çıktığından Selin'e bütün bunları nasıl anlatacağımı artık hiç bilemiyordum. Alp'e anlatmayı düşünsem de vazgeçtim. Rüyayı anlatmak istemeyişimin nedeni biraz da nasıl anlatacağımı bilemeyişim... Daha önce Selin'e anlatma denememden biliyorum başıma gelecekleri. Anlatmaya başlar başlamaz rüya beni sıkan bir şey olmaktan çıkıyor, hayatımla uzaktan ilgili, anlamsız ve önemsiz bir ayrıntı oluveriyordu. Anlam veremediğim bir umursamazlık sarıyordu her yanımı. Anlatmaya başlayınca, beni boğan o zalim rüya geçen gün bir kısmını izlemiş olduğum orta halli bir filme dönüşüveriyordu. Yine de anlatmalıydım birilerine. İçimde pek tanımadığım bir ses günlerdir, Profesör'e anlatırsam her şeyin daha iyi olacağını fısıldıyordu bana. Tanımadığım bir komşuya dert yanmak fikri aslında bana oldukça uzak ama bu rüyalar da alışık olduğum bir şey değil. Komşum rüyalarla ilgilenen ve bütün gün evde oturan yaşlı bir adam... Onun bir yabancı oluşu hem rüyayı anlatmaya kışkırtıyordu beni hem de anlatmaktan vazgeçiriyordu.

Yıkanmış, bornozla yatağa uzanmıştım. Yan yana duran fotoğrafla pencereye baktım. Akşam Selinler'e yemeğe davetli oluşumla ilgileri varmış gibi bir uyum içindeydiler. Selin, meraklı annesi, her daim yorgun babası ve ben, iki üç sa-

at sonra Selinler'in salonunda bir arada olacağız. Fotoğrafla pencerenin yan yana duruşu gibiydi rüyamdaki hayatımla gerçek hayatımın yan yanalığı. Aynı yere farklı iki zamanın içinden bakar gibi... Rüyalar bir önceki hayatım ya da bu bir sonraki, tam tersi ya da... Hayır hayır, pek böyle bir ilişki değil. Kendime bile anlatamazken Profesör'e nasıl anlatacağım bütün bunları? İkisi de bu yaşam gibi, biri diğerinden daha gerçek değil... Kendime anlatamasam da Profesör'ün anlayacağına dair bir düşünce, hâlâ ıslak olan vücuduma yapışmıştı: "Rüya Meseleleri" Selin'e anlatmak istemeyişimde biraz da, onun gözünde rüyalarıyla boğuşan arızalı bir adam portresi çizmek istemeyişimin payı vardı. Hep aynı şeyleri düşünüp duruyorum sanki. Anlattığım zaman da çözülmeyeceğine göre... diye düşündüm, niye Selin'ciğim'in kafasını karıştırayım?

Kalktım, giyindim. Ne şık ne spor... Samimi, mütevazı... Çevirileri teslim etmeme bir şey kalmadı. Biraz acele etmeli. Yok yok, bu Ömer'in yaptığı iş değil. Kız hem salak hem çirkin hem de uyuz! Alp sağ olsun, çevirilere yardım etmeyi teklif etti. Umarım buna gerek kalmaz, zaten çocuğun işi başından aşkın. Zeynep'in bakışları geldi gözümün önüne. Çekik, karanlık, esrarlı bakışlar... Selinler'e geç kalıyorum.

Evden çıktım. Nejat, Profesör, birinci kat, apartman kapısı arkamdan kapandı. Cemal Efendi ortalarda görünmüyordu birkaç gündür. Caddeye yürüdüm. Daha ince de giyinebilirmişim. Dolmuşa bindim. "Bir Çiftehavuzlar lütfen." Selin'i karıştırma, sen de fazla düşünme... Profesör'e anlatırsın, olur biter.

Salonun her tarafında aile fotoğrafları vardı. Neden bu kadar

çok fotoğraf? Neden geçmiş zamanı fotoğraflara indirgeyip her yanda kendi hayatlarından donmuş kesitler görmek isterler? Selin, kepli fotoğrafında boynu hafif bükük, gözleri yalandan bir mutluluğa boyanmış... Selin kadar doğal bir insanın bile en yapmacık pozları, en antipatik mimikleri köşe başlarını gasp etmiş, evin bütün rahatını huzurunu kaçırmıştı. "Elinize sağlık, her şey çok güzel olmuş." Babası her fotoğrafta gururlu, kendinden emin ve ciddi... Paris'te Eyfel Kulesi'nin önünde de bu böyle, yazlık evinin terasında mayoyla otururken de... "Rica ederim, daha ne olacak!" Bu aynı ifade, çevresinde ne olursa olsun o hep aynı ruh hali içindeymiş izlenimini veriyor fotoğraflara bakana. Sanki hep aynı şeyi düşünüyor, her yerde ve her zaman... Hatta şu an, yemek yerken, Eyfel Kulesi'nin önünde düşündüğü şeyi düşünüyor.

Günlük yaşantılarımızla ilgili ufak tefek olaylardan söz ederken, ülkenin gidişatını konuşmaya başlamıştık birden. Selin'in babası içi geçmiş, klişe yorumlarını art arda diziyordu. Tartışacak halim yok ya. "Haklısınız." Günlük ayrıntıları hiç nefes almadan anlatmış olan annesi, memleket meseleleri konuşulurken dinginleşerek kocasını dinleyip başını sallamayı tercih etti. Sallanan baş unutmuş olduğum uğursuz bir anıyı içimde canlandırır gibi oldu. Bir ara bir yandan tabağıma pilav koyarken bir yandan da "Mahvettiler canım ülkeyi edepsizler!" demesiyle sınırlı kaldı bütün yorumları.

Anlamsız konuşmaların ve can çekişen fotoğrafların arasında sıcacık bir ışık gibi parlayan Selin'e baktım. Nasıl da mutlu olmuştu onlara geldim diye... Onu çok sevdiğimi bir kere daha düşündüm. Ne babasına düşüncelerinin ne kadar yanlış ve çelişkilerle dolu olduğunu söylemeliydim, ne de rüyamda hiç tanımadığım bir kadınla aşk yaşadığımı...

Tatlılarımız geldi. "Niye zahmet ettiniz bu kadar!" İngilizce şarkılar çalan bir radyo açıktı salonda, televizyon kapalı... Ben olmasaydım da üçü yiyor olsaydı, radyo kapalı, televizyon açık olurdu. Ayrıca Ahmet Bey'in üzerinde o mavi gömlek yerine ya bir tişört ya da bir pijama üstü olurdu. Selin ise çoktan masadan kalmış, beni aramıştı.

Sofradan kalktık. Tuvalete doğru yürüyordum, Selin'in annesi arkamdan "Haluk sana temiz havlu çıkardım. Kapının arkasında mavi olan..." diye bağırdı. "Teşekkür ederim." Siz mi zehirlisiniz, ben mi?..

Kanepeye geçip kahvelerimizi içtikten sonra izin isteyip kalktım. Fotoğrafların, temiz havluların ve güzel yemeklerin diyarından uzaklaştım. Orada Selin'in yaşıyor olması garibime gidiyordu. İçimin bir parçası, o yabancı ve tuhaf yerde soluk alıyordu. Daha önce fark etmemiş olduğum bu acayiplikle ana caddeye yürüdüm. Hava çok güzeldi. Eve yürüsem mi? diye düşündüm. "Bir Şaşkınbakkal lütfen."

1

Dolmuştan inmiş, eve yürüyordum ki yolun sağ köşesinde saçı sakalı birbirine karışmış, yırtık kıyafetli ve çıplak ayaklı bir adam gördüm. Siyah saçları yağ içinde pırıl pırıl parlıyordu, ayakları kapkaraydı. Aç ve sarhoş olduğu her halinden belliydi. Suratında sabit bir acı ifadesi vardı. Yaşı asla kestirilemiyordu. Daha önce hiç görmemiştim onu buralarda. Yerde bulup iş olsun diye ya da birilerine satma hayaliyle almış olduğu, mağazaların kapılarında bulunan çift taraflı "İtiniz-Çekiniz" tabelasının ipini yırtık ceketinin omzundaki düğmeye asmıştı. Tabelanın "Çekiniz" yazılı tarafı dönmüş, acıyla titreyen adamın sol kolunda sallanıyordu. Bu güzel havada titreyen adamın yanından herkes gibi hızlıca geçerken gözüm tekrar "Çekiniz" yazısına takıldı. Çekiniz: Bu dünyanın derdini, tasasını, kahrını... Çekiniz.

Apartmanın kapısı açıktı. Profesör'ün kapısının yanından geçerken yarın orada olacağımı iyi biliyordum. Tıpkı bornozla yatakta uzanırken Selinler'in yemek masasında olacağımı bildiğim gibi... Eve girdim. Bir bardak poşet çay yapıp salondaki masaya oturdum. Etrafta bir tane bile fotoğraf yok. Hiç içimden gelmese de biraz çeviri yaptım. İlk defa, yatıp o saçma rüyalardan birini görmek istedim. Güzel bir şeyler olacağını hissettiğimden değil, sırf bir şeyler olsun, olaylar gelişsin diye... İki sayfa daha çeviri yaptım.

Bir türlü uyuyamıyordum. Profesör'e neler anlatacağımı tasarladım durdum kafamda. Söze nasıl gireceğimi, hangi soruları soracağımı düşündüm. Bana sorabileceği muhtemel sorulara cevaplar hazırladım kafamda. "Rahmetli olmasaydı çoktan batmıştı bu Türkiye" dediği an, önümde duran tavuk ve pilav dolu tabağı suratına fırlatmak istemiştim Ahmet Bey'in. Fakat kendimi kontrol ettim tabii. Ömrümüz kendimizi kontrol etmekle geçiyor zaten. Hiçbir şey yapmadan yatarken bile kendimizi kontrol etmekle meşgulüz. Kendimi yataktan fırlayıp pencereden atlarken hayal ettim. Beton binaların arasından süzülüp üzerinde tek tük ağaç olan, siyah beyaz ovaya çakılışımı görür gibi oldum. Aslında benim bu gece rüyamda sabaha kadar Ahmet Bey'i pataklamam icap eder ama ben başıma gelecekleri biliyorum.

Sabah kapalı bir hava vardı dışarıda. Kalktım, kahvaltı yaptım. Rüya görmemiştim. Selin olsa, hatırlamıyor da olabileceğimi hatırlatırdı. Profesör'e gitme düşüncesi dışarıdaki hava gibi soğuk ve kapalıydı. Oysa dün, ne kadar kolaydı. İçinde bulunduğum an, Profesör'ün buz gibi bir yabancı oluşunun düşüncesiyle doluydu. Dünkü çizgi film karakteri ihtiyar gitmiş, yerine aşağıda huzur içinde oturan ve benim tarafımdan rahatsız edilmeyi hiç hak etmeyen bir adam gelmişti. Fakat anlatmak zorundaydım. Yavaş yavaş içimi zehirleyen bu rüyadan ne Selin'e, ne aileme, ne de Alp'e ya da diğer dostlarıma bahsetmek istiyordum. Profesör ne de olsa bir yabancıydı. Ben onun kafasını karıştırıp onu kendimle ilgili endişelere sürüklemem, o bana yardımcı olur. Böyle bir denge tanıdıkla kurulamazdı.

Profesör'ün kapısını çaldım. Uzun süre açılmadı. Evde yoksa oracıkta çıldırabileceğimi hissettim. Bir yandan da ev-

de olmamasını diliyordum çünkü söze nereden nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Kapının açılma sesini duyduğum an içim aynı anda hüzün ve neşeyle doldu.

"Haluk Bey! Buyurun, bu ne güzel sürpriz!" İçeri adımımı atar atmaz, bu eve gelmekle ilgili bütün tedirginliğim dağılmıştı.

"N'aber Selim?"

"Her zaman kaçabiliriz."

"Selim'in ender mantıklı cümlelerinden" dedi Profesör. Geldiğime gerçekten sevinmiş gibiydi. Selim yine içeri gitti.

"Çay?"

"İçerim, sizinle paylaşmak istediğim bir sorunum var da o yüzden rahatsız ettim" diye seslendim arkasından. Sanki bir başkası benim yerime telaffuz etmişti bu zavallı cümleyi. Böylesi, yüzüne karşı söylemekten daha kolay olmuştu. Konuya bu kadar hızlı girebileceğimi asla tahmin edemezdim.

Profesör çayları getirip karşıma oturdu ve soran gözlerle baktı.

"Bir iki haftadır beni son derece rahatsız eden rüyalar görmekteyim. Gerçekten çok çaresiz hissediyorum kendimi." Sustuğumda içimde bir şeylerin yıkıldığını hissettim.

Profesör ne heyecanlanmıştı, ne de sorunum onun canını sıkmışa benziyordu. Yardımcı olmaya hazır görüntüsünün her türlü abartıdan uzak oluşu beni rahatlatmıştı. İlk defa birine rüyalarım konusunda sonuna kadar açılacağımı hissettim.

"Fiziksel bir sorununuz var mı Haluk Bey? Ağrınız falan?"

"Hayır."

"O halde doğru yere geldiniz. Kâbusların çoğu fiziksel

ağrılardan, hastalıklardan, özellikle de ateşli hastalıklardan kaynaklanır. Öyle olsaydı, bir doktora gitmenizi tavsiye edecektim."

"Hiçbir hastalığım yok."

"Benim rüyalar konusunda incelemeler yaptığımı biliyor muydunuz?"

"Evet, geçen gelişimde çalışmalarınızı görmüştüm." Elimle yazı masasını işaret ettim.

"Aslını isterseniz bu konuda akademik geçmişim yok, bütün bilgi birikimim kendi araştırmalarımdan ibaret." Aniden sesinin tonu değişti. "Haluk Bey, kimileri için rüyalar derin anlamlarla yüklü olan, insanlara hayatın sırlarını sunan, gizemli bir âlemdir. Bu insanlar rüyalarını kafalarına takarlar, düşünürler ve yorumlar yaparlar. Güzel bir rüyadan sonra günleri iyi geçerken, kötü bir rüya bütün günlerini berbat edebilir. Onlara göre rüyalar, kişilik, motivasyon, değer yargıları ve hislerle ilgili ipuçları verir. En özel düşüncelerimizi ve gizli endişelerimizi ortaya çıkaran, kendimizi keşfetmemiz için bir araç olan rüyalarımızdır. Kimileri içinse rüya yalnızca rüyadır, uykulu beyne sinir hücreleriyle taşınan bir dizi anlamsız faaliyettir ve hiçbir önemi yoktur. Siz hangi gruba giriyorsunuz?"

"Kesinlikle ikinci gruba giriyordum, bu rüyalar başlayana dek... Aslında yine öyleyim, yani bu rüyaları düşünüp yorumlar falan yapmıyorum. Beni rahatsız ediyorlar yalnızca."

"Sık alkol kullanır mısınız?"

"Hayır, ara sıra bira falan içerim o kadar."

"Kullandığınız ya da uzun süre kullanıp da bıraktığınız bir ilaç?"

"Yok, yalnız rüyamda durmadan içki içiyorum."

"Durun, daha rüyaya gelmedik."

Profesör çaylarımızı tazeledi.

"Aslında kâbus görmek çocukların işidir Haluk Bey. Üç dört ya da yedi sekiz yaş arası çocuklar... En çok kâbusu onlar görür. Çocukluk sorunları ve korkularıyla mücadele etmek yetmiyormuş gibi bir de nedenini bilmedikleri yasaklar, 'cıs'lar, 'öcü gelir'ler, 'doktor iğne yapar'lar... Yetişkinlerde ise ayda bir kâbus görme oranı yüzde beş ile on arasındadır. Çocukların büyümeye can atmalarına şaşmamalı." Güldük.

"Benimkilere pek kâbus da denemez."

"Sizi rahatsız ettiğine göre, diyebiliriz." Kısa bir sessizlik oldu. Profesör çayından bir yudum aldı ve "Haluk Bey, anlatır mısınız rüyanızı?" dedi.

"Rüyalar, hemen hemen her gece..." Garip bir heyecan sarmıştı bütün bedenimi. Sözcüklerin aklıma gelmesiyle buharlaşıp yok olması bir oluyordu. Profesör bu halimi fark etmiş olacak ki denetimi tekrar eline aldı.

"Sürekli olması gayet doğal, bu kâbusların önemli bir özelliğidir. Bir diğer özellikleri de, genelde yarı yarıya da olsa kâbusu göreni uyanmaya zorlamaları..."

"Bakın o pek olmuyor. Genelde sabahları hatırlıyorum rüyaları." İlk rüyadan sonra kalkıp su içtiğimi hatırladım. Boğazım üşümüştü. Çaydan bir yudum aldım. Artık rüyaları anlatmam gerekiyordu. Çaydan bir yudum daha alıp "Aslında çok basit" dedim. Bunu biraz da kendi kendime söylediğimi hissettim. "Rüyamda tanımadığım insanlarla birlikteyim. Kendi hayatımdan kimse yok. O insanları tanımıyorum fakat rüyada çok iyi tanışıyoruz." Sustuğumda hiçbir şey anlatamadım gibi geldi. Umutsuzca Profesör'e baktım.

"Tanımadığın birileri... Aslında tanımadığın birilerini

görmende tuhaflık yok. En tipik kâbus teması tanınmayan bir erkek tarafından takip edilmektir. Bu, kadınlar için de böyle, erkekler için de... Yumurcaklarsa daha çok hayvanlar ve canavarlar tarafından takip edilirler. Erkeğin rüyasındaki yabancı erkek onun gölgesini, kişiliğinin karanlık tarafını temsil ediyor olabilir. Biz Doğulular'a göre rüyadaki yabancı başka boyuttan bir ruhtur ve bize ders ya da mesaj verir. Batılılara göre ise bu yabancı aslında kişiliğimizin bilinmeyen, gizli yönüdür. Ancak bu yabancıları rüyanda çok iyi tanıyor oluşun farklı bir durum tabii... Bunun seni rahatsız etmesi de doğal." Bir anda senli benli olmuştuk Profesör'le. "Ben pek rağbet etmem ama popüler rüya tabirleri sözlüklerine bakacak olursak da bir yabancıyla tanışmak yeni bir iş olanağıdır. Ama senin tanıştığın filan da yok kimseyle." Sanırım Profesör derdimi anlamıştı. Selin niye bunu beceremedi? Daha cahil olduğundan mı, derdimi ciddiye almadığından mı, yoksa benim ona derdimi, Profesör'e anlattığım gibi derli toplu anlatamadığımdan mı?

"Hem de alkoliksin rüyada..."

"Evet, bir yer var, bir bar... Sürekli oraya gidip o insanlarla buluşuyorum."

"Zaten içki içen biri olsaydın, rüyanda içmenle ilgilenmezdim. Bu gereksiz bir ayrıntı olurdu çünkü. Az içki içen biri olarak rüyanda çok içmen, günlük yaşamın stresinden kaçmak ve hızlı bir el tarafından kurtarılmak ihtiyacı içinde olman anlamına gelir. Bu durumda alkol bir denge unsuru yani... Kendini daha iyi hissetmeye ihtiyacın var." Çayın soğumuş olan son yudumu boğazımdan geçti. "Barda olmansa anlamlı bir değişime ihtiyaç duyuşunu sembolize ediyor olabilir. Öte yandan bu bar günlük sıkıntıların ve stresin anlamsız ol-

duğu bir yerse, rüyanda barda oluşun bir çeşit kendini tatmin olabilir. Kendini sosyalleştirmeyen ve sıkan insanlar bu tip rüyalar görürler. Bir sıkıntın var mı Haluk Bey?" Bu cümle kulaklarımın içinden acıyla gırtlağıma doğru aktı. Yutkundum.

"Hayır, yok."

"Peki, ne yapıyorsun o barda?"

"Hiç... Sohbet, içki, o kadar..."

"Bütün rüyalar o barda mı geçiyor?"

"Hayır, bir seferinde de bir evde... Benim evin salonuna çok benzeyen bir yerde Emre'yle sohbet ediyorduk."

"Ha adları da var..."

"Tabii... Emre, Ömer, Zeynep, Mehmet."

"Aslında bu adlarda arkadaşların yok..."

"Yok."

"Zeynep?" Durakladım. Profesör'ün zekâyla parlayan gözlerinin ışığında yok olacak gibiydim.

"Zeynep'le yeni yeni birbirimize âşık oluyoruz. Rüyada tabii..." Bunları Selin'e asla anlatamazdım: O birinci gruba giriyor.

"İtiraf etmeliyim, tuhaf rüyalar bunlar... Benim salona benzeyen bir yer dedin, bu normal... Rüyalarda zaten hep bildiğimiz yerlere benzer mekânlarda oluruz. Ayrıca rüyada gördüğümüz insanlar tanıdıklarımızın tıpatıp aynılarından çok benzerleridir. Peki, bu rüya sakinlerini gerçek hayatındaki birilerine benzetebiliyor musun?" Zeynep'le Selin'i yan yana durmuş, bana bakarken görür gibi oldum. "Hayır." Sonra Alp'le Emre'yi... "Kesinlikle hayır."

"Şimdilik seni daha fazla sıkıştırmayayım Haluk Bey." Senli benli ama hâlâ Haluk Bey. "Senden ricam, bana bu rü-

yaları gördüğün sırayla ve tabii hatırladığın kadarıyla yazıp getirmen... Böylelikle daha iyi yardımcı olabilirim sana. Başucunda bir kâğıt ve kalem bulundur. Rüyadan uyanır uyanmaz onu yaz. Bir nevi rüya günlüğü yani, analizimizi kolaylaştırır bu." Analizimiz? "Ya da varsa bir ses kayıt cihazın, gece ona anlat, sabah yazarsın. Tabii ben doğrudan yazmanı tavsiye ederim. Rüyayı yazarken kişileri, sahneyi, zor da olsa renkleri, olayı, rüya sırasındaki ve uyandığındaki hislerini ve sembolik bulduğun bütün ayrıntıları özellikle belirtmelisin. Rüyaları yönlendirmeyle ilgili teknikler de var fakat şimdilik kafanı bunlarla bulandırmayayım."

Birlikte kapıya doğru yürüdük. O sırada Selim de geldi. Yüzünden iyilik akıyor. Bana bakıp "Dolap, ışık demiri" dedi. Profesör ona şefkatle bakıyordu.

"Anlattıklarını düşünüp biraz kitap karıştıracağım, sonra yine konuşuruz. Ne zaman bunalırsan gel. Gördüğün gibi sürekli evdeyiz." Kapıdan çıktım. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"O nasıl söz Haluk Bey, daha bitmedi işimiz. Biliyor musun, ben de ikinci gruptayım. Teorik olarak bu konuyla ilgilensem de rüyaların anlamıyla pek ilgilenmem. Aslında rüyanın anlamını 'Sen' biliyorsun, rüyayı gören beyin onun anlamını da bilir. Ben yalnızca o anlamı ortaya çıkarmaya çalışacağım."

Merdivenleri çıktım. Bir başkasının evine girer gibi attım adımımı içeriye. Profesör'le konuşmak bana -tahmin ettiğim biçimde olmasa da- iyi gelmişti. Sanki Profesör'e sıkıntımı anlatınca rahatlamış, ancak yepyeni sorunlarla tanışmıştım. Başımın bir çeşit dertte olduğu hissi ilk kez Profesör'ün profesyonel bakışları altında yakama yapışmıştı. Rüyalar Selin'in

ilgilenebileceği şeyler olmaktan kendilerini çoktan kurtarmışlardı. Profesör'ün ilgisi de sanki benim için bir ihtiyaç değil de lükstü. Uyku ihtiyaç, rüyalar lüks... Her zaman kaçabiliriz, dolap, ışık demiri... Belki de rüyalarımı Profesör'e anlatmam toptan saçmalıktı.

Karnım açtı, evde yemek yoktu, dışarı çıkmak istemiyordum. Bu da bir sorun. Çözüm için dolaysız bir yoldan, basit bir sese başvurdum: "Bir pide döner, bir ayran lütfen, pidenin içinde yalnızca patates olsun."

Yemeğin son lokmasını ağzıma atar atmaz avuçlarımı birbirine sürttüm. Bu hareket de nereden çıktı şimdi? Plastik ayran bardağını ve pidelerin sarılmış olduğu kâğıdı çöpe attım. Bir fincan kahve yapıp... Evet, çeviriler.

Bir ara kalemi bırakıp dışarıya baktım. Konsantrasyonumun sağlamlığının kanıtı olarak bardağın dibinde kalan üç parmak soğuk kahveyi bir dikişte içtim. Çevirileri bir iki hafta içinde teslim etmem gerekiyordu. Yetişecek gibi...

Tuvalette Nejat'ın dairesinden gelen televizyon sesini dinleyerek oturdum. Bir ara telefon çaldı, üçüncü çalışında açtı Nejat. Aşağının bütün gürültüsü tuvaletteydi. Diğer odalardayken hiç duymadığım sesler bunlar. Binanın tuvaletlerini birbirine bağlayarak uzanan, beyaz plastik boruya baktım.

Evden çıktım. Annemin yemeklerini özlemiştim. Ne kadar anlamsız bir özlem... Belki aslında onları özlüyorum da, -babamın deyişiyle- eşek kadar herif olduğumdan, bu çocuklara özgü olarak etiketlenmiş özlem ancak yemeğin kimliğinde artık bir yetişkin olan bana ulaşabiliyor. Anneme ve babama aynı anda baktım: Bu görüntüde bütün hayatımın tuhaf ve rahatsız edici bir özeti gizliydi. Kendimi ispat etme güdümün sustuğu yerde, evde olmanın o bildik huzuru ve huzursuzluğu,

tıpkı annemin pişirdiği Türk kahvesinin tadı gibi hiç değişmiyordu. Annemin ve babamın sorularından oluşan, uzun süredir ziyaret etmemiş olduğum gezegen beni aniden içine çekti. Bu gezegende ben hep Haluk'u iyi tanıyan bir hayalet olurum. Selin, yeni evim ve çevirilerle ilgili eğlenceli sorular zalim bir çeviklikle doğru düzgün bir işe ne zaman başlayacağım, Selin'le ilişkimin ne kadar ciddi olduğu gibi içimi tüketen zehirli suallere dönüşmüştü. Bu soruları duydukça sanki hiç tanımadığım birine karşı kinle doluyordum. Zavallı cevaplarım, arsızca üzerime saldıran soru sürüsünü sadece savuşturup geçiştirmeye yarıyordu. O an için yok olan sorular, daha da güçlenip tekrar üzerime hücum etmek üzere nemli ve karanlık mağaralarına dönmüş oluyorlardı.

Meyve yiyip televizyon izledik bir süre. Saat on ikiye doğru kalktım. Kapı, çocukluk anılarımın ve saldırgan soruların üzerine aynı anda kapandı. Annemin benim için hazırlamış olduğu yemeklerle birlikte evin yolunu tuttum.

Yarımdan önce evdeydim. Pijamamı giyip annemlerin evinden bu eve uzanmış olan televizyona baktım biraz. Sorular ışıklı tünelden geçip burada da bana saldırabilirler mi? Televizyonun ışığıyla aydınlanan, tortop olmuş bedenimi iri kanatlı, siyah hayvanların feci saldırısı altında görür gibi oldum: Koyu kırmızı kan televizyonun mavi ışığıyla aydınlanıyordu. Şöyle bir kanalları gezdim. Hiçbir şey yok. Televizyonu kapatırken çok uzaklardan gelen keskin bir çığlık duydum. Televizyonun susmasıyla tahammülü güç bir sessizlik kaplamıştı salonu. Bir sağa bir sola yürüyordum. Kafamın içinde Profesör'ün konuşmasından parçalar karmaşık bir sırayla geziniyordu. Daha hızlı adımlarla yürüdüm salonun sessizliğinin içinde, kafamdaki sesler yavaşlamıştı biraz. Bir su

kaydırağından havuza düşer gibi koridordan süratle kayarak yatağa girdim. Başucumdaki lambayı kapattığım an mermere düşüp parçalanan bir çay bardağı geldi gözlerimin önüne. Havada dans eden çay, mavi çinili porselen kırıkları etrafında ve duman...

Rüyamda Zeynep'le her zaman gittiğimiz kafede baş başa oturmuş, konuşuyorduk. Bir ara onun beyaz, ince elini sımsıkı tutup gözlerinin içine baktım: Uçsuz bucaksız, karanlık bir orman... "Seni seviyorum Zeynep."

Uyandım. Dışarının mavimsi ışığı tavana vurmuştu. Seni seviyorum Zeynep. Uykuya dalıp rüyaya kalmış olduğum yerden devam etmek istiyordum. Bunu çocukken hep yapardım. Sevdiğim bir rüyanın yarım kalmaması için muhakkak tekrar uykuya dalardım. Uykumu dağıtmamaya özen göstererek yorganı üstüme çektim.

Rüyamda bir otomobilin içinde müthiş bir süratle ilerliyordum. Aracı kullananın kendim olduğunu sonradan anladım. Anlayınca içime acı bir tat yayıldı. Radyoda iğrenç bir müzik çalıyordu ama sesini kısamıyordum. Açık pencereden esen rüzgârın uğultusu, otomobil hızlandıkça müziği bastırıyordu. Yavaşlamam gerektiğini bilsem de ayaklarımı kesinlikle hissetmiyordum. Frene basma düşüncesine ne kadar yoğunlaşırsam yoğunlaşayım, ayaklarımı içinde bulundukları tuhaf uyuşukluktan kurtaramıyordum. Korkunç bir süratle yaklaşmakta olduğum duvara bakıyorum yalnızca. Sanki ben yerimde duruyordum da, duvar gökten kopmuş bir meteor gibi üzerime düşüyordu.

Müthiş bir gürültüyle yataktan fırladım. Bütün bedenim ürpermişti. Gürültüyü tekrar duydum. Bu sefer daha hafifti ya da az önce uyku sersemi olduğumdan fazla şiddetli algılamış-

tım. Camdan dışarı baktığımda binanın önündeki çöp kamyonunu gördüm. Korkum süratle öfkeye dönüştü. Bu saatte çöp mü dökülür hayvan herifler. Kamyona dökülen çöplere bakarken kendi sesim içimde yankılandı: "Seni seviyorum Zeynep." Bu cümle bana az önce görmüş olduğum rüyayı hatırlattı. Aniden sakinleştim. Belki de beni uyandırmasalar asla hatırlamayacaktım. Başucuma not defteri ve kalem koymayı unutmuş olduğumu görünce salona yürüyüp masada duran müsvedde kâğıtlardan birine kamaşan gözlerimi kısarak yazdım:

Zeynep'le bilmediğim bir kafedeyiz. Yalnız ikimiz. Ona onu sevdiğimi söylüyorum. Bakışlarından onun da beni sevdiği anlaşılıyor. Kendimi çok mutlu hissediyorum.

8

Sabah uyandığımda aklımda salondaki masada duran kâğıt vardı. Rüyayı yazışım gerçek miydi, yoksa o da rüyada olmuş bir olay mıydı? Nedense salona gidip bakmadan emin olmak istiyordum bundan. Bir çeşit zihnimi sınama... Zeynep'e "Seni seviyorum" deyişimle salonda uyku sersemi rüyayı yazışım arasında hiçbir gerçeklik farkı yoktu. Öyleyse ikisi de gerçek ya da ikisi de rüya olmalıydı. Zeynep gerçek olmadığına göre salondaki masada, üzerinde titrek harfler olan o kâğıt da yoktu. Kalktım salona gittim: Oradaydı. Sabaha karşı yataktan kalkan yarı uyanık birinin yazmış olduğu okunaksız ve silik olan son cümleye tekrar baktım: *Kendimi çok mutlu hissediyorum.* Biçimiyle içeriği bu kadar farklı başka bir şey olamazdı.

Gece yazmış olduğum rüya, Profesör'ün evinden çıktığımdan beri planladığım rüyaları yazma işi için iyi bir başlangıç olmuştu. Hafif bir kahvaltı yapıp bir fincan çayla dosya kâğıtlarının başına geçtim. Çeviriler, dergiler, rüyalar, lugâtlar... Salondaki masa gittikçe garip bir ayin yerine benzemeye başlamıştı.

Kalemi tutuşumda hem ciddiyet hem de sululuk vardı: Derin gizem ve saf saçmalık...

I. Rüya:

Barda Emre, Ömer, Zeynep

Yazmıştım ki durdum. Birisinin dedikodusunu yaptığımızı çok iyi biliyordum, çünkü Selin'e bu rüyayı anlatırken "O sırada orada olmayan birilerinin dedikodusunu falan bile yapıyoruz" dediğimi hatırlıyordum. Biraz düşünerek, dedikodusu yapılan kişinin Ömer olduğunu buldum. Meşhur Leyla'yla tanışmamıştım henüz. Muhtemelen Ömer'in yeni kız arkadaşıydı dedikodu konusu. Öyleyse Ömer orada değildi. Ama sanki Zeynep'ten başka iki erkek vardı: Emre, Zeynep... Kâğıdı buruşturup masanın altındaki çöpe attım. Hatalı rüyalar eriyerek hatalı çevirilere karıştı. Tekrar yazmaya başladım:

1. Rüya:

Bardayım. Yanımda Emre, Zeynep ve adını ve tipini hatırlamadığım bir erkek daha var. Ömer'le ilgili bir şeyler konuşuyoruz (dedikodu). Çok çişim geldiğinden konuşmayı kesip tuvalete gidiyorum. Tuvaletin kapısını bir türlü bulamıyorum. Hatırladığım kadarıyla kız ve erkek tuvaletlerinin kapıları birbirine karışıyor (içkiden olabilir).
Not: Uyandığımda çişim yoktu.

Bunları Profesör'ün okuyacağını hatırlayınca Çiş lafının yerine başka bir şey yazmalı mıyım? diye düşündüm. Sonra vazgeçtim ve ikinci rüyayı yazmaya başladım:

II. Rüya:

Evimin salonuna çok benzeyen ama orası olmayan bir yerde, (yine bir salon) Emre'yle bir şeyler içip konuşuyoruz. Emre'ye rüyamda tanımadığım insanlarla birlikte olduğumu söylüyorum. Pek ilgilenmiyor.

Kalemi bıraktım. Selin de pek ilgilenmemişti diye düşündüm. Sonra rüyalarımı Selin'den önce Emre'ye, yani hiç tanımadığım birine anlatmış olduğumu yine düşündüm. Emre, Selin, Profesör... Belki de Emre ve Selin'in ilgisizliği sonucu kendimi elimde bir fincan çayla Profesör'ün evinde bulmuştum. Çaydan bir yudum aldım.

İlk iki rüyayı Selin'e anlatmış olduğum için iyi hatırlıyordum. Diğer rüyaları ise sadece kendimle paylaştığımdan, onlardan geriye yıkık dökük görüntüler kalmıştı. Kafamdaki enkaza yoğunlaşarak zamanı geri almaya uğraştım.

III. Rüya:

II. Rüya'daki salonda Emre, ben ve

III. Rüya'yı yazamayacağımı hissettim. "Senden ricam bana bu rüyaları gördüğün sırayla ve tabii hatırladığın kadarıyla yazman." Profesör rüyaları bekler, Okan Bey çevirileri... İkisi de benim iyiliğim için... İkisi de aynı masada... Telefon çaldı. Arayan Selin'di. Bu akşam bana geleceğini söyledi. "Bekliyorum canım." Telefonu kapayınca masanın üzerine baktım. Selin'in rüyaları yazdığımı görmesini istemiyordum. Üçüncü rüyayı yazmış olduğum kadarıyla tekrar okudum. Selin'e anlatmış olsaydım bu rüyayı, şu kayıp adı anında söyleyiverirdi. Onun hafızası kimsede yoktur. Sonra tuhaf bir umutla, ilk rüyayı Selin'e anlattığımı ve üçüncü rüyadaki kişiyle birincidekinin aynı olduğunu hatırladım. Gözlerim kâğıtlardan çevirilere doğru kaydı. Nelerle uğraşıyorum böyle? Şimdiye kadar yazmış olduğum rüyaları baştan okuyup devam ettim yazmaya.

... oturuyoruz. Onlara Zeynep'e âşık olduğumu anlatıyorum. Dostlarıma bu gerçeği itiraf ediyorum.

IV. Rüya:

I. Rüya'daki bardayım. İçerde Zeynep, Ömer, Leyla ve I.ve III. Rüya'daki erkek var.
Ömer beni Leyla'yla tanıştırıyor (Leyla rezil bir yaratık).

Birden kafamın içinde "En azından ne bok yediğinin farkında" diyen bir ses duydum. İlk önce bu yabancı sesten ürksem de hemen sonra bu cümlenin geçen gün bir kısmını izlemiş olduğum filmden olduğunu hatırlayıp rahatladım.

Zeynep alaycı bir ses tonuyla "İşte Leyla bu!" gibi bir şeyler söylüyor bana. Zeynep'le oldukça samimiyiz. Birlikte içki içip konuşuyoruz (ne içtiğimizi hatırlayamıyorum ama sanki bira değil). İlişkimiz o gece, orada (barda) başlıyor.

Gece kalkıp karalamış olduğum kâğıdı elime alıp beşinci rüyayı kolayca yazdım.

V. Rüya:

Zeynep'le bir kafedeyiz. Yalnız ikimiz. Onu sevdiğimi söylüyorum ona, bana sevgiyle bakıyor. Kendimi çok mutlu hissediyorum.

Yazmam bitince kâğıtları çevirilerin arasına yerleştirdim. Selin bazen çevirilere bakar! Oradan çıkarıp boş kâğıtların en

altına koydum. Bütün rüyaları hemen hemen eksiksiz yazmıştım. Hem bu rüyaları ipin ucu kaçmadan yazabilmiş olmaktan ötürü gururlu hem de bütün bunların koskoca bir saçmalık olduğu düşüncesiyle dopdoluydum... Saçma sapan bir gururla masadan kalktım. Yemek hazırlamaya başladım. Bu gece, uzun uzun Selin'le sevişeceğimi düşündükçe ilk defa çıplak bir kadın görecek olan, ergenlik çağındaki bir çocuğun hain neşesiyle doluyordum. Her şey tek tek gözümün önüne geliyordu. Göğüslerini öpüşüm, belime dolanan beyaz bacağı, belini sımsıkı kavrayışım, yatakta dümdüz uzanan diğer bacağı... Sanki bir kadınla değil de bir kadının parçalarıyla, kendim de parçalanarak birlikte olacaktım bu gece. Selin'le sevişme fikri uzun zamandır beni bu kadar heyecanlandırmamıştı. Onunla ilk defa yatacak olan bir yabancı gibi hissediyordum kendimi ve bu yabani his hoşuma gidiyordu, öyle ki aynı duyguyu sevişirken de taşımak istedim. Kapı çaldı. Selin bütün güzelliğiyle içeri girdi. Sade, sağlıklı ve güzel... Ayakkabılarını çıkarttı. Güzel bir anın hemen öncesi...

Yemek yerken ona, çok önemsiz şeylerden bahsederkenki ses tonumla sordum: "Selin'ciğim, hani sana bir rüya anlatmıştım. Barda tanımadığım birileriyle..."

"Ne oldu, devam mı ediyor o rüyalar yoksa? Hiç bahsetmediğinden ben de bitmiştir diye düşünüyordum."

"Bitti, bitti de ben o rüyadaki adları düşündüm bugün, hatırlayamadım. Sen hatırlıyor musun?"

"Ne yapacaksın o adları?"

"Hiç, kafama takıldı işte."

Gözlerini kıstı. Hiç yolu yok, hatırlayacak!

"Mmm... 'Onlar söylemeseler de ben adlarını çok iyi biliyorum: Ömer, Emre, Zeynep falan...' demiştin."

Selin'den korkulur, diye düşündüm, Demek ki ona anlatırken de üçüncü adamın adını hatırlayamamışım.

Yemeğimizi bitirip salona geçtik, biraz televizyona baktıktan sonra sevişmeye başladık. Gerçekten de kendimi Selin'le ilk defa birlikte olan bir yabancı olarak düşünüyordum ve bu beni her zamankinden daha çok tahrik ediyordu. Yeni tanıştığı biriyle, daha adını bile sormadan yatağa giren bu ahlaksız kadın aklımı başımdan almıştı. Bir ara "Haluk, Haluk" diye inleyince sevişmemizin vahşiliğini ve kafamda yaratmış olduğum şer dolu evreni yok etti. Sonra yine herkesleyken çıkarabileceği, içinde hiçbir özel ada yer olmayan o kesik nefes seslerine devam etti. Selin bir başkasıyla yatsa öfkelenirdim ve üzülürdüm ama şimdi, kendimi o bir başkasının yerine koyunca zevkten delirecek gibi oluyorum. Bunu yaptığım için hem kendimden utanıyor hem de yaptığımı doğal karşılıyordum. İçimdeki utanç ve doğallık duygusu her gidip gelme arasında onlarca, hatta yüzlerce kez yer değiştiriyordu. Boşalırken, tanımadığım bir yabancının içine o bildik ve sıkıcı Haluk olarak doldum. Bir süre kıpırdamadan üzerinde kaldım. Sonra televizyon izlemeye devam ettik. Selin bir sigara yaktı. Az önceki istekli kadın gitmiş, çaresiz bir kız çocuğu gelmişti onun yerine. Ona sarıldım. O an kollarımda olan küçük kızın derinlerindeki vahşi kadını duyumsadım. Selin'i çok seviyorum. Biraz daha televizyon izleyip yatağa girdik.

Rüyamda yataktaydım. Yastıkları diklemesine duvara dayamış sigara içiyordum. Zeynep'se göğsüme kafasını yaslamış, bir yandan beni ne zamandır, nasıl sevdiğini anlatıyor, bir yandan da karnımı okşuyordu.

"Ne kadar geç kalmışız birbirimizi..."

"Geç kalmadık" diye sözünü kestim. Sigarayı söndürüp

yanına uzandım öpücüklere boğdum. Üzerine çıktığımda "Yine mi?" diye şaşkın ve mutlu bir biçimde bağırdı.

Gözlerimi açmış olsam da hiçbir şey göremiyordum. Karanlığa alışınca yanımda bir kadının uyuduğunu gördüm. Zeynep mi? Yo, bu olamaz! Uyanıktım ve yatağımda Zeynep, hiç tanımadığım bir kadın vardı. Başucumdaki lambayı yaktım: Selin. Rahatlamıştım, ışığı kapayıp ona sarıldım. İçim müthiş bir korkuyla sarsılmanın hemen ardından dinginleşmiş ve huzurla dolmuştu. Yine de bu huzurun çok derinlerinde -asla fark etmek istemesem de- garip bir hayal kırıklığı yatıyordu. Selin'e sarılmış halde az önce gördüğüm rüyayı ve Zeynep'i düşünerek uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda yatakta yalnızdım. Mutfaktan tıkırtılar geliyordu. Selin kahvaltı hazırlıyor olmalı. "İçki bitti sigaraya da başladım" diye söylendim rüyayı hatırlayınca. Bu sefer gece uyanmadım. Rüya bana sabah ulaştı. Cep telefonumu açınca önceden atılmış bir mesajın gelişi gibi... Uyanınca hatırlasam kalkıp yazar mıydım? gibi gereksiz bir ayrıntıyı düşünerek yataktan kalktım. Mutfağa doğru yürürken altıncı rüya için ne yazacağımı kafamda tasarladım.

9

Kahvaltımız uzun ve keyifliydi. Sonra Selin sanki göremediğim ama geçtiğimiz gün evi doldurmuş olan bir kalabalıkla birlikte çıktı. Salondaki masanın başına oturdum. Altıncı rüyayı hızla yazıp üzerinde hiç düşünmeden çevirilere devam ettim. Yazdığım zaman rüyaların içimi daha az sıktığını fark ettim. Yazınca kafamın içindeki ıstırap dolu tutsaklığından kurtulup beyaz kâğıdın üzerine huzur içinde uzanıyor. Belki rüya bile görür. Yazınca bana daha az acı veriyor, daha az bana ait oluyor. Uzunca bir süre sonra kapı çaldı: Cemal Efendi.

"Nasılsın Haluk Bey?!"

"İyidir Cemal, seni sormalı."

"İdare ediyoruz işte. Haluk Bey, haftaya Nejat Bey'in dairede bir apartman toplantısı yapacağız. Hem herkes tanışmış olur bu vesileyle, hem de bir yönetici seçeceğiz apartmana."

"Olur, ne zaman?"

"Perşembe akşamı saat dokuzda... Bir değişiklik olursa söylerim."

"Tamam Cemal, sağ olasın."

Nejat'ın varlığı beni huzursuz etse de apartman toplantısı nedeniyle evine gidecek oluşumdan tedirgin değildim. Son zamanlarda her şeyden tedirgin olmayı kendime iş edindiğimden bu rahatlığıma şaşırmıştım. Önümüzdeki günlerde Profesör'ü ikinci kez ziyaret etmek, çevirileri teslim etmek,

apartman toplantısına katılmak gibi işlerim vardı. Çalışmayınca böyle ufak ayrıntılar önemli meselelere ve bütün bir yaşama sebebine dönüşüyor.

Beşiktaş'ta Alp'le buluşmak üzere giyinip evden çıktım. Alp işinden iki üç saat erken çıkmıştı, bir kafede buluştuk, bir şeyler yedik. Yemeğin üzerine o çay ve sigara içiyordu, ben kahve... Amerikan özentisi bir Türkçe Pop şarkıcısının dublaj kokan ve bilinçli olarak bozulmuş bir Türkçe'yle, "e" harflerini yaya yaya söylediği bir şarkı çalıyordu.

"Alp işin yoksa gel bana dönelim. Gece de kalırsın."

"Abi bu birkaç gün çok yoğunum. Önümüzdeki hafta söz, sendeyim." Alp'i ağırlamak da haftaya yapılacak işler listesinde yerini almıştı.

Saatlerce oturup çay ve kahve içtik. Alp, okuduğu kitaplardan başka bir şeyden pek konuşmuyordu bu aralar. Eskiden de edebiyata çok meraklıydı. Ama son zamanlarda iyice çığırından çıktı iş. Kendi hayatından çok okuduğu kitaplardaki hayatlardan, çevresindeki insanlardan çok kitaplığındaki yazar ve şairlerden söz etmeye başladı. Sırf benim gibi edebiyatla ilgilenmeyen insanlar değil, ilgisi olan da sıkılır bu kadarından. Hiç hoşuma gitmese de, kendime karşı çok samimi bulduğum Alp'in edebiyata yaklaşımında sevimsiz bir hırs, samimiyetten uzak bir hava olduğunu seziyordum. Kitaplara bir şeylerden intikam alırcasına saldırıyor, okuyor, kitaplığına geri koyuyor, hazla gözlerini dikiyor henüz bitirmiş olduğu kitabın sırtına. Sonra iştahlı gözlerle yeni bir kurban aramaya koyuluyor, bir yenisini çekiyor, kendi içindeki pis kokan bir şeyden kaçar gibi kitabın içine koşuyor. Beni de çeviri işiyle uğraştığımdan olsa gerek, edebiyatla yakından ilgili sayıp "Bizim gibi okuyan eden insanlar..." diye başlayan cümlelerle kendi mutlu azınlığına dahil ediveriyordu.

Uzun süren edebiyat muhabbetinden sonra birdenbire içinde bulunduğumuz anla ilgili bir soru sordu Alp: "Sen nasıl döneceksin?"

"Bilmem. Dolmuşla Taksim'e, oradan Bostancı dolmuşlarına herhalde."

"Vapurla dönsene oğlum... Kadıköy'den bir dolmuş, evdesin."

"Olur, son vapur kaçta?"

"Yirmi dakika var, haydi kalkalım zaten."

Alp'ten ayrıldım. İskeleye yürüdüm. Vapur, son vapur olduğunu biliyormuşçasına ayrı bir gururla, ışıl ışıl parlıyordu Beşiktaş'ın karanlığının içinde. Her şeyi bilen bir adam hali vardı onda. Karanlık suratlı bir adamdan jeton aldım. Jetonu attım. Başka bir boyuta uzanır gibi geçtim turnikeden. İskelenin kapısı açıktı. Vapurun içinin aydınlığı karanlık denizin ortasında beni hipnotize etmiş, kendisine doğru sürüklüyordu. Bu sanki bilinmeyen bir aleme açılan tünel kapısıydı. Alp vapura binmemi söyleyerek bir masal diyarına giriş anahtarı vermişti bana. Dolmuş ne kadar gerçek, vapur ne kadar tuhaf... Vapur, dolmuşun rüyası. Zeynep benim rüyam...

Dışarıdan ışıklı bir hayal gibi görünen vapurun içi düpedüz gerçekti. Ahşap ile demirin birleşiminden oluşan bir işçiliğe indirgenmişti. Yarı ahşap, yarı demir merdivenleri çıktım. Sanki vapurun içinde eski çağlardan kalma paslı bir zaman vardı, iki liman arası, küflenmiş şu anlardan örülü bir sakat vapur zamanı... Arka tarafa doğru yürürken gözlerim gri beyaz duvarlardaki bütün yazıları toplamıştı. *"İSKELE VERİLMEDEN ATLAMAK TEHLİKELİ VE YASAKTIR. HALAT MAHALLİNE GİRMEK YASAKTIR. WC. MERDİVENLERDE SİGARA İÇMEK YASAKTIR. YERLERE ÇÖP ATMAYINIZ. CAN YELEKLERİ TAVAN-*

DADIR. BU BÖLÜME GÖREVLİLERİN HARİCİNDE GİRMEK YASAKTIR." Bütün bu kaba yazılar vapuru rüyanın genişliğinden çekip gerçeğin daracık küflü koridorlarına hapsediyordu.

Etrafta hiç kimse yoktu. Oturduğum yer rüzgâr aldığından üşümeye başlamıştım. Yerimden kalkmış, vapurun alt kısmındaki kapalı bölüme doğru yürüyordum ki ilerdeki salonda Emre'yi gördüm. Boğazım düğümlenmiş, gözlerim kararmıştı. Dilim ağzımın içinde kupkuruydu. Kapalı ahşap kapının üzerindeki yuvarlak pencereden tekrar içeriye baktım: Bu oydu. Tanımadığım fakat gizemli rüyalarımı anlattığım dostum... Bir ara kafasını çevirdi, bakışlarımız fena halde çarpıştı. Yuvarlak çerçeve içindeki şaşkın bir adam portresi olarak asılı kalmıştım gözlerinin önünde. Beni tanımadı. Tanımıyor ki beni. Başını çevirdi. Başımı bir cam fanusun içinden çıkarır gibi gözlerimi yuvarlak pencereden acıyla kopardım. Bir el ağzımdan girip bütün içorganlarımı bir seferde kavrayarak çekip dışarı çıkartmıştı sanki. Yüzüm üşüyordu, yanaklarım alev alevdi. Avuç içlerim terli ve buz gibiydi.

Karşıdaki kapalı salona gittim. Oturmakta olduğum bölümde birkaç kişi daha vardı. Birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını anlamadığım bir grup adam bir arada oturmuşlardı. Bir başka vapur ışıklar içinde geçti yanımızdan. Görmüş olduğumun Emre olup olmadığından emin değildim. Emre diye birinin olmadığından emindim aslında. Bu adam Emre miydi, Emre'nin bir benzeri mi, Emre diye biri var mıydı? Tipi tam olarak gözümün önüne gelmiyordu. Tipini gözümün önüne getiremediğim birini nasıl tanırım? Biraz düşününce böyle bir şeyin mümkün olduğuna kanaat getirdim. O adamın Emre olduğunu yadsıyacak yeni bir neden aramaya koyuldu bilincim. "Ayrıca rüyada gördüğümüz insanlar tanıdıklarımızın tı-

patıp aynılarından çok benzerleridir." Bu olayı Profesör'e anlatmalı mıyım? Emre mi? Bir benzeri mi? Emre diye biri var mı? Olmayan birinin benzeri mi? Evet, belki de en sağlıklı düşünce bu: Varolmayan birinin benzeri... Emre diye biri yoksa, istediği kadar benzeyebilir ona. Varsa?

Vapurun motorundan başka hiçbir ses yoktu. Burası da soğuk. Emre miydi, Emre'nin benzeri mi, Emre diye biri var mı? Bu üç soru hiç durmadan birbirini kovalıyordu zihnimde. Bu kovalamacanın dışında düşündüm: Beni tanımadı, tanımıyor ki beni... Bir yandan onu bir daha asla görmemek, öte yandan koşarak yanına gidip onunla saatlerce konuşmak istiyordum.

Vapur Kadıköy'e yanaşırken bir avuç insan zincirlerin önünde dikilmiş bekliyorduk. "*İSKELE VERİLMEDEN ATLAMAK TEHLİKELİ VE YASAKTIR. HALAT MAHALLİNE GİRMEK YASAKTIR.*" İstemeye istemeye etrafa baktım: Yok. Beyaz tavandaki renkli kablolara baktım bir süre. Biraz sonra ağzında yanmayan bir sigarayla merdivenlerden inip yanımda durdu. Sarhoş gibiydim. Sigarayı yaktı. Dönüp bakamıyordum. Gece onu rüyamda görebileceğimi düşününce tüylerim diken diken oldu. Soğuktan, soğuktan. Zeynep'i tanıyor muydu? Ömer'i, Mehmet'i? Mehmet'ti öbürünün adı. Beni tanımıyordu, peki ya onları? Sanki beni tanımasa da onları tanıyordu. Öyle bir hale gelmiştim ki telefonu çalıp "Alo Zeynep n'aber, ben de Mehmet ve Ömer'le buluşmaya gidiyordum" dese şaşırmayacaktım. Tanışmasak da, özel hayatını çok iyi bildiğim bir ünlü gibi yanımda duruyordu Emre.

Vapurun yanaşması saatlerce sürmüş gibi geldi bana. İskelelerin sürülmesini beklemeden atladı herkes. Dolmuşa bindim. Vapurdakilerin ikisi de benim bindiğim dolmuşa bindi. Tanışmıyorlar. Emre? Gelmedi. Dolmuş hareket etti,

yarı bilinçli bir halde eve girdim. Sanki yıllardır bu eve adımımı atmamıştım. Şiddetle Selin'i arayıp olanları anlatmak istiyordum. Sonra hızla vazgeçtim. Uyudum.

Kahvaltı ederken uzun uzun düşündüğüm vapur yolculuğu, gece görmüş olduğum bir rüya gibi geliyordu bana. Ekmeği tutan ellerime baktım. Ayaklarımı kımıldattım masanın altında. Şöyle bir bedenime baktım, göğsüm, karnım, bacaklarım... Hepsi dün gece vapurda mıydı? Yolculuk en çok rüyaya benziyordu, sonra izlemiş olduğum bir filme... En az benzediği şey ise hiç kuşkusuz gerçekti. Barda geçen rüyaların ışıklı gerçekliğinin yanında karanlık vapur yolculuğu gerçeğin silik bir kopyasından başka bir şey değildi. Aklıma depodaki karbon kâğıtları geldi. Hemen sonra siyah beyaz fotoğraf... Vücudumu yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi bir his sardı. Barla vapur çok rahat yer değiştirebilirlerdi. Sanki bunu benim iyiliğim için, akıl sağlığım için yapmıyorlardı. İkinci çayla çevirilerin başına oturdum. Rüyaların yazılı olduğu kâğıtlar gözüme ilişti. Vapurda Emre'ye benzeyen o adamı görene kadar rüyalar beni huzursuz eden bir oyundu. Artık yalnızca beni huzursuz ediyorlar. Rüyalarımdaki tekdüze yaşam ve kendi tekdüze yaşamım tatsız bir rekabetten tatsız bir karmaşaya dönüşmeye başlamıştı. Sanki rüyalar gerçek yaşamımla ikame edilmeye küstahça hazırdılar. Sanki benden çekindiklerinden bu hain planı sürekli erteleyerek, hatta annemlerin evinde bulunan mağaradaki sorularla korkunç bir işbirliği içinde benim boş bir anımı kolluyorlardı. Zeynep, Selin, Emre, Alp, Ömer, Okan Bey, Mehmet, Profesör... Hepsi benim bilmediğim bir alemde buluşmak üzere randevulaşmıştı ve bu sırrı benden ve tüm dünyadan delice bir hırsla saklıyorlardı.

Rüyaların yazılı olduğu kâğıtları çıkarttım. Yalnızca bana

ait olan karmakarışık ve şifreli görüntüleri sözcüklerin katı ve buz gibi mahsenlerine hapsedip hepsinden sırayla kurtulmak yavaş yavaş bedenime yayılan bir hastalığa dönüşmüştü. Eksik yerlere "Mehmet" adını ekleyerek ve bazı düzeltmeler yaparak Profesör'e sunmak üzere hepsini tekrar yazdım. Roma rakamları da oldukça sinir bozucuydu. İçi boş bir zorlama, çiy bir Hollywood filmi gizemi... Roma rakamlarını normal rakama çevirdim ve bütün rüyaları baştan okudum.

1. Rüya:

Bir bardayım (uyanıkken hiç bilmediğim, rüya içinde evim gibi hissettiğim bir yer). Emre, Zeynep ve Mehmet'le birlikteyim (uyanıkken asla tanımadığım, rüya içinde en sevdiğim insanlar). Ömer'le ilgili bir şeyler konuşuyoruz (dedikodu). Çok çişim geldiğinden konuşmayı kesip tuvalete doğru yöneliyorum. Tuvaletin kapısını bir türlü bulamıyorum. Hatırladığım kadarıyla kadın ve erkek tuvaletlerinin kapıları birbirine karışıyor (içkiden olabilir).
Not: Uyandığımda hiç çişim yoktu.

2. Rüya:

Evimin salonuna çok benzeyen fakat orası olmayan bir yerde (yine bir salon), Emre'yle bir şeyler içip konuşuyoruz (bira sanırım). Emre'ye rüyamda tanımadığım insanlarla birlikte olduğumu söylüyorum, pek ilgilenmiyor.

3. Rüya:

İkinci rüyadaki salonda Emre, ben ve Mehmet oturuyo-

ruz. Onlara Zeynep'e âşık olduğumu anlatıyorum. Dostlarıma bu gerçeği itiraf ediyorum.

4. Rüya:

Birinci rüyadaki bardayım. İçerde Zeynep, Ömer, Leyla ve Mehmet var. Ömer beni Leyla'yla tanıştırıyor. Leyla Ömer'in kız arkadaşı. Ondan hoşlanmıyorum.
Zeynep alaycı bir ses tonuyla "İşte Leyla bu!" gibi bir şeyler söylüyor bana. Zeynep'le oldukça samimiyiz. Birlikte içki içip konuşuyoruz (ne içtiğimizi hatırlayamıyorum fakat sanki bira değil bu sefer). İlişkimiz o gece, orada başlıyor.

5. Rüya:

Zeynep'le bir kafedeyiz (yine uyanıkken bilmediğim, rüya içinde çok iyi bildiğim bir yer). Fakat bu kez yalnızız. Onu sevdiğimi söylüyorum, bana sevgiyle bakıyor. Kendimi çok mutlu hissediyorum.

Mutfağa gidip bir kahve yaptım, masaya döndüm. Telefon çaldı.

"Efendim?"

"N'aber Haluk?"

"İyi abi, senden n'aber?"

"İyi. N'apıyorsun?"

"N'olsun, çalışıyorum."

"Müsait olduğun bir akşam sana geleyim diyecektim."

"Tabii, bekliyorum."

"Ne zaman yapalım?"

"Perşembe akşamı bizim apartman toplantısı var, onun dışında her gün uyar."

"Çarşamba nasıl?"

"Tamam, Çarşamba bekliyorum o zaman."

"Anlaştık. Hadi görüşürüz."

"Bana bak, gece de kal gelmişken! Karşıya birlikte geçeriz sabah, ben de şu çevirilerimi teslim ederim."

"Tamam."

"Haydi hoşça kal!"

Pazartesi de Profesör'e gider, rüyaları teslim ederim diye düşündüm. Okan Bey'i arayıp Perşembe sabahı çevirileri getireceğimi söyledim. Masaya oturup ajandamı açtım: Bugün Cumartesi.

Pazartesi: Ünsal Bey'le ikinci görüşme

Çarşamba: Alp geliyor

Perşembe: Sabah- Çeviriler teslim

Apartman Toplantısı
Saat 21.00
(Nejat'ın daire)

Rüyaları yazdığım kâğıdı ajandanın arasına koyup masadan kalktım. Salondaki koltuğa oturdum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ne çalışmak ne dolaşmak ne evde oturmak ne televizyona bakmak ne bir şey okumak ne birini görmek ne yatmak, uyumak ne rüya görmek... İşin fenası hiçbir şey yapmamak da istemiyordum. Salondaki masaya oturdum, bütün gece çeviri yaptım. Saat üç gibi yatıp uyudum.

Rüyamda bir otomobilin direksiyonundaydım. Zeynep yanımda oturuyordu. Teypte hareketli bir yabancı şarkı çalıyordu. Aralık camdan giren rüzgârla saçlarımız uçuşuyordu. Hiç konuşmadan dakikalarca ilerledik.

10

Pazar:

Sabah uyandığımda güneş bütün turunculuğuyla odama dolmuştu. Nedenini bilmediğim tuhaf bir huzur ve düzen duygusu vardı içimde. Kahvaltı edip salonda gazete okumaya koyuldum. Gerçekler, olaylar, haberler... Asık suratlı siyasetçilerin masa başında fotoğrafları... Bazıları da özellikle gıcıklandırılmış sırıtmalara boyalı yüzleriyle karşılıklı oturmuşlar. Altlarında iri iri, kaba kaba harfler... Yarı çıplak kadın fotoğraflarının altında sırf bir şeyler yazmış olmak için kaleme alınmış anlamsız satırlar... İkinci sayfada manken denen tuhaf kadınlarla, ne olduğu, nasıl para kazandığı belli olmayan kaba ve bayağı ifadeli adamların türlü şımarıklıkları aşk diye geçiyor. Üçüncü sayfa belki de en gerçek olanı: Tecavüzler, cinayetler, kan davaları, kıskançlıklar... Gazeteyi katlarken rüyalardan haberler veren bir gazete nasıl olurdu, diye düşündüm. Okuyana rüyalarından, rüyasındaki yaşamdan ve kişilerden haberler taşıyan bir gazete... "Rüya Gazetesi". Kalkıp pencereye yürüdüm. Dışarıdaki parlak güneş, evinde oturanları hayatın nimetlerinden faydalanmayı bilmeyen zavallılara dönüştürüyordu. İçime anlamsız bir telaş düşmüştü.

Dışarının turunculuğuna karışmış yürüyordum. Sahil yolunun sağ şeridi boydan boya park etmiş otomobillerle doluydu. Güneşin parlattığı metaller... Uzun ve soğuk kışın ardın-

dan, onca kapalı, ıslak ve karanlık havadan sonra güneşi gören herkes mezarlarından çıkmış ölüler gibi uygun adım gelmişti deniz kenarına. Daha çok çocuklu aileler ve genç sevgililerden oluşan yoğun kalabalık ağır ağır ilerliyordu sahil şeridinde. Başörtülü kadınlar, gevşettikleri örtülerini omuzlarına düşürmüşlerdi. Yeryüzündeki bu cennetsi manzara karşısında bir an için Allah'ın imtihanını ve hazırlanmakta oldukları asıl cenneti unutuvermiş gibiydiler. Herkesin yüzü buruk bir neşeyle buruşmuştu. Sanki devasa bir savaşın sonunda barış ilan edilmişti. Onca kaybın ardından hayatta olmanın anlamsızlığı ve mutluluğu bir aradaydı. Seri adımlarla yürüdüm bu birlikteliğin içine. Kafamda "Rüya Gazetesi"nden haber kupürleri geziniyordu. Sanki sokakta değil de düşüncelerimin arasında yürümekteydim.

Daha dışarı çıkalı yarım saat bile olmamıştı ki canım sıkıldı. Bakkaldan bir şeyler alıp güneş ayinini terk ederek eve döndüm. İçeri girdiğimde hiç dışarı çıkmamış gibiydim. Sanki koltukta kestirirken bir an dalıp görmüş olduğum bir rüyaydı dışarısı. Bu duyguya çok sık kapılmaya başlamıştım son günlerde. Öyle ki, bunun bir takıntıya dönüşmemesi için çaba sarf ediyordum. Dışarı çıkışımın biricik kanıtını, bakkaldan aldığım öteberilerle dolu poşeti alıp mutfağa girdim. Hiç çıkmamış gibiyim, bu en sonunda da böyle mi olacak? Bakkaldan aldıklarımı dolaba yerleştirdim. Bir kahve yapıp salona döndüm. Televizyonun karşısına geçtim. Bir ara tuvalete gittim. Nejat'ın misafirleri var. Tekrar salona döndüm. Zaman geçmiyor.

Zeynep'le nereye gidiyorduk acaba? diye düşündüm, çevirilere ara vermiş, yedinci rüyayı yazarken. Kafamın içindeki uzun yolda hızla ilerlemeye başladık bu düşünceyle birlikte.

Yaşamımdan rüyalarıma uzanan tek yönlü otobanın üzerinde, uçuşan saçlarımızla uzaklaşıyorduk. Çevirilerin başında ömrünü tüketen can sıkıcı Haluk'tan uzaklara, çok uzaklara...

Gece yatağa girdiğimde sabahı düşündüm: Kafamda bulanık rüyalarla parlak güneşin altında yürüdüğüm anı... İki üç ay önceki bir olay gibi hatırlıyordum. Halbuki bu sabahtı, ne tuhaf...

11

Pazartesi:

Sabah uyandığımda güneş bütün turunculuğuyla odama dolmuştu. Nedenini bilmediğim tuhaf bir huzur ve düzen duygusu vardı içimde. Kahvaltı yapıp salonda gazete okudum.

Kendi kendini tekrar eden bir neşenin kucağında bulmuştum kendimi. Çevirilerin bitmesine az kalmıştı. Evin içinde biraz dolandıktan sonra rüyaları yazmış olduğum kâğıtları alıp çıktım, Profesör'ün kapısını çaldım. İlk görüşmemize oranla çok daha rahat olsam da yine gergindim. İçimdeki her türlü kuşku ve tedirginlik, neşemi ve mutluluğumu da yanına alıp uzaklaşmıştı. Penceremden süzülerek ya da tuvaletteki beyaz borudan... Yüzüm beton gibiydi, bütün duygulardan arınmıştım. Kapıyı Selim açtı.

"Günaydın."

"Hiçbir zaman gözlük."

Selim'in saçma sapanlığının ardında Profesör güler yüzüyle bir mantık abidesi gibi belirdi.

"Haluk Bey! Hoş geldin, buyur."

"Merhaba Ünsal Bey, nasılsınız görüşmeyeli?"

"Teşekkür ederim, seni sormalı."

"İyiyim, sağ olun."

Oturduk. Selim "Gitar, sarı yazı, kurtulamayız" diyerek içeri yöneldi. Profesör, sohbetimizin değişmez parçası olduğu-

nu artık öğrendiğim porselen bardaklardaki çaylarımızla geldi. Çay, Profesör'le garip bir uyum içindeydi. Profesör'ün ses tonunda çaya benzer, çayın tadında Profesör'ün bakışlarına benzer bir şeyler vardı. Duyulmayan bir ezgiyle birbirlerine karışıp sonra tekrar ayrılıyorlardı, her ayrılmada birbirlerinde parçalar bırakarak...

Biraz havadan sudan konuştuk, sonra aniden aynı ses tonunun farklı bir rengiyle sordu Profesör: "Devam ediyor mu rüyalar?"

Nedense bu soru tüylerimi diken diken etmişti. Cümlenin sonundaki buzdan yapılmış soru işaretini görür gibi oldum. Profesör'ün bunu sorması gayet doğaldı, hatta sormaması tuhaf olurdu. Ancak yine de hiç beklenmedik bir şeyin oluşu, davetsiz bir misafirin en hazırlıksız anımda kapımı çalışı gibi bir etki yaratmıştı bu soru üzerimde.

"Evet, aynen devam ediyor." Önümdeki sehpaya bırakmış olduğum kâğıtları işaret ettim gözümle. Profesör kâğıtları eline alıp gözlüğünü taktı. Kendimi, ödevini öğretmenine zamanında teslim etmiş bir öğrenci gibi hissediyordum. Profesör bir yandan kâğıtlara bakıyor, bir yandan da benimle konuşuyordu. Bir an için onu "Rüya Gazetesi"nin baş köşe yazarı olarak hayal ettim. Sonra bir yudum çayla kafamı toparladım.

"...örneğin Freud bir rüya defteri tutmuş vakti zamanında. Ancak tarihçilere göre bu defteri ve 14 senelik hatıra defterini yakmış sonra." Başını iki yana salladı ve gözlerimin içine bakarak devam etti. "Haluk'çuğum, bana anlattıklarının ışığında bir hayli düşündüm ve kitap karıştırdım." Kâğıtları sehpaya bıraktı, gözlüğünü çıkarttı ve devam etti: "Rüya bencildir çünkü yalnızca kendisini göreni düşünür. Bu rüyaların

seninle, bizim tespit edebildiğimiz bir ilgisinin olmayışı işimizi zorlaştırıyor. Bütün kaynaklara göre bir rüyayı analiz edebilmek için birinci koşul rüyanın, rüyayı görenin hayatının hangi alanıyla ilgili olduğunu belirlemek... Anlattıklarını düşününce insanın 'Sen bir başkasının rüyalarını görüyorsun,' ya da 'Bir önceki yaşamından gelişigüzel kesitler görüyorsun' gibi mantıksız ve içi boş tezler öne süresi geliyor. Ancak bu yorumlar hiçbir anlamı olmayan, duygusal tepkilerden ibaret. Gerçek, rüyayı gören kişinin uyanıkkenki hayatıyla, ecnebiler buna *waking life* der, ilintili olunca ortaya çıkar. İşte ben bu ilintiyi kuramayınca bir sonuç da çıkartamadım. Şimdi yazdıklarını okuyup bir sefer daha deneyeceğim."

"Ünsal Bey, ben yalnızca sizinle paylaşmak istemiştim, lütfen kendinizi bana karşı borçlu gibi hissetmeyin" der demez pişman oldum. Keşke bu cümle hiç çıkmamış olsaydı ağzımdan. "Bir dahaki sefere de ben bekliyorum. Hâlâ misafir edemedim sizi evimde" dedim sonra. Az önceki cümlenin pişmanlığını ya da kuru sessizliğini yok edememişti bu sözlerim. Her lafa karışan çaydan bir yudum daha aldım, bir an için çok can sıkıcı bir insan olduğum fikriyle doldum.

"Olur tabii, zevkle! Zaten Perşembe de görüşüyoruz."

Eve girdiğimde kendimi kuş gibi hafif hissediyordum. Ferahlamış, rahatlamış ve gevşemiştim. Belki de farkında olmadan Profesör'den ürkütücü bir yorum bekliyor olduğumdan böylesine bir rahatlama içindeydim. Oysa hiçbir şey çözülmemişti. Bir kahve yapıp çevirilerin başına oturdum. Akşam Selin gelecekti. Onun gelişi hem huzur veriyordu bana, hem de keyfimi kaçırıyordu. Huzur veriyordu çünkü tüm karmaşanın dışındaydı. Duru, net ve mantıklı... O yanımdayken rüyalar uzaklaşıyordu.

Keyfimi kaçırıyordu çünkü hiçbir zaman tamamen aklımdan çıkmayan rüyalar uzaklardan beynimi kemiren ve kulaklarımı acıtan çığlıklar yolluyordu. Düşüncelerim rüyalarımdan uzaklaştıkça çözümsüzlüğün paniği içimi kavuruyordu.

Durup dururken Profesör'ün az önceki konuşmasından kopup gelen bir cümle, çok ince fakat çok uzun bir şiş gibi şakağıma saplanıp kafamın içinde ilerlemeye başladı. "Sen bir başkasının rüyalarını görüyorsun." Alnıma ve göz kapaklarıma metalik bir his yerleşmişti. Bu cümle kafamdan çıkıp Profesör'ün konuşmasındaki yerine döndüğünde çıktığı yerin acısını duyumsadım. Kafamın içinde acıyla yanan boşluk zamanla kulaklarıma doğru ağır bir sancıya dönüşerek yayıldı. Oturduğum yerde kalakaldım.

Rüyalarımın bir başkasına ait olduğu düşüncesine karşı hiç de benim olmayan, sapıkça bir fikir geliştirdim: Rüyada kendimi aynaya bakmaya şartlayacağım. Rüyamda, rüyanın gerçek sahibiyle göz göze gelme düşüncesi içimdeki devasa tımarhanenin bütün kapılarını aynı anda parçalamıştı. "Rüyaları yönlendirmeyle ilgili teknikler var." Bu rüyalar başlamadan önce, geceleri uykuya dalmadan yoğun olarak düşündüğüm şeyi rüyamda görürdüm. Şimdi ise rüyalarım düşüncelerimden bağımsız...

Bütün bu karanlık ve boğucu düşünceler Selin'le yer değiştirdi. Biraz oturduk, sonra yürüyerek ara sıra gittiğimiz İtalyan lokantasına gittik. Uzun uzun sohbet ettik. Ne zamandır bu kadar çok konuşmuyordum diye düşündüm bir ara. Müthiş bir kötülüğü ahmakça bir saflıkla görmezden geliyormuşum hissi her yanıma yapışmıştı. Bir ara Selin tuvalete gidip de masada yalnız kaldığımda, bu evrende herkesin tek başına olduğunu düşündüm.

Eve döndük. Biraz televizyona baktık, uykumuz gelince yatak odasına geçtik. Hemen hemen eşzamanlı olarak soyunuyorduk. Kafam kazağın çıkışının karanlığı içinde, Selin'in sesini duydum:

"Haluk bu ne?"

"Ne canım?"

"Defter, kalem?"

İkimiz de yarı çıplaktık ve başucumda duran boş not defteriyle kurşun kaleme bakıyorduk. Pencerenin yanındaki fotoğraf kadar durağandık. O kadar eski ve o kadar gerçek...

"Ne demek ne, defter ve kalem işte..."

"Başucunda ne işi var?"

"Bir şeyler yazarım diye koymuştum bir ara, kalmış."

"Alp'ten mi geçti sana da?"

"Ne?"

"Bilmiyor musun, geçen söylemişti, başucunda kâğıt kalem bulundururmuş, gece aklına iyi bir dize falan gelirse hemen not alırmış. Tabii otobüste, metroda, dolmuşta da... Büyük şair ya!"

"Alp'in var öyle şeyleri."

Yatağa girmiştik. Konuştuklarımız da bizimle birlikte ısınıyordu kahverengi yorganın altında.

"Çok iyi çocuk ama."

"Öyledir."

"Hayır doğru düzgün bir şeyler yazsa tamam... Sen okudun mu hiç onun yazdıklarını?"

"Yoo, okusam da hiç anlamam ben zaten şiirden. Çarşamba bende kalıyor biliyorsun."

"Hıı, söylemiştin."

Gecenin karanlığında Selin'e sarılmış, onun derin nefes

alıp verişlerini dinliyordum. Her zaman benden önce uyur. Garip bir yalnızlık diye düşündüm. İtalyan lokantasında tuvalete gittiğinde kapıldığım duygu, karanlıktan aldığı güçle bölünerek çoğalıyordu içimde. Selin hem var, hem yok. Çok uzaklarda, rakamlarla ölçülemeyecek kadar uzak... Fakat kolumun altında. Ve geri gelmesi o kadar kolay ki... Hafifçe dürtüp: "Selin!" desem... Dışımızdaki insanlar... Hem varlar, hem yoklar.

Uykuya dalıyor gibi oldum, sonra irkilerek tekrar karanlık uyanıklığıma hapsoldum. Karanlıkta kalanın önünde iki yol var: Ya ışıkları yakıp oturacaksın ya da uykuya dalıp rüyalarında göreceğin ışıklara kaçacaksın. Fakat şimdi bu iki ışığın arasında tuhaf bir karanlığın içinde zavallı Haluk'la başbaşa kaldım. Sanki iki kat arasında asansörde kaldım ve ışıklar söndü. Şu an Selin'e dokunuyor elim. Haluk'un eli. Az sonra aynı el Zeynep'e dokunuyor olabilir. Selin; beyaz yüzlü, hafif bir dalgayla omuzlarının bir karış altına kadar inen kahverengi saçlı, kahverengi iri gözleri olan, renkli ve spor giyinen... Elleri de bembeyaz, parmakları uzun ve düzgün... Zeynep; çenesinde küt kesilmiş düz siyah saçlı, siyah çekik gözlü, Selin kadar olmasa da beyaz yüzlü... Koyu renk giysiler... Zeynep, Ömer, Emre, Mehmet... Şimdi de Ömer'in salak sevgilisinin adını unuttum. Neyse ki yazılı. İşte onlardan oluşan bir gezegen uykumla birlikte bana yaklaşıyordu.

Rüya adına hatırladıklarım aslında rüyanın kendisi değildi. Vapur adına hatırladıklarım... Rüyadaki Emre, vapurdaki Emre... Emre miydi, Emre'nin bir benzeri mi, Emre diye biri var mı? Rüya esnasında ben uyuyor oluyorum, oysa uyanıkmışım gibi hissediyorum kendimi. Kimse rüyasında uyumaz fakat bütün rüyalar uyurken görülür. Biliyorum, biliyorum bütün rüyalar değil. Selin'in saçlarını kokladım. Yaşarken de

uyanıkmışım gibi hissediyorum kendimi. Şu an yatakta gözlerim kapalı, uyanık gibi... Uyuyorum belki de. Belki Zeynep gerçek, Selin rüya... Emre gerçek, Alp rüya... Zeynep'le Alp gerçek, Selin'le Emre rüya... Hiç uyanmadım daha, hiç uyumadım ya da... "Her zaman kaçabiliriz." Rüya, bilmediğim bir şeylerin ifadesi... Bir sonuca varmaya çalışıyordum ancak uykum sert bir rüzgâr gibi gelip toparlamak üzere olduğum düşüncelerimin üzerine eserek onları dört bir yana savuruyordu. Tekrar denedim: Rüya esnasında ben uyuyor oluyorum, oysa uyanıkmışım gibi hissediyorum kendimi. Öyleyse şimdi uyanık oluşumu hissetmem... Leyla'ydı Leyla! Hatırladım. "Haftaya Nejat Bey'in dairede bir apartman toplantısı yapacağız. Hem herkes bir tanışmış olur bu vesileyle" hem de bir rüya yöneticisi seçeceğiz apartmana.

"Benim adayım Profesör!"

"Hayır! Herkes kendi rüyasını yönetsin."

"Bravo!"

"Zırvalık."

"Hiçbir zaman gözlük."

"Gitar, sarı yazı, kurtulamayız."

"Bravo!"

"Zırvalık."

"Sandalye takvim."

"Niye anlamsız sözler, anlamlılardan daha çok akılda kalıyor?"

"Bütün rüyalar uykuda görülür."

"Kimse rüyasında uyumaz."

"Haluk o adam niye öyle baktı bana?"

"Sandalye takvim, her zaman kaçabiliriz, dolap ışık demiri, hiçbir zaman gözlük, gitar sarı yazı kurtulamayız."

"Her zaman sandalye."

"Hiçbir zaman gitar kaçabiliriz demiri gözlük."

"Gözlük gitar dolap takvim."

Rüya esnasında ben uyuyor oluyorum, oysa uyanıkmışım gibi hissediyorum kendimi. Öyleyse şimdi uyanık oluşumu hissetmem rüya görmüyorum demek değil. Her zaman kaçabiliriz, hiçbir zaman kurtulamayız.

Artık uyku her yanımı sarmıştı. Kendimi karanlık bir koridorun sonundaki boy aynasına doğru yürürken görmeye zorluyordum. Aynaya doğru yürüme fikri benimdi ama bütün bu dekor, aynanın biçimi, ışık, sanki yabancı bir el tarafından hazırlanmıştı. Koridor çok karanlık olduğundan aynada kendimi ancak bir gölge olarak görebiliyordum. Herkesin olabilecek bir gölge... Aynanın karşısında durdum: Belli belirsiz bir siluet... Aynanın içine adımımı attım. İçerde binlerce ağızdan bir fısıltı olarak çıkan aynı cümle yankılanıyordu: "Ömrümüz kendimizi kontrol etmekle geçiyor."

Rüyamda Emre, ben, Zeynep bardaydık.

12

Salı:

Sabah uyandığımda güneş bütün turunculuğuyla odama dolmuştu. Nedenini bilmediğim tuhaf bir huzur ve düzen duygusu vardı içimde. Uzunca bir süre hiç kımıldamadan tavana baktım. Görmesem de, Selin'in yanımda olduğunu biliyordum. Gece görmüş olduğum rüyayı düşündüm tavana bakmayı sürdürerek. Emre, ben ve Zeynep her zamanki barda buluşmuş bir şeyler içip konuşuyorduk. Zeynep, Emre'nin yanında oturmuş sessiz sessiz ağlıyordu. Emre ufak cam bardaktaki koyu renk içkiyi üst üste yudumluyordu. Beni karşılarına almışlardı. Rüyadan çok net bir cümle kalmıştı aklımda: "Haluk kırmadım değil mi seni bugün?" Emre bunu niçin söylemişti bilemiyorum. Bana acıyordu sanki. Zeynep hep önüne bakıyordu. Sorunun soruluşunu her ayrıntısıyla hatırlamama rağmen başka hiçbir şeyin kafamda kalmayışı tuhaftı. Sanki karanlığın içinde bir fener yalnızca o anın üzerinde tutulup kalmıştı. Selin şöyle bir kımıldandı, tavan hâlâ beyazdı. Başucumdaki not defteri ve kalem, Selin, ben, beyaz tavan, siyah beyaz fotoğraf, dışarısı... Hep birlikte aynı anın içine sığmaya çabalıyorduk.

Çeviriler bitmişti, hepsini en baştan okumaya gelmişti sıra. Selin'le kahvaltı ederken hep kafamda bu an vardı. Beni öpüp merdivenleri inerken ardından baktığımda, bu anın

hızla bana yaklaştığını görmüştüm. Boş bardakla mutfağa gidip dibindeki soğuk çayı lavaboya döktüm. Bir cesetten yepyeni bir hayat çıkartır gibi, az önce lavabonun kenarına bırakmış olduğum buruşuk poşeti tekrar sıcak suyun içine salarak yeni bir bardak çay yaptım. Poşet çay, içinden çıkmış olan iki ruhun ardından renksiz ve biçimsiz bir fosile dönmüştü.

Yeni rüyaları yazdıktan sonra çevirileri tekrar okuyup birkaç imla hatasını düzelttim ve şeffaf dosyaya yerleştirdim. Bu rahatlık hissi içinde, bana geldiğinde Alp'e rüyaları anlatacağımı hissettim.

Bir başkasının rüyalarını görüyor olsaydım diye düşündüm giyinirken, rüyamda bana seslenen insanlar "Haluk" demezlerdi. Belki de Haluk isminde bir başkasının rüyalarını görüyorumdur. Yine canımı sıkan bir düşünceyi esprili bir sonla savuşturmayı başardım.

Kapıyı çektim. Leyla'nın başka birisinin sesiyle konuştuğu gibi ben de başka birisinin rüyalarını mı görüyorum. Havalar güzelleşiyordu.

Artık, içindekileri, yiyecek olmaktan çok dışarıya gerçekten çıkmış olduğumun ispatı olarak eve getirdiğim poşetleri mutfağa bıraktım. Bir gün rüyadan da elimde poşetlerle dönersem, işte o zaman hiçbir fark kalmayacak arada.

Akşama kadar evi toparladım. Eşyaları düzenledim. Depo hariç bütün evin tozunu aldım.

Gece televizyona baktım. Annemle ve Selin'le telefonda konuştuktan sonra yatağa girdim. Uyumak üzere gözlerimi yummadan önce duvarda belli belirsiz bir hareket gördüm. Devasa bir korku yükseldi içimde. Otomatik bir hareketle doğruldum yatakta. Karanlık duvarın üzerinde duvardan da

karanlık bir leke vardı. Yoksa!? Evet! Hareket etti. Kesin ve hızlı bir hareket... Yine durdu. Yataktan kalktım, bana ait olmayan adımlarla duvara yürüdüm. Çılgın bir haykırış boğazımda birikti, böceğin yağlı bedenine kuru bir sessizlik olarak yapıştı kaldı. Donakalmıştım. Bu kadar büyük bir böceğin odamda ne işi var? Başucumdaki boş not defterini aldım. Aslında kötü bir seçimdi bu çünkü hayvan bu defterin neredeyse yarısı kadardı. Aniden içimdeki tiksinti bataklığının derinlerinde iyimser bir düşünce aydınlandı: Belki de daha küçüktür de karanlıkta gölgesinin etkisiyle bu kadar büyük gözüküyordur. İki parmağımla ucundan tuttuğum defteri şiddetini ayarlayamadığım bir kuvvetle üzerine indirdim. Vücuduma anlık bir huzur yayıldı. Uzun soluklu dehşetse ıskaladığım böceğin dolabın arkasına kaçmasıyla bütün huzuru karanlıklara boğdu. Işığı yaktım, odam garip bir tedirginlikle aydınlandı. Mutfaktan böcek ilacını alıp odaya döndüm. Evde iki kişiydik. Dolap duvara bitişikti. Aralıktan böcek ilacını uzun uzun sıktım. Sonra böceğin dolabın arkasından gelen tıkırtılarını duydum. Bu kadar ses çıkartabildiğine göre doğru gördüm büyüklüğünü. İlacı sonuna kadar sıkıp boş kutuyu kaçtığı aralığa bıraktım. Ses kesilmişti.

Salondaki kanepeye gidip yattım. Hayatımın en huzursuz uykusuna daldım. Böcek bir daha karşıma çıkmasa bile uzun bir süre gözle görünmeyen bir yaratıkla koyun koyuna yaşayacağımı iyi biliyordum. Doğada görsem yalnızca biraz tiksinip geçeceğim bu hayvanın odamın içinde oluşu her nefes alıp verişimde içimde büyüyen bir dehşetti. Halıyla kaplı, duvarları istediğim renge boyalı, özel eşyalarımla dolu odamın huzuruna paslı bir bıçak gibi saplanmıştı böcek. Eşyalarımla kendini bir tutan, ürkütücü ve hareketli bir mobilya...

13

Çarşamba:

Sabah uyandığımda güneş bütün turunculuğuyla odama dolmuştu. Hâlâ kokan keskin böcek ilacına rağmen nedenini bilmediğim tuhaf bir huzur ve düzen duygusu vardı içimde. Kahvaltı edip salonda gazete okudum. Dolabın arasından baktım, bir şey göremedim.

Alp işten çıkınca gelecekti. Selin işte, çeviriler bitti. Aniden kendimi müthiş bir boşluğun içinde buldum. Zaman yavaşlamış, her tarafıma yapışmıştı. Sıkışık zamanlarımda Vakit olsa da yapsam... dediğim hiçbir şeyle uğraşmak gelmiyordu içimden. Her şeyi yapabilecek durumda olmanın özgürlüğü elimi kolumu bağlamıştı. Dolabın arkasındaki böcekle birlikte ben de hareketsizleşmiştim.

Gece bir rüya görmüştüm ancak ne olduğunu hatırlamıyordum. İçimde kararlı bir şahsiyet artık bu rüyalarla ilgilenmeme taraftarıydı, tanımlayamadığım bir diğer kişiyse içinde bulunduğum hayattan kendimi hızla kurtararak tüm benliğimi bu rüyalara adamamdan yanaydı.

Uzun bir bekleyişin sonunda Alp kapımı çaldı.

"Hoş geldin, kolay buldun mu?"

"Buldum, buldum."

Yemeklerimiz bitmişti. Birer bira açıp salona geçtik. Tıpkı rüyada Emre'yle olduğu gibi Alp'le salonda bira içip

sohbet ediyorduk. Radyoda çok sevdiğim bir şarkı çalıyordu. Biranın vücuduma yaydığı rahatlama hissinin, müziğin ve rüyaya benziyor oluşumuzun etkisiyle olsa gerek, sanki başkasının kurmuş olduğu bir cümle ağzımdan fırladı.

"Alp, seninle bir sorunumu paylaşmak istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"N'oldu abi?"

"Uzunca bir süredir art arda tuhaf rüyalar görüyorum."

"Nasıl tuhaf?" Alınacak tepkilerin büyük bir bölümü olaylara göre değil, olayların anlatılışına göre değişiyor.

"Rüyalarımda bambaşka bir kişiliğim ve arkadaşlarım var. Tıpkı benimki gibi sıradan bir hayat, ancak benimkinden oldukça farklı... Benimkinden oldukça farklı bir hayatın içinde buluyorum kendimi bu rüyalarda. Kendimle ilgili her şey yok oluyor, bir başkasının hafızası benimkiyle yer değiştiriyor sanki... Rüya içinde bildiğim, tanıdığım her şey tamamen siliniyor, bir başkasının bilinciyle doluyorum. Sonra, uyandığım anda rüyadaki hafıza uçup yerini tekrar benimkine bırakıyor." Alp ilgilenmişti, ancak onun ilgisinde ne Selin'in endişesi vardı, ne de Profesör'ün bilgeliği... Amatörce bir heyecanla parlamıştı gözleri. Devam ettim: "Zeynep diye bir sevgilim var, Emre diye bir dostum var sonra... Emre'yle seninle şimdi olduğu gibi oturup bira içiyoruz sürekli. Ayrıca Ömer ve Mehmet adında iki arkadaşım var." Bir de Leyla! diye düşündüm. "Sürekli gittiğimiz bir bar var, rüyaların çoğu orada, o insanlarla geçiyor." Ah niçin anlatılamıyor? Niye her anlatmaya çalıştığımda ağzımın içi bu tanıdık ve anlamsız sözcüklerle doluyor?

"Abi belki de bambaşka insanlar değildir onlar: Zeynep

Selin'i, Emre de beni temsil ediyordur mesela. Bar da yeni evini..." Bu konuyu niye açtım ki? Zamanı geri alıp saatlerce susmak istedim.

"Niye bu kadar sorun oluyor ki abi bu rüyalar, onu anlayamadım?"

"Sorun oluyor, çünkü..." Kendi kendime konuşuyor gibiydim: "Bir başkasının rüyasını andıran bu ortamda bana ait hiçbir şey yok. Sen kendinle hiçbir ilgisi bulunmayan rüyalar görüyor musun?"

"Benim de ilginç, hatta bazen ürkütücü olan rüyalarım var ama hepsi üç aşağı beş yukarı benim hayatımla ilgili. Bir defasında kardeşimi boğmuştum mesela, onu unutamam. Bizim evin salonunun yüzeyi kutuplarda olduğu gibi buzla kaplı. Aslında daha çok bir buz pateni sahasını andırıyor. Ortada yuvarlak bir kırık var, içi su dolu... Kardeşim buzun altında ve çıkmaya çalışıyor. Nefesini tutmaktan şişmiş, acı dolu yüzünü buzun altından görüyorum. Deliği her tutturduğunda o çıkamadan kafasından tekrar derinlere itiyorum. Asla ciddi değilim, bir şaka, bir oyun gibi... Kardeşim yüzüme hem yalvarırcasına hem de bu kötülüğü kendisine niçin yaptığımı anlamaya çalışır gibi bakıyor. Her itişimde bu son diye düşünüyorum, bir dahaki sefere bırakayım da çıksın. Ancak bir türlü kendime hâkim olamıyorum. Dört beş denemeden sonra kardeşimin cansız bedeni buza yapışıp öylece kalıyor. Bu hayatımda gördüğüm en korkunç rüyaydı."

Kendime böyle bir kötülüğü ne diye yaptığımı bilemeden yine benim kurmadığım bir cümle fırlayıverdi ağzımdan: "Alp senin hayal gücün iyidir. Benim rüyamla ilgili olabilecek en korkunç senaryoyu söylesene."

"Mmm..." Dördüncü birasından büyük bir yudum aldı,

ben daha ikincinin ortasındaydım. Alp gerçek, Emre rüya. "Sen uyurgezersin. Geceleri yine uyurgezer olan, demin ismini saydığın bu insanlarla bar sandığınız bir mezarlıkta buluşup konuşuyorsunuz."

"Oha!.." Güldük.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Alp bir sürü rüyasını anlattı bana. Oradan sohbet gerçekleşen rüyalara ve ruhlar alemine, sonra da saçma sapan bir parapsikoloji sohbetine dönüştü. Bu arada benim rüyalar unutulmuştu tabii. O an fark ettim ki benim sorunum can sıkıcı... Alp'in fantastik rüyaları dururken kimse benimkileri dinlemek istemez.

Yattığımızda saat üç buçuğa geliyordu. Odada hâlâ hafif bir böcek ilacı kokusu vardı.

14

Perşembe:

Sabah uyandığımda güneş bütün turunculuğuyla odama dolmuştu. Nedenini bilmediğim tuhaf bir huzur ve düzen duygusu vardı içimde. Kalktım. Alp uyanmış, kanepede kitap okuyordu.

"Uyandırsana oğlum beni de!"

"Yeni kalktım."

"Günaydın! Haydi giyinip çıkalım. Köşedeki fırından açma, poğaça bir şeyler alırız."

"Tamam."

"İki Beşiktaş uzatır mısınız? Tamam abi yaa, verdim işte."

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Alp'in sesi aniden sabahın özenle sessizleştirdiği dolmuşun içinde patladı: "Barda mıydın dün gece?"

"Müsait bir yerde lütfen!"

Öpüştük, ayrıldık. Alp işe, ben Okan Bey'in bürosuna... Bina aynı yerde, aynı eskilikte ve pislikte... Bir tabutu andıran o asansöre hiç binmedim, asla da binmem. Dar ve karanlık merdivenden altıncı kata çıktım. Kapının önünde durdum. Soluğum boğazımı yakıyordu.

"Merhaba, ben Haluk, Okan Bey'le görüşecektim."

"Bir saniye efendim..." Hatırladı mı acaba beni?

"Sizi bekliyor."

"Haluk nasılsın?"

"İyi Okan Bey, siz?"

"İdare ediyoruz işte, geç otur. Ne içersin?"

"İçmeyeyim bir şey, teşekkürler."

"Bir çay içelim yaa."

"Olur." 'Her yerde çay.'

Sırt çantamdan şeffaf dosya içindeki çevirileri çıkarıp masaya koydum. Daha şimdiden yabancılaşmıştım onlara, sanki bir başkasının yaptığı çeviriydi bu. Ben ondan almış buraya getirmiştim yalnızca. Kâğıtlardaki bir virgül bile bana ait değildi.

"Nasıl, zor oldu mu?"

"Eh, uğraştırdı epey."

"Haluk'çuğum buyur, konuştuğumuz ücret," diyerek beyaz bir zarf uzattı. Zarfın yaklaşan görüntüsü içimde aylardır büyüyen hakkımı alamama endişesini çok uzaklara kovaladı. Teşekkür edip çantanın ön gözüne koydum.

"Yeni bir iş var istersen."

"Valla harika olur."

"Aynı tür bir dergi, konular biraz daha teorik, pek öyle röportaj falan yok bu sefer. Biraz daha uzun. Ekonomi terimleri sözlüğüyle çalışman gerekecek herhalde."

"Tabii, zaten bunda da epey kullandım o tip sözlükler."

"Güzel, sayfa başına aynı ücretten diyelim o zaman. Önümüzdeki ay bir konuşalım bakalım ne durumdasın."

Dergilerden ağırlaşmış sırt çantamla dolmuşa bindim. Hafif bir yağmur çiseliyordu. Ne mutluydum ne de mutsuz...

Apartmana girerken Cemal Efendi'yi gördüm.

"N'aber Cemal?"

"İyi Haluk Bey, sende ne haber?"

"İyidir. Toplantı var değil mi bu akşam, bir değişiklik yok?"

"Yok, yok. Dokuzda Nejat Bey'deyiz."

Eve girince ilk iş çantadaki dergileri daha o sabah boşalmış olan masaya bıraktım. Yeni çeviriler, yeni rüyalar... Zarftaki paraları saydım. Çevirilerin devamının gelmesi doğru düzgün bir işimin olmayışı sorununu bir süre için daha ertelemişti. Resmen kendimi kandırıyorum diye düşündüm, bunu yapmaya daha ne kadar devam edeceğim? Çeviriler, annemlerin evdeki sorularla tuhaf bir işbirliği içindeydiler.

Odaya girince korkak bir bakış attım etrafa, en mizah yüklü ve en dehşet dolu bakışlarımı yatağın çevresine sakladım. Sonra dolabın aralığından baktım. Boş ilaç kutusunu çöpe atıp odaya döndüm. Yatağa uzandım. Siyah beyaz fotoğraf, dışarısı, not defteri, ölü böcek, ben, üzerimden yeni çıkmış giysiler...

Dokuzu dört geçiyordu, evden çıktım. Merdivenden inerken Nejat'ın evinden gelen konuşmalar duydum. Tuvalette saçımı düzeltirken ses yoktu, yeni geldiler demek ki, diye düşündüm. Nejat kibar ve zararsız bir komşumdu. Selin'le karşılaştığındaki tuhaflığı dışında bir olumsuzluğunu ne görmüş ne de duymuştum. Belli ki birine benzetmişti Selin'i. Belki de kaybettiği bir yakınına... Bu tuhaf davranışının mantıklı bir sebebi mutlaka olmalıydı. Öte yandan hiçbir zaman da çok samimi olabileceğim bir tip değildi Nejat. Gözlerinin çevresi hep kırmızı, akşamları evde yok, saçları hep dağınık, üzerinde hep kot pantolon var. Bir serseri için fazla derli toplu, derli toplu biri için fazla serseri...

"Hoş geldin Haluk, buyur." Yine kot pantolon.

"Merhaba nasılsın Nejat?"

"İyidir, çıkartma hiç, yarın temizlik var zaten."

İçeri geçtim. Profesör yüksek sesle bir şeyler anlatıyordu. Beni görünce sustu.

"Eveet, Haluk Bey de geldi tamamız." Cemal Efendi, Profesör, Nejat ve...

"Haluk Bey, giriş katında oturan komşumuz Meral Hanım'la tanışmış mıydınız?"

"Memnun oldum, ben Haluk."

"Ben de.." Orta yaşlı, bakımsız, ne çirkin, ne güzel...

"Haluk Bey de en üst katta oturuyor Meral Hanım." Profesör bütün kontrolü eline almıştı, onun bu otoriter halini ilk defa görüyordum. Selim'i de tahmin ettiğim gibi evde bırakmış, gelse tam toplantı olurdu!

Nejat'ın gösterdiği koltuğa çökünce başım hafif hafif dönmeye başladı. Bu garip sarhoşluğun sebebi bu dairede daha önce bulunduğumdan emin oluşumdu. Mobilyaların yeri, şekli, duvarlar, halı, duvardaki resimler öylesine tanıdıktı ki ne düşüneceğimi şaşırdım. Oysa ilk kez geliyordum buraya. Etrafımdaki konuşma giderek anlamsızlaşarak ne olduğu belirsiz bir hayvanın uğultusuna dönüşmüştü. Sözcükler de başımla birlikte bu tanıdıklığıyla beni ezen atmosferin içinde dönüyorlardı.

"Haluk, çay!?"

"Teşekkürler." Yine çay...

'Burası Emre'yle oturduğumuz salon!'

"Vallahi bizim apartman dört daire olduğundan yöneticilik de kolay, daha önce çalıştığım yer sekiz katlıydı."

Evet, evet tanıdım burayı. Aslında tam orası da değil sanki, fakat çok benziyor. Emre'den sonra şimdi de onunla

oturduğumuz odanın benzeri... Emre diye biri var mı? Onunla oturduğumuz salon var mı?

"Zaten bir tek Nejat Bey'in arabası var apartmanda."

"Demek bizim park yeri ondan hep boş."

Burası...

"Faturalar otomatik ödeniyor değil mi?"

Profesör'ün yüzüne baktım, o başka şey anlatıyor olsa da ben daha önce bana söylemiş olduğu bir cümleyi duydum kafamın içinde: "Rüyalarda zaten hep bildiğimiz yerlere benzer mekânlarda oluruz." İşte bu her şeyi açıklıyordu.

"Eee Nejat Bey, siz ne dersiniz?"

Buraya daha önce gelmemiştim tabii. Rüyamda benim salonun bir benzerini görüyorum çünkü rüyalarda zaten hep bildiğimiz yerlere benzer mekânlarda oluruz. Burası da sonuçta bir komşu ev olduğundan, haliyle benim eve benziyor. Aynı yapı... Yani burası da, rüyadaki salon da benim salona benzeyince, burasının rüyadaki salona benzemesi kaçınılmaz oluyor.

"Haluk Bey!?"

"Hı?"

"Siz ne diyorsunuz dedim?"

"Nasıl?"

"Apartman yöneticimiz olur musunuz?"

"Vallahi bilmem ki ben hiç..."

"Aaa yaparsın Haluk Bey! Haydi kırma bizi." Bu adam rüyalarımı anlattığım kişi olamazdı. O an başka bir düşünce takıldı kafama...

"He de bitsin şu iş Haluk Bey."

Peki, yine bir komşu ev olan Profesör'ün evinde niye yakalanmamıştım bu tanıdıklık sendromuna?

"Getirin şu karar defterini, imzalayacak Haluk Bey."

Tabii ya, kitaplar! Ev duvardan duvara kitaplarla kaplı olunca yapı tamamen değişiyor. Benim salona benzemeyince de rüyadaki salona benzemiyor. Burnuma soktukları defter ve elime tutuşturdukları kalemle birlikte hep beraber dönüyorduk.

"Ben anlamam hiç yöneticilikten filan."

"Olur mu hiç, iktisat tahsili yapmış adamsın Haluk Bey!" Cemal Efendi de iyice azıttı bu akşam.

"Kısa bir süre siz yapın, sonra da Nejat Bey yapar. Dönüşümlü! Hadi gençler aranızda paylaşın şu işi."

"Fakat?"

"Aaa hadi canım bir iki hafta bir deneyin, olmazsa Nejat Bey... Nejat Bey sonra da siz, anlaştık mı?"

"Tamam."

Kararın metni, Mevzunun mahiyeti ve hülasası, gibi cümlelerin altına, sırf sussunlar da rahat düşünebileyim diye bir imza atıverdim.

Sabah uyandığımda apartman yöneticisiydim. Rüyamda ise yine barda oturup içmiştim bütün gece. Zeynep'le bir öpüşüyor, bir kavga ediyorduk. Kavga nedenini hatırlayamıyorum şimdi. Öpüşürken huzurla hafifleyerek mavi bir boşlukta süzülen kalbim, kaşlarının çatılması ve dünyanın en güzel gözleriyle bana dünyanın en kötü bakışını atmasıyla karanlıklar ve ıstıraplar içinde eziliyordu. Not defterine uzandım. Hatırımda kalanları yazmak üzere elime kalemi aldığım an telefon çaldı.

"Efendim?"

"N'aber Haluk? Çok özledim seni."

"Ben de seni çok özledim Selin'ciğim."

"Nasılsın?"

"İyiyim iyiyim, seni arayacaktım birazdan."

"İşin yoksa buluşalım bu akşam."

"Tamam, istersen çıkışına geleyim karşıda bir şeyler yapalım."

"Ben de gelebilirim."

"Peki sen gel."

"Fark etmez yani, nasıl istersen."

"Sen gel sen. Hatta gece de kal, yarın Cumartesi."

"Tamam."

"Bekliyorum, erken çıkmaya çalış."

Radyoyu açıp yeni çeviriler için bir ön hazırlık yapmaya koyuldum. Rüyaları yazarken onları artık sadece kendim için yazdığımı hissediyordum. Profesör'ü gereğinden fazla gözümde büyüttüğümü yeni yeni fark ediyordum. Özel olarak konuyu açmadığı sürece, rüyalarımdan söz etmemeye kararlıydım. 'Rüyaarım... Belki de başkasının rüyaları... Gerçi hata bende, adam daha konuşmanın başında dedi ben bu konuda uzman değilim diye. Selin olsa tam olarak nasıl dediğini hatırlardı. Hafızasının sayfalarını geriye doğru çevirip eskiden söylenmiş bu cümleyi hemen bulurdu.

Selin, sevgilim olmasının yanında her şeyimi anlatabileceğim tek dostumdu. Ancak rüyalar konusunu ona da açmayacaktım. Bu kararı alışımın sebebi, rüyaları kime anlatsam sonuçta pişman oluşum gerçeğiydi. Selin, Alp, şimdi de Profesör... Bu rüyaları sonuna kadar yazmaya niyetliydim. Ancak bunu, yazdığı şiirleri kimseye okutmayan liseli budalalar gibi kendim için yapacaktım sadece. Selin sevgilimdi, Alp en iyi dostum, Profesör iyi ve bilgili bir komşum... Rüyalar ise ayrıy-

dı. Bunu kabul etmenin zamanı çoktan gelmişti. Bundan sonra kimsenin canını elle tutulmayan sorunlarımla sıkmayacağım. Yıkanıp bir fincan kahve içtim. Apartman yöneticisi olarak içtiğim ilk kahveydi bu.

Akşam için bir şeyler almak üzere dışarı çıktım. Tavukçunun önünden geçerken, çeviri parasıyla şöyle güzel bir çevirme mi alsam, diye hem komik hem ciddi bir düşünce geçti kafamdan, sonra vazgeçtim.

Elimde poşetlerle eve dönüyordum ki, gözlerim yanımdaki geniş duvardaki beyaz tebeşirle biçimsizce yazılmış yazılardan birine takıldı: *"Haluk ♥ Zeynep"*

15

Kapı sesiyle dumanlar içindeki mutfaktan çıktım. Öpüştük. Tahmin ettiğimden daha az özlemişim...

Yemek sırasında Selin'e yeni çeviri işini ve zorla apartman yöneticisi yapılışımı anlattım uzun uzun.

"Ay Haluk, senin şu saflıkların öldürecek beni..."

"Selin, resmen zorla diyorum ya..."

"Canım zorla ne demek? Yeni çeviri de zor diyorsun, bir de onla mı uğraşacaksın?"

Sofradan kalktık. Televizyonda Selin'in ilgisini çeken bir film vardı. O izlerken ben de ağır hareketlerle, kısık ateşte bir Türk kahvesi pişirdim ikimize. Nedense film izleyemem ben, hemen canım sıkılıverir. Sinemaya zaten gitmem, televizyonda ise film hariç her şeyi izlerim. Bir filme ortasından dalıp biraz izlemek hoşuma gider bazen fakat oturup baştan sona bir film izlemenin düşüncesi bile can sıkıcı... Ben izlemeyince Selin de vazgeçti. Kahvelerimizi içip seviştik, sonra birlikte televizyona baktık biraz.

Gece yatakta, Selin'le birlikte karanlık suların akıntısında hissettim kendimi.

"Haluk ölmüştür kesin değil mi?"

"Ne!?"

"Böceği diyorum, ölmüştür değil mi."

"Tabii canım merak etme. Keşke hiç söz etmeseydim sana, boş yere huzursuz oldun."

Sımsıkı sarıldım. Bu karanlık sular bizi nereye sürükler? Selin uzun beyaz kolunu yorgandan çıkarıp yatağın baş ucuna uzattı.

"Hâlâ burada mı bu?"

"Defteri mi diyorsun? Evet."

"Yazdın mı bari bir şeyler?"

"Yoo, bomboş duruyor." Selin dokunduğu şeyin boş bir defter olmaktan çok, rüyalarımdan notlar alınmak üzere oraya koyulmuş fakat sonradan amacından şiddetle saparak böceği ıskalamış bir silah olduğunu asla bilemezdi. Ne çok sırrı vardı not defterinin Selin'den ve onun korkunç hafızasından gizlediği.

Uzunca bir sessizlikten sonra, "Yarın ne yapıyoruz?" diye sordum. Ses gelmeyince hafifçe dokunup, "Selin" diye fısıldadım. Uyumuş, fısıltımla uyandı. Anlamsız bir ses çıkarıp tekrar suyun derinliklerine gömüldü. Bense karanlık suların üzerinde tek başıma kalmıştım. Uyumak, bu suların kaldırma kuvvetinin yok olmasıydı. Rüyalarımı düşündüm. Rüya esnasında ben uyuyor oluyorum. Oysa uyanıkmışım gibi... Şimdi uyanık oluşumu hissetmem öyleyse, rüya görmüyorum demek değil. Bu geçenlerde tespit edip sonradan unuttuğum bir gerçekti. Bu kuvvetli düşüncenin ışığında her şey anlamını kaybediyordu. Selin, dünkü apartman toplantısı, yönetici oluşum, yeni çeviriler, görmüş olduğum o iri böcek... Hepsi rüya... Belki de gerçek anlamda uyanık olduğum tek yer Zeynep'in yanı, o bar... Dışarıdan keskin bir siren sesi geliyordu, Ambulans ya da polis... Hepsi, hepsi rüya...

Karanlıkta saçlarına dokundum. "Parmak uçlarının kendine has bir hafızası var. Haluk ölmüştür kesin değil mi? Rüyalarını gördüğü o bir başkasına dönüşmüştür değil mi

çoktan? Hâlâ nefes alıyor, daha ölmemiş. Karanlık suların dibindeki sevgilisi Zeynep'e kavuşmak üzere. Henüz yüzeyde... Selin de diplerde Zeynep de... Haluk kesin ölmüştür değil mi? Ölmüştür kesin... Rüyalarım düşüncelerimden bağımsız, her zaman benden önce uyur, kimse rüyasında uyumaz, çekiniz, mevzunun mahiyeti ve hülasası, barda mıydın dün gece? Haluk Bey!? Çay? Haluk Bey!? İmza? Haluk Bey!? Hâlâ burada mı bu? Defteri mi diyorsun? Hayır canım böceği diyorum, hâlâ başucunda mı? Haluk ölmüştür kesin değil mi. Tabii canım merak etme. Keşke hiç bahsetmeseydim sana Haluk'tan, boş yere huzursuz oldun. Sevgilim kahvaltı hazır!"

Gözlerimi açtım. Selin bütün güzelliğiyle ayakucumda durmuş bana bakıyordu. "Haydi sevgilim saat on bir buçuk oldu." Dayak yemiş gibiydim. Bana oldukça yabancı bir sırt ağrısıyla yatakta doğruldum. Selin artık odada yoktu.

Kahvaltı gerçekten hazırdı. Ben de hazırdım, Selin de... Masaya oturduk. Sepetteki ekmeklerden bir dilim alıp ufak bir parça kopartarak ağzıma attım. Eskiden çay içmeden boğazımdan lokma geçmezdi. Önce bir yudum çay, sonra ekmek, peynir ne ise... Hatta annem çayı önüme koyana kadar, hazırlamış olduğu Pazar kahvaltıları elimi süremeyeceğim renkli bir tablodan ibaret olurdu. Şimdi ise hiç içilmemiş çay önümde, kuru bir lokma ekmek ağzımda! Ekmeği zar zor yutup çay bardağını yakaladım, içtim. Ensemde beni oturduğum yerde yoran bir ağırlık vardı.

Selin gittikten sonra yeni çevirilerin başına oturdum. Makalelerden birinde eksik sayfalar olduğunu fark edince Okan Bey'i arayıp durumu anlattım. Sayfaları kayıp olan derginin bir yedeğini buldu ve "Haluk'çuğum Pazartesi sabahı dokuza doğru gelebilirsen sağlamını vereyim sana. Daha son-

ra kapatacağız çünkü büroyu on gün kadar şehir dışına çıkıyorum. Sabah sabah zor olacak sana da ama..." dedi. "Ne olacak Okan Bey gelirim, yarın sabah görüşmek üzere." Ne olacak... Annemlerin evdeki sorular, benim yaşımdakilerin her sabah dokuzda bir yerlerde olduklarını çok iyi biliyordu. Gece görmüş olduğum rüyayı yazdım:

10. Rüya:

Zeynep'le yatakta öpüşüyoruz, ikimiz de yarı çıplağız. Birden telefon çalıyor, arayan Emre. Perşembe akşamı evinde parti verdiğini, bizi mutlaka beklediğini söylüyor.

Bütün gece çevirilerle uğraşıp saat üç gibi yattım. Rüyamda Emre'yle deniz kenarı gibi bir yerde yürüyorduk Yüzünden düşen bin parçaydı.

"Emre n'oldu abi?"

"Ne mi oldu? Haluk dün gece ne yaptığının farkında değilsin galiba?"

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum, içkiden olacak..."

"Esra'yı da mı hatırlamıyorsun?"

"Esra?"

"Bak Haluk, daha önce içkinin etkisiyle istemediğimiz bir sürü şey yaptık, sen de yaptın, ben de... Ancak bu seferki farklı!"

"Esra da kim?" Emre iki eliyle yakama yapışıp suratını suratıma iyice yaklaştırarak korkunç bir sesle bağırarak bir şeyler söylemeye başladı.

Ne diye bağırdığını duyamamıştım. Yalnızca kulağımda devasa bir çığlığın cesedi kalmıştı. Dolabın arkasındaki devasa böceğin cesediyle birlikte bu odadaydı. Böceği ıskalamış olan silaha bunları not almak istedim. Sersem gibiydim. Rüyadaki halim çok zavallıydı. Hafızamın bir bölümünü kaybetmiş gibiydim. Hem utanç içindeydim hem de neden utandığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Tekrar uyuyakaldım.

Sabah, kahvaltıdan sonra çok net bir biçimde hatırladığım "11. Rüya"yı yazdım. Sonra annemlere gittim. Babam işten arkadaşlarıyla annemin tabiriyle "pazar gezmesi"ne çıkmıştı. Annemle birer kahve içip sohbet ettik. Yeni çeviriler aldığımı öğrenince çok sevindi. Ben de babam da bu kadar sevinmezdik, bu sefer babamın tabiriyle böyle "dandik işler"e. Annemin sevinişinin sebebiyse benim sevindiğimi sanmasıydı yalnızca. Başka hiçbir ölçüt tanımıyordu gülümseyişi. Bana da aslında mutsuz olduğumu söylememekten başka yapacak bir iş kalmıyordu. Bunları düşünürken çok mutsuz olduğumu fark ettim. Annemin karşısında her şey yolundaymış gibi huzur içinde otururken, belki de hayatımda ilk defa kendime acıdım.

Yemek yedik. Ben Türk kahvesi içerken annem benim için hazırlamış olduğu yiyecekleri poşetlere koyarak portmantoya dizdi.

"Haydi anneciğim, sağ ol her şey için." Elimdeki poşetlere bakarak "Haluk sana bir araba alsak oğlum" dedi.

"Yok canım, ne arabası, ihtiyacım yok ki hiç."

Yöneticisi olduğum apartmana girdim. Merdivenler... Salon çok havasızdı, camı açıp mutfağa gittim. Poşetlerdeki yiyecekleri dolaba kaldırdım. Bir fincan çayla salondaki masaya

döndüm. Üzerinde sabah rüyayı yazmış olduğum kâğıt vardı. Onu da diğerlerinin arasına koyup çalışmaya başladım.

Gece biraz televizyona baktıktan sonra yatak odasına geçtim. Sabah için saati kurdum. Uykum yoktu. Televizyonu yatak odasına taşıdım. Televizyona bakarak uzandım yatakta. Hafif hafif gözlerim yanıyordu, televizyonu kapatmak istemiyordum çünkü kapadığım an o soru tepeme binecekti: "Esra da kim?"

Sabah çalar saatin sesiyle yatakta kasıldım. Ayak seslerini duyduğum dördü erkek ikisi kadın altı doktor, sadece gözlerini açıkta bırakan yeşil maskeleriyle odama doğru koşuyorlardı. Sonra içeri girip etrafımda daire şeklinde durdular, saati kapadım. Oda karanlıktı. Kapalı, sisli ve yağmurlu bir sabah... Pencerenin dışı dumanlı bir karanlıktı. Fotoğraftaki dışarısıysa aynıydı.

Giyinip kendimi dışarıya, sisler içindeki ıslaklığa bıraktım. Bir kısmım hâlâ sıcak yatakta uyuyordu. Griliğin içinde beliren sarı lekelerin yazılarını okumaya çabalıyordum: "Kadıköy-Bostancı, Kadıköy-Bostancı, Kadıköy-Bostancı, Beşiktaş-Taksim", derin suların dibindeki bir deniz anası gibi kıvrıla kıvrıla yaklaştı el hareketime doğru, durdu. Bir süre bekledim kapı açılmıyordu. Şoför içerde belli belirsiz hareketlerle kapıyı açmamı işaret ediyordu, açtım. "Kusura bakmayın şu otomatik kapılara fena alıştık." Parayı uzattım.

"Bozuk yok mu arkadaşım?"

"Yok maalesef..."

Sağ arka köşeye oturmuş, kafamı hafifçe cama yaslamıştım. Yataktaki kısmım giderek azalıyordu. İleride kolu bedeninden ayrılmış gibi hareket eden bir siluet vardı. Dolmuş onun çekim alanına girmişti. Durduk. Şoför bana yapmış ol-

duğu hareketin aynısını kapıda bekleyen adama yaptı. Kapıyı açınca onu tanıdım: Ortaokul yıllarını aynı sırayı paylaşarak geçirdiğimiz Ali... Lise çağındaysa kopmuş bir daha da hiç konuşmamıştık. Beni fark etmeden yanıma oturdu. Şemsiyesini tamamen kapatmaya uğraşıyordu. Canım nedense hiç mi hiç konuşmak istemiyordu onunla. Kafamı iyice yasladım cama ve göremediğim dışarıya bakmaya koyuldum. Dışarının, sisin etkisiyle silinmiş oluşu eski günlere sürüklenişimi kolaylaştırıyordu. Ali yanımda oturduğu biçimiyle değil de dolmuşa binerken göz ucuyla görmüş olduğum karmaşık görüntüyle ortaokul yıllarındaki kafama kazınmış tipik görünümünün tuhaf bir birleşimi olarak kalmıştı. Saçları dökülmüştü. Oysa lisede uzatmaya başlamıştı onları. Öğretmenlerin uyarılarına ve müdür muavinimizin tehditlerine rağmen çenesine kadar da uzatmıştı. Şimdi ıslak ve saçsız bir siluet yanımda... Ali, ben ve Eda aynı sırada otururduk. Aynen dolmuşta olduğu gibi solumda otururdu. Eda da sağımda... İkimiz de âşıktık ona. Ama aramız asla bu yüzden bozulmadı, tersine bu tatlı rekabet bizi bir arada tutardı. Eda'yı ortamıza oturtmuştuk ilk başlarda. Bir gün coğrafya öğretmeni, "Ne o öyle kızcağızı aranıza alıp boğmuşsunuz" diyerek onu kenara, beni ortaya oturtmuştu' Sislerin içinde o günlerin kaba ve özensizce yapılmış bir büstüne dönüşmüştüm. Islak pantolonumun yapışmış olduğu bacaklarımı hissetmiyordum. Her an dürtülmeye hazır bekliyordum, "Aaaa, Haluk n'aber?" diye.

Ali ya beni fark etmemişti ya da o da benim gibi lafa nereden nasıl başlayacağını bilemeyip susmayı tercih etmişti. Yalnızca şemsiyesini görebiliyordum: Koyu renk ahşap saplı, gösterişli bir şemsiye... Parfümlere çok meraklıydı. Her hafta başka bir kokuyla gelirdi okula. Ben pek anlamazdım da Eda

çok düşkündü onun parfümlerine. Derin bir nefes aldım, parfüm kokusu yoktu.

Trafik, yağmurun ve sisin etkisiyle iyice tıkanmıştı. Adım adım ilerliyorduk. Yanımızda duran otomobilin şoförü çok tanıdıktı. Bir daha baktığımda hastalıklı bir neşe vücuduma doldu. Zehirli bir kahkaha içimde çılgınca yankılanıyordu. Bu Eda'ydı! Ali cam kenarında olmadığından onu göremezdi. Yıllar önce olduğu gibi: Ali solumda, Eda sağımda... Yeşil ışık yanana kadar öylece durduk. Böyle bir rastlantı olabilir miydi? İkisini de lise bittiğinden beri görmemiştim ve birden bir sabah trafiğinde ortaokul günlerimizi anmak üzere dizilmiştik yine yan yana. Böyle bir şey ancak rüyada olur, diye düşündüm. Rüyamda oturup boş boş içki içerken, gerçek hayatımda, -"ecnebiler buna *waking life* der"- böyle çılgın bir olaya tanık oluşum bilincimi karıncalandırıyordu. Solumda Ali, sağımda Eda, ortada Haluk... Haluk mu, bir benzeri mi, Haluk diye biri var mı?'

16

Okan Bey'in merdivenleri yine dimdikti. Ve dar... Asansör yine tabuta benziyordu. Dikkat 3 Kişiliktir!

"Merhaba, Okan Bey geldi mi?" Kafasını evet anlamında salladı, uyanamamış daha.

"Haluk der misiniz?"

"Okan Bey, Haluk Bey geldiler. Sizi bekliyor."

Sağlam dergiyi almış eve dönüyordum. Dönüş yolunda, geliş yolunda yaşadıklarımı düşündüm. Sis dağılmıştı. Böyle bir şey mümkün mü? Olasılık hesabıyla düşünürsem bu imkânsıza yakın bir olay. Dolmuşta bir ortaokul arkadaşıma rastlamam gayet doğal, birçok insanın başına gelebilecek bir durum bu. Soluma oturması da sekiz kişilik bir dolmuşta gayet olağan... Aynı biçimde yine ortaokuldan beri görmediğim bir diğer sıra arkadaşımın otomobiliyle içinde bulunduğum dolmuşun yanında durması da normal... Üç şeritli yolda sağımda bulunması da... Ama bu iki farklı olayın İstanbul gibi bir şehirde aynı anda olması... Ali solumda, Eda sağımda, aynı zaman dilimi içinde!.. Normal bilimsel yasalarla açıklanamayan ve doğaüstü de görülemeyecek bir olay bu.

Keşke doğaüstü bir olay olsaydı diye geçirdim içimden. En azından yaşadıklarımı "doğaüstü" diyerek etiketler, onların ne normal ne de anormal oluşunun korkunç belirsizliği altında ezilmezdim. Bu olayı ne Ali'yle ne de Eda'yla paylaşa-

bil'miş olmam ise içimdeki dehşeti üçe katlıyor, damarlarımdaki zehirli çığlığı içimin duvarlarında üç kez yankılatıyordu. Solumda Ali, sağımda Eda, ortada Haluk: Dikkat üç kişiliktir!

Eve girince üzerimdekileri çıkarıp bir kahve yaptım. Okan Bey Haluk Bey geldiler. Okanbeyhalukbeygeldiler. Haluk-Bey-Okan-Bey-Geldiler-Okan-Bey-Haluk-Bey- Geldiler... Sağlam dergiyi masaya bıraktım. Bu sabah dolmuşta yaşadıklarımı tıpkı bir rüyaymış gibi yazmayı denedim.

12. Rüya:

Dolmuştayım. Okan Bey'den bir dergi almak üzere Beşiktaş'a gidiyorum. Sisli ve yağmurlu bir gün, trafik çok yoğun. Aniden dolmuşa ortaokuldan beri görmediğim sıra arkadaşım Ali biniyor. Konuşmuyoruz. Daha sonra yine ortaokuldan beri görmediğim diğer sıra arkadaşım Eda otomobiliyle yanımda duruyor. Aynı ortaokulda dizilmiş olduğumuz sırayla dizilmiş oluyoruz sabah trafiğinde.

İlk defa, yazdığım rüyaya benzemişti. Rüyaya has bir sürprizi ve gizemi içinde barındırıyordu. Şimdiye kadar yazdıklarımı beni tanımayan birine okutsam ve "Bunlardan biri rüya diğer on biri gerçek, rüya olan hangisi?" diye sorsam, hiç kuşkusuz 12. Rüyayı seçecektir. Sonra ajandamı çıkarıp Perşembe gününe ait sayfaya yazdım: *Akşam Emre'de parti.*

Yeni çeviriler ilkine göre daha zordu. Bir ara işerken Nejat'ın dairesinden gelen konuşmalar duydum. Birbirine karışan kadın ve erkek sesleri...

Akşamüzeri gibi planladığım yere kadar gelemesem de epey çeviri yapmış halde masadan kalktım. Selin'i aradım:

"Kuafördeyim canım çıkınca ararım seni." Selin'in fön makinelerinin vahşi sesleri arasından -bu gürültücü canavarlar tarafından kurban edilmek üzere esir alınmış halde- bağıran sesi bana rüyaları hatırlatmıştı. Esra da kim? Düşünme! Bir başkasının rüyaları, parçalanmış bir zaman sırasıyla... Düşünme Haluk! Esra da kim? Emre diye biri var mı? Düşünme, rüyalarım düşüncelerimden bağımsız. Barda mıydın dün gece? Haluk Bey çay!? Şşşşşş Haluk Bey geldiler... Halukbeyhalukbeygeldiler... Haluk Bey size bir sorumuz olacak: Haluk ölmüştür kesin değil mi? Selin-Haluk-Zeynep, dikkat üç kişiliktir! Dikkat, dikkat edin Haluk Bey, yönetici Haluk Bey. Kimse rüyasında uyumaz. Haluk kırmadım değil mi seni bugün? Tabii ya bu soru!

Rüyaları yazdığım kâğıtları karıştırıp Emre'nin bana bu soruyu sormuş olduğundan emin oldum. "Haluk kırmadım değil mi seni bugün?" Emre bana barda bu soruyu sorduğunda sebebini bilmiyordum. Ancak şimdi biliyorum. Sahilde yakama yapışıp suratımın ortasına bağırdığı günün akşamında sormuş olmalıydı bana bu soruyu. Bütün zaman karmakarışık. "Haluk dün gece ne yaptığının farkında değilsin galiba?" Peki ben ne yaptım o gece? Düşünme Haluk... İçimde bana ait bir ses yükselerek bütün salona doldu.

Telefon çaldı. İkinci çalışında açtım. Selin o canavarların elinden kaçmış, yırtık pırtık kıyafeti, dağılmış saçları ve kararmış suratıyla taksi bekliyordu. Kurtulmuştu!

"Selin bende kal bu gece, yarın işe buradan gidersin."

"Olur."

"Tamam canım bekliyorum."

Kapı çaldı. Selin saçlarını siyaha boyatıp çenesinde küt kestirmişti.

"Nasılım?"

"A, ah çok güzel olmuş da nereden çıktı?.."

"Aslında kırıklarını aldırmaya gitmiştim yalnızca, sonra birden bu modeli istedim. Bu aralar çok moda. Sokakta kızlarda görüyordum, çok beğeniyordum ama cesaret edemiyordum."

"Güzel olmuş, beğendim."

"Ay ödüm kopuyordu beğenmeyeceksin diye."

"Güzel, güzel de modaysa sıçtık şimdi bütün karılar böyle gezer."

"Sen de amma moda düşmanısın."

"Kahve?"

İçimde nedenini bilmediğim bir mutluluk vardı. Selin'in saçlarıyla birlikte ruhumun derinliklerinde bir şeyler de yenilenmişti sanki.

Gece rüyamda bütün grup: Zeynep, Emre, Mehmet, Ömer ve maalesef Leyla bardan çıkıp benim eve geldik. Fena halde kafayı bulmuştuk ve benim evde birayla devam edecektik. Bira şişelerinin içinde durduğu siyah poşeti Zeynep'e verip kapıyı açtım. O sırada merdivenlerde Nejat'ı gördüm. "Selam Nejat." Yine bir tuhaftı. İçeri girdik. Herkes salona yayılmıştı. Zeynep mutfaktan bağırdı: "Haluk'çuğum kime yeter bu kadar bira?" İçkinin de etkisiyle kan beynime vurmuştu. Sinirime yenilip ilk defa Zeynep'e bağırdım: "Sevgilim bu kadar aldım işte, uzatma yaa!" Hemen sonra çok pişman oldum. Yanına gidip sarıldım. Ellerini, yanaklarını ve dudaklarını öperek beni affetmesi için yalvardım. Emre kazağını unuttuğu için bara gitmek üzere benden arabamın anahtarını istedi. Verdim vermesine de bu kadar alkollü bir halde kullanmasını

hiç istemiyordum. Hem arabam hem de onun için kaygılandım. Ama vermezsem sabaha kadar söylenirdi. Zeynep bira da almasını söyledi dönerken. Taktı biraya. Birileri de sigara istedi. Emre sağ salim dönene kadar huzur yoktu bana.

Uyandım. Bu herhangi bir rüya değildi. İlk defa bir tanıdık girmişti rüyama, Nejat. Belki de yavaş yavaş düzeliyorum, rüyalarım hayatıma dönüş yapıyor... Kalktım salona gidip ışıkları yaktım. Can çekişen bir hayvanın ıstırabıyla aydınlandı salon. Saat sabahın dördünü geçiyordu. Rüyayı yazdım. Dört kez okudum. Nejat'ın ne işi var? Selam Nejat, selam Nejat. Nejat'ın bir anlık görünmesi rüyalarımın tanımadığım insanlardan oluşan yapısını paramparça etmişti. Rüyadaki bakışıma göre, herkes gibi Nejat'ta tanıdıktı. Diğerlerini gerçekte tanımıyordum ancak rüyamda tanıyordum. Nejat'ı gerçekte tanıyan biri olarak rüyada tanımamayı beklerdim. Yine de onu farklı biçimde algılıyordum. Sanki acıyordum ona, hastalıklı ve zavallı buluyordum onu. Selam Nejat. "Haluk" diye fısıldadı bir ses. Bütün kaslarım kopmak üzere olan bir gitar teli gibi gerildi. Selin'in evde olduğunu tamamen unutmuştum.

17

"N'apıyorsun sen?"

"Uyku tutmadı canım, şu çevirilerde bir şeye bakıyordum ben de. Yat sen geliyorum şimdi."

Selin içeri yöneldi. Rüyayı diğerlerinin arasına koyup salonu eski karanlığıyla baş başa bıraktım. Tuvaletin ışığı açıktı. Koridorun sonunda beliren aynada Selin'in yansımasını gördüm. Ağzından beyaz köpükler çıkıyor, çenesinden süzülerek lavaboya akıyordu.

"Selin!"

Tükürdü. Diş fırçasını bardağa bıraktı, ağzını çalkaladı, "Ağzımın içi zehir gibi olmuş."

Yattık. "Selam Nejat." Sabaha kadar bu ses kulaklarımdaydı. Nejat hem gerçekte hem de rüyada tanıdığım tek kişi...

Sabah Selin'in arkasından çıktım. Evde oturmak istemiyordum. Caddeye çıkıp hiçbir şey düşünmemeye çalışarak yürüdüm. Durmaksızın, yavaşlamaksızın yürüyordum. Sanki bir daha asla eve dönmeyecektim. Zihnimin derinliklerinde koyu renk ve katı bir hüzün var. Bunun rüyalar olduğunu düşünüyorum. Bazen minik bir damla eriyerek yüzeye çıkıyordu ve bembeyaz bir kâğıda damlatılmış siyah mürekkep gibi içinde bulunduğum anı ve gözlerimle gördüğüm her şeyi bir seferde zehirliyordu. Kaynağının bende olduğunu bildiğim derin

bir hüznün huzuruma bıçak gibi saplanan parçasıyla yürümeye devam ettim.

O kadar çok yürümüştüm ki bacaklarım ağrımaya başlamıştı. Uzun bir süre dolmuş bekledim geçmedi. Olduğum yere yığılacak gibiydim. Biraz sonra bir taksi çevirdim. Oturdum, bacaklarım karıncalandı.

"Abi sigara?" Paketi uzattı.

"Eyvallah." Ardından yanan çakmağı ağzıma doğru uzattı, yaktım.

Dumanın boğazıma kaçmasıyla sigara içmediğimi hatırladım. Dalgınlık insana böyle bir şey yaptırabilir mi? Sigarayı içime çekmemeye dikkat ederek bitirip söndürdüm. İyi değilim, hiç iyi değil...

Eve girdim, yemek yaptım. Karnım doyunca uykum geldi. Kendimi hasta gibi hissediyordum. Televizyonu yatak odasına taşıdım. Yatağa girdim. Kanalları hızla değiştirirken art arda parlayıp sönen görüntülere bakıyordum baygın bir halde. Koyu renk takım elbiseyle ekranın karşı tarafına oturmuş asık bir suratla konuşan adam, arsızca ve şımarıkça dans eden yarı çıplak kadın, neşe içinde zıplayan çocuklar, sessizce yatakta ağlayan kadın, dişi ağrıyan uzak doğulu adam, neşe ve güven içinde tıraş yapan gelişmiş adaleli genç adam... Hepsi büyük ve tuhaf bir ailenin fertleri... Her birinin diğerinden garip bir biçimde haberi var. Takım elbiseli adam kadının dansından rahatsız besbelli, kadın dans edip eğlenirken uzak doğulu adamın ağrıyan dişine üzülüyor bir yandan. Çocuklar umursamıyor gibi gözükseler de ağlayan kadının farkındalar ve takım elbiseli adamdan çekiniyorlar. Takım elbiseli adamın tavsiyesi üzerine tıraş olan genç adam, dans eden kadınla buluşmaya hazırlanıyor, çocukların sesi ağlayan kadının

penceresinden duyuluyor, tıraş olan adam onu terk ettiği için pişman fakat dans eden kadın aklını başından almış bir kere.

Televizyonu kapadım, benzer bir kanal değiştirme mekanizması kafamın içinde, apartmanda geziniyordu. Ben, Nejat, Profesör ve Selim, Meral Hanım, Cemal Efendi ve ailesi, Meral Hanım, Selim ve Profesör, Nejat, ben, Nejat, Profesör...

Rüyamda Profesör'e rüyalarımı anlatıyordum. "Anlatın bakalım şu tekrarlanan rüyayı" diyen sesi kulaklarımdaydı. Bir süredir anlatıyor olacağım, kendi sesimi birden duymaya başladım. Sesim kulağıma oldukça tuhaf geliyordu. Benim sesime benzemiyordu fakat yabancı da gelmiyordu. "Sonra yataktan kalkıyorum, başucumda apartmanın o koca karar defteri duruyor. Neredeyse yarım metre borundaki sert ciltli defteri alıyorum. İki elimle sımsıkı kavrayarak tedirgin adımlarla sarsılmakta olan dolaba doğru yürüyorum. Dolap, ben karşısında durunca şiddetle sallanmaya başlıyor. Odadaki diğer bütün eşyalar sabit. Sonunda dolap devriliyor ve arkasından en az benim boyumda devasa bir böcek çıkıyor. Simsiyah. Vıcık vıcık parlıyor. Korkunç homurtularla üzerime yürüyor. Tiksinti ve korku içinde defteri böceğin her yanına indiriyorum. Böcekten kabuk kırılma sesleri ve bir marulun ezilişini andıran sesler geliyor. Yine de üzerime gelmeye devam ediyor. Hatta ben onu incittikçe o daha bir şevkle saldırıyor. Gücüm yavaş yavaş tükeniyor. Gözlerimi kaçırarak defteri var gücümle suratına indiriyorum. Sonunda köşeye sıkışmış buluyorum kendimi. Pencerenin yanında asılı duran fotoğraftan içeri giriyorum son bir çabayla. Böceğin çılgın gürültüsü bir anda kesiliyor. Sessiz siyah beyaz bir düzlükte buluyorum kendimi. Defter hâlâ elimde... Ancak açıp baktığımda içinin eski Türkçe harflerle dolu olduğunu görüyorum.

İçimi sebebini bilmediğim bir panik kaplıyor. İleride iki üç tane kuru ağaç var. Birinin dibinde yaşlı, beyaz uzun saçlı ve sakallı bir adam var. Aslında bu adam tam olarak size benzemiyor ancak siz olduğu belli. Yürüyorum, soluğumu ve kalp atışlarımı garip bir biçimde kulağımın içinde duyuyorum. Defteri uzatıyorum. Alıp gözlüğünü takıyor, sayfaları çevirirken mırıldanıyor, 'Hep aynı cümle, mmm hep aynı...' 'Ne yazıyor' diye bağırıyorum heyecanla, sesim çıkmıyor. Gözlüğünün üzerinden gözlerimin içine bakıp dudaklarını oynatıyor. O sırada kalın bir ses içimde yankılanıyor: 'Sen bir başkasısın.'

Bu rüyayı defalarca gördüm Ünsal Bey. Bazen de böcekten kurtulamıyorum ve 'Apartman yöneticisine ölüm!' diye haykırarak parçalıyor beni. Bir metal yığınının müthiş bir gürültüyle duvara çarpmasını andırır bir ses eşliğinde her yanıma kabukları batıyor ve her yer kararıyor."

"İyi de siz apartman yöneticisi değilsiniz ki?"

"Biliyorum, ben de bu yüzden size geldim zaten."

18

"Daha önceleri tanımadığım insanlar görüyordum. Bir ara da kendimi dışarıdan bir gözle babam, kız arkadaşımı annem olarak gördüğüm bir üçüncü şahsın rüyalarını gördüm. Ama artık yalnızca bu rüya var."

"Tanımadığın insanlar mı dedin demin?" diye sordu Profesör şaşkın.

"Evet, n'oldu? Ünsal Bey? İyi misiniz! Ünsal Bey!"

"Yok... Yok bir şey."

Uyandım. Rüyayı hatırlayınca yatakta doğruldum. Yavaş yavaş düzeliyorum. Tanımadıklarımdan oluşan rüyalarım tanıdıklara bırakıyor yerini. Önce Nejat, sonra Profesör... Ayrıca bu sefer doğrudan kendi rüyamı göremesem de, görmüş olduğum bir rüyayı kendi ağzımdan dinledim.

Mutluluktan gözlerim dolmuştu. Nasıl da ihtiyaç duyuyormuşum rüyalarıma. Kendi korkularım, kaygılarım ve düşüncelerimden oluşan rüyalarım... Rüyalarım, diye düşündükçe yastığa sarılıp bir kız çocuğu gibi hıçkırıklara boğulmak geliyordu içinden. Bütün gün neredeyse hiçbir şey yapmadan oturdum. Gece erkenden yattım.

Sabaha karşı uyandım. Ev, içime bir sıkıntı olarak dolmuştu. Bir an aklıma dışarı çıkıp dolaşmak geldi. Sabahın dördünde aklıma gelen bu düşünce iğneyle tutturulmuşçasına eğreti durmuştu aklımda. Dışarısı öyle uzaktı ki... Yine de üzerime

bir şeyler geçirip evden çıkmayı başardım. Bunu yaptığımı kendimi merdivenleri inerken bulduğumda anladım. Belki de ömrümde ilk kez sabahın dördünde evden çıkıyordum. Hem de hiçbir şey için... Arka bahçeye yürüdüm. Kötü aydınlatılmış bir tiyatro dekoruna benziyordu bahçe. Duvarlar, demirlikler, lamba, hep kartondandı sanki. Lambaya doğru yürürken yerde birkaç parçaya bölünmüş bir midye kabuğu gördüm. Loş ışıkta parlayan midyeye baktım bir süre. Burası deniz kenarı değil, öyleyse deniz kabuğunun ne işi var burada, diye düşündüm. Martılar! Deniz kenarından aldığı bir midyeyle gökyüzünde gezinirken kabuğu ağzından bırakıveren bir martının görüntüsü aydınlandı içimde. Ne oluyor bana, sabahın köründe arka bahçemdeki midye kabuğunun sırrını çözüyorum?

O sırada sokak lambasının aydınlığının tam bittiği yerde dimdik ayakta duran bir insan silüeti gördüm. Bütün vücudum kasıldı. Aydınlık martı korkuyla içimden kaçarak yerini sonsuz bir karanlığa bıraktı. Aydınlığa doğru bir adım attı.

"Of, sen miydin Cemal, ödümü patlattın."

"Haluk Bey? Valla sen de beni korkuttun. Hanım tutturdu bahçede biri var diye..."

"Benim ben."

"Hayrola bu saatte?"

"Yok bir şey, uyku tutmadı biraz hava almaya çıktım."

"İyi, birer sigara içelim madem... Buyur."

"Sağ olasın." Bu ikinci.

"Benim de canım sıkkın bu aralar."

"N'oldu?"

"N'olacak, şu bodrum katında çürüyoruz valla."

"Biz de üst katlarda çürüyoruz Cemal." Aklıma odamdaki böcek geldi.

"Kapıcılık bizim baba mesleği, kendimi bildim bileli... Sıcaklar arttımıydı da bodrum katında durulmuyor. Yazın bazen bir kanepe atıp bahçede uyuyordum eski apartmanda. Buranın bodrumu daha da beter, nefes alınmıyor yaz geldi mi."

"Sen şükret burası dört katlı. Düşün bir de sekiz dokuz katlı olduğunu."

"Fark etmiyor valla, ben büyük apartmanda da çalıştım. Sıkıntı her yerde sıkıntı..."

Yukarı çıktım. Kapıyı açtım. Yatağa girdiğimde hiç yataktan çıkmamış gibiydim. Cemal Efendi'yle konuşmamış, sigara içmemiş, midye kabuğunu görmemiştim sanki. Yoksa çıkmadım mı? Ağzımda acı sigara tadı vardı. Selin geldi aklıma. Hemen arkasından Zeynep, Emre, Mehmet, Ömer, Leyla hücum ettiler. Zihnim bir martı gibi bu tuhaf insanları yatağıma, uykuma taşıyor, bu tanımadığım kimlikleri düşüncelerimin arka bahçesine bırakıveriyordu. İçimde devasa bir midye parçalandı. Şöyle bir döndüm yatakta, sıkıntı her yerde sıkıntı...

Öğleye doğru uyandım. Kahvaltıyla öğle yemeği arası kişiliksiz bir yemek yedim. Midem yanıyor, başım ağrıyordu. Ne yapsam şimdi? Camın kenarına yürüdüm, dışarı baktım biraz. Telefon çaldı. İkinci çalışında açtım. Selin'di arayan. Biraz konuştuk. Telefonu kulağımdan ayırmış kapatmak üzereyken içinden Selin'in heyecan içinde "Haluk!" diye haykırdığını duydum. Bu, son anda akla gelen bir şeyi eklemek için telefon kapanmadan hemen önceki o ümitsiz çığlıktı. Ancak bu sese rağmen telefonu kapadım. Beynim baş parmağıma kapat mesajını yollamıştı çoktan ve bu arada sesi duymama rağmen

parmağımı kontrol edemedim. Selin'in çığlığı içimde büyüyordu, "Haluk!" Karanlık ve derin bir kuyudan aşağı düşerken son nefesiyle haykırmıştı. Ama ben onu tutabileceğim elimi süratle çektim. Selin'in kuyunun duvarlarına çarparak parçalanışının görüntülerinin arasında tekrar telefon çaldı.

Dışarı çıktım uzun uzun dolaştım. Akşama doğru bir şeyler yiyip, birkaç dergi alıp eve dönen yolu yürümeye koyuldum. O kadar dalgındım ki eve geldiğimi ileride apartmanı görünce anladım.

Merdivenleri çıkıyordum, Nejat'ın oturduğu kata yaklaşırken çok tanıdık, sanki benim de parçası olduğum bir gürültü duydum. Üç dört kişi bağıra bağıra konuşuyordu. Gürültünün kaynağını gördüğümde sendeleyerek korkuluğa tutundum.

Nejat elinde anahtar kapıyı açmaya çalışıyor bir yandan da gülüyordu. Onun arkasında Zeynep, Emre, Mehmet, Ömer ve Leyla sabırsızca dikilmiş içeri girmeyi bekliyorlardı. Beni fark edince altısı birden aynı anda dönerek bana baktı. O an içimde buzdan bir patlama oldu ve kulaklarım soğuk bir sessizlikle doldu. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını çok iyi biliyordum.

IKI

1

"Selam Haluk" dedi Nejat ve nihayet açabilmiş olduğu kapıdan içeri girdi. Hep birlikte kapının devamındaki karanlığa doğru yürüyerek gözden kayboldular. O sırada apartmanın ışığı söndü. Hiçbir şey gözükmese de içeri bakmaya devam ediyordum. Ayaklarım merdivenlere saplanmıştı, kımıldayamıyordum. Nejat'ın dairesinin ışığı yandı: Karanlığın içinde Zeynep, Mehmet, Leyla, Nejat, Ömer ve Emre'den oluşan aydınlığa bakıyordum ki kapı sert ve kesin bir biçimde kapandı. Birkaç saniye korkuluğa tutunarak karanlıkta bekledim. Hiçbir şey hissetmiyordum. İçim merdiven boşluğuyla bir bütün olmuştu. O kadar hissizleşmiştim ki hayatımda ilk kez kendimi, normalde hiç vakit kaybetmeden üzerinden geçip gittiğim merdivenlere ait hissettim. Bütün görüntüler ve sesler kapalı kapıların ardındaydı. Bütün insanlığın, ışığın ve hareketin dışına hapsolmuştum.

Karanlığın içinde elektrik düğmesine uzanışımı bedenimin dışına taşarak izledim. Ağır çekimde, sahte bir dikkatle ve karanlık bir kederle... Merdivenler derin bir acıyla aydınlandı. Işığın yanmasıyla birlikte yeniden içime dönmüştüm sanki. Daireme çıktım. Bütün vücudum uyuşmuştu. Boğazım kupkuruydu ve ağzımın içi eski bir süngere dönüşmüştü. Mutfağa gidip bir fincan kahve yaptım. Ellerim buz gibiydi. Kah-

veden yakıcı bir yudum aldım. Birden aklıma tuvalet geldi. Bütün ses oradadır şimdi.

Tuvaletin beyaz karolardan oluşan zeminine oturmuş aşağıdan gelen konuşmaları duymaya çalışıyordum. Birden, gözüm yere bırakmış olduğum fincana takıldı. Beyaz tuvalet zemini üzerinde duran kırmızı fincan görüntüsünü hem yadırgadım hem de kabul ettim. Biraz sonra belirsiz seslerin arasından Zeynep'in, "Nejat'çığım kime yeter bu kadar bira?" diye bağırdığını duydum. "Sevgilim, bu kadar aldım işte uzatma yaa!" diye bağırarak cevap verdi Nejat. Fena halde midem bulanmaya ve başım dönmeye başlamıştı. Beyaz karolar genişliyor, gri çizgiler hızla eriyerek yok oluyor, beyazlık her yana zalimce yayılıyordu. Az sonra her yer bembeyazdı. Göğsüm buz gibi bir acıyla oyuluyordu. Etrafımdaki beyazlık aşağıdan gelen seslerle bütünleşerek sabit bir dönme hissinin tutsağı olmuştu. Kırmızı fincan bütün bu beyazlığın merkezine oturmuştu. Ne istediğimi bilmeden uzandım fincana, tutamadım. "Nejat, arabanın anahtarını atsana kazağımı unutmuşum!" İkinci seferde yakaladım fincanı. "Emre bira al, yedi sekiz tane, gelirken!" Gözlerimi sımsıkı kapatıp bir dikişte sonuna kadar içtim bütün kahveyi, ağzımın içi ve boğazım korkunç bir acıyla yandı. Boş fincanı yine beyaz boşluğun merkezine bıraktım. Midem kasıldı, sonra bir daha. Ağzımdan istemsizce fışkıran kusmuk öbeği tuvaletin beyaz zeminine huzurla yağdı. O an kusmuklara karışarak süratle bedenimi terk etmek istedim.

Yerde, soğumaya başlayan kusmuklarımın içinde yattım bir süre. Saçlarım bir kısmını emmişti. Ağzımın içi ılık ılık zonkluyordu ve tamamen uyuşmuştu. Gözlerimi kırmızı fincana dikerek ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre aşağıdan gelen boğuk sesleri dinleyerek hareketsiz kaldım.

2

Yerleri sildim. Kahve fincanını mutfağa götürdüm. Yıkandım ve yatağa girdim. Dört beş kez telefon çaldı. Karanlıkta açık gözlerle tavana bakarak her şeyi cesaretle düşündüm.

Rüyalarımın alt komşumun hayatı olduğu gerçeğini kabul etmeliyim. Uzun süredir bilinçsizce üzerinde durduğum düşünce gerçekmiş. Bir başkası fikri, o başkası Nejat! Ancak onun rüyalarını gördüğüm konusunda yanıldım. Rüyalarını görmüyordum, hayatından gelişigüzel kesitler görüyordum. O ise, benim görmem gereken rüyaları görüyordu. Çünkü yine onun hayatından bir kesit olan Profesör'e rüyalarını anlatışı hayatımı değil, görmem gereken rüyaları kapsıyordu. Benim rüyam sanıp huzur bulmuştum, halbuki bu yalnızca onun gerçeğiydi.

Onun gerçeği benim rüyamdı, benim rüyamsa onun rüyası... Ayrıca onun gerçeği onundu, benim gerçeğim benim... Zeynep onun sevgilisi, Selin benim... Emre onun dostu, Alp benim... Otomobile binen o, dolmuşa binen ben... Cemal Efendi ikimizin kapıcısı, Profesör ikimizin komşusu... Onun yaşamını, "Nejat"ları "Haluk" olarak duyup izledim rüyalarımda ve bunu fark etmiş olmam izlemeye devam edeceğim gerçeğini engellemiyor. Bütün bir hayat değil, sırası karışık sahneler yalnızca. Tıpkı bir kısmını izleyip bıraktığım bütün o saçma filmler gibi...

Apartman toplantısı gecesi onun salonunu tanımıştım. Kendimi kandırarak inkâr ettim sonra. O da Selin'i tanımıştı. Tavukçuya gitmek için evden çıktığımız o akşam, merdivenlerde geceleri rüyasında birlikte olduğu kadını karşısında görmüştü ansızın. Benim Emre'yi vapurda görünce yaşadıklarımı yaşamıştı. Ve eminim o da benim gibi müthiş bir saflıkla geçiştirmişti bunu. Selin mi, bir benzeri mi, Selin diye biri var mı?

Nejat benim rüyalarımı gördüğünü fark etmemiş olmalı. Selin dışında benden pek bir ipucu yok çünkü rüyalarımda. Ayrıca ben de onun rüyalarını görseydim, bu kadar çabuk anlayamazdım bunu. Eğer rüyalarda tanıdıklarımızın ve yaşadığımız mekânların benzerlerini görüyorsak, Nejat yeteri kadar aydınlanmamıştır henüz. Yalnızca kafası karışıktır biraz.

Rüya içindeyken, yaşadıklarımızı rüya olarak algılamıyorsak rüya ile gerçeğin farkı ne? İçinde bulunduğum anın bir rüya olmadığı nasıl ispatlanır? Eğer bu bir rüyaysa, şu anda başka bir yerde başka bir işle meşgulüm. Aynı anda iki farklı yerdeyim. Aynı anda hem Haluk, hem Nejat... Rüyamda benim rüyalarımı gören birini görüyorsam ya da gerçek yaşamım sandığım yalnızca rüyamda gördüğüm kişinin rüyasıysa. Haluk yalnızca bir rüya kahramanıysa. Gerçekten yaşamıyorsa, soluk alıp verişi rüya icabıysa. O zaman kendimi çimdiklemem anlamsız. Birinin rüyayı göreni çimdiklemesi gerekir. Bunu benim yapmam mümkün değil. Nejat'ın rüyaları düşüncelerinden bağımsız, benim rüyalarım düşüncelerimden bağımsız. Hayatından kesitler; benim rüyalarım... Düşüncelerimin zinciri boşaldığından hiçbir konuya odaklanamıyordum. Beynim infilak etmek üzereydi.

Sonra aklıma hem korkunç hem neşeli bir düşünce ta-

kıldı. O da Profesör'le konuştu. Profesör ona da rüyalarını yazmasını önerdiyse... Eğer Nejat rüyalarını benim gibi yazdıysa aşağıda bir yerlerde rüyalarımın -bana ait olan rüyaların- yazılı olduğu bir defter ya da kâğıt tomarı olmalıydı. Kafamda çakan bir şimşekle kendimi Nejat'ın evinde telaş içinde çekmeceleri karıştırırken gördüm.

Nejat Bey, Haluk Bey geldiler, Haluk Bey, Nejat Bey geldiler. Uykum var. Uyuduğum an yine Nejat'ın hayatını dikizlemeye başlayacağım. Niye Nejat, niye ben? Ağlamaya başladım. O kadar çok ağladım ki sabah uyandığımda yastığım hâlâ ıslaktı.

3

Her şey çözülmüştü. Her şey çözülmüştü ama bu bir çözüm değildi. Bu bir çözüm değildi.

4

Sabahın ilk ışıkları yatağıma düştü. Son zamanlarda hep aynı manzaraya uyanıyordum. Aynı miktarda güneş ışığı, aynı açıdan... Dışarıdan gelen aynı gürültü... Ve hep aynı ses kafamda, "Selam Haluk." Bu her sabah tekrarlanıyordu, sanki ürkütücü bir el teybi durmadan başa sarıp yeniden başlatıyordu. Yine de tüm bu tekrarın içinde gözle görülmeyen bir çürüme, hissedilemeyen bir çöküş vardı. Dolabın arkasındaki böcek cesedi örneğin, her gün aynı güne yeniden başlıyor benimle. Rengi bu tekrarın içinde günden güne soluyor, karanlığı içimi hüzünle aydınlatan bir mum gibi sönüyor, biçimi bozuluyor. Duvara baktım, siyah beyaz fotoğraf da bizimle birlikte tükeniyordu. Gösterdiği yer hep aynı da olsa, renkleri soluyor, kağıdı eriyordu. Kendisinden çok uzaklara doğru zorlu bir yolculuğa çıkmıştı. Tekrar uyuyakaldım.

Bütün gün evde oturdum. Akşama doğru çıktım. Bakkaldan bir paket sigara aldım. Önünden defalarca kez geçip gittiğim restorandan içeri girdim. İlk karşıma çıkan masaya oturdum ve yüzüne bakmadığım garsondan bir bira istedim. Hayatımda ilk defa tek başıma bir yere gidip bira içiyordum. İkinci bira geldi. Biraz gevşemiştim. Sigaradan derin bir nefes çektim. İçerde berbat bir müzik vardı. Sesinin açık oluşu da tahammülünü iyice güçleştiriyordu. Biradan büyük bir yudum aldım. Karşımda biri oturuyor gibiydi. Yalnız gibi değil-

dim. Aniden rezil şarkı kesildi ve kulağımın bambaşka bir yerini dolduran kısa bir insan gürültüsünün ardından seksenli yıllardan kalma çok sevdiğim hüzünlü bir şarkı restorana yayıldı. Az önceki parçanın kirleterek yapışmış olduğu duvarlarda gezindi biraz ve bütün kiri yumuşatarak akıttı. Müziğin bu ani değişimiyle birlikte bambaşka bir görünüm hakim olmuştu restorana. İnsanların yüzü aynıydı, anlamı değişmişti, biranın tadı aynıydı, sarhoşluğu değişmişti. Çevremdeki bütün bu değişimle beraber az önce zararsız bir hayalet olarak havada gezinen Nejat'ın varlığı katılaşarak bir bıçak gibi sırtıma saplandı. Bir an için nefesim kesildi. Sanki az önceki iğrenç müziğin üzerine çığıran kadın sesi bir çeşit acı ilaç ya da yakıcı merhemdi ve bana bütün başıma gelenleri hak ettiğimi fısıldıyordu. Fakat şimdi bu hoş müziğin yumuşaklığı ve huzuruyla gevşeyerek içine yuvarlandığım kazan bana yapılan korkunç haksızlıkla kavruluyordu. Ben düşerken Selin de "Haluk!" çığlığının ardında eşzamanlı olarak içimin karanlığına düşüyordu. Org solosu girdiğinde sırtımdaki bıçak yumuşadı biraz. Sonra, o güzelim ses görünmez bir ele dönüşerek paslı ve kalın bıçağı omuriliğime kadar sapladı. Bütün vücudum kasıldı, üçüncü bira geldi. Bir sigara yaktım.

Apartmana doğru hızlı adımlarla ilerliyordum. Bir an önce eve girmekti amacım. Apartmanın kapısının üzerindeki karpuz lamba bir yanıp bir sönüyordu. Onun dışında hiçbir ışık yoktu karanlık sokakta. Kapı açıldı, içerden kimin çıktığını göremiyordum. Işığın yanıp sönüşüyle Selin'in yüzü aniden aydınlanıp tekrar karanlıklara gömüldü.

"Selin!? N'oldu?"

"Yok bir şey."

"Yukarı gel."

Eve girdik. Sorumu tekrarladım, Selin de cevabını...

"Bir şeyler olduğu ortada Selin."

"Haluk, en son ne zaman aradın beni?"

Bu soru beynimi kemirmeye başlamıştı. Selin'in yüzü karşımda olmasına rağmen elimi uzatsam ona dokunamayacak gibiydim. Apartman kapısında karşılaştığımızda tepemizde yanıp sönen ışık tuhaf bir biçimde bilincime taşınmış, Selin'in karşımda duran varlığını bir karanlığa bir aydınlığa savuruyordu.

"Sevgilim yapma böyle" kendimi son derece zavallı hissediyordum.

"Selin, peki sen beni en son ne zaman aradın?" Bunun çok kötü bir soru olduğunu Selin'in beni öldürecekmiş gibi bakışından anladım. Siniri süratle hayal kırklığına dönüştü. Tepemizde yanıp sönen ışığın gözle görülmeyen hareketi iyice çığırından çıkmıştı. Kalp atışım da bu çılgın tempoya ayak uydurmaya başlamıştı.

"Sürekli ben arıyorum zaten. Bir süre aramayayım, dedim, bakalım arayacak mı? Yok. Evine geldim sonunda, telefonda konuşmak istemedim bunları. Evde yoktun. Tam çıkıyordum ki karşılaştık. Haluk, neler oluyor?"

Buna benzer bir soruyu ben de kendime sormuştum. Elimi uzattım yüzüne, hızla çekildi. Elim boşlukta asılı kaldı. Ani bir hamle yaparak sımsıkı sarıldım ve birlikte hüngür hüngür ağlamaya başladık. Bu Selin'i son görüşümdü.

5

Vücudum yarı yarıya uyuşmuştu. Ayaklarımı sürüye sürüye yatak odasına gittim. Kendimi yatağa bıraktım. Rüyamda bardaydık.

Öğlene doğru uyandım. İçimde devasa bir boşluk vardı. Yataktan kalkmam yarım saat sürdü. Annemle telefonda konuştuk. Onunla konuşurken her şeyin iyi yanından söz eder oluyorum. Biraz televizyona baktım. Sonra aynı sıkıntı aynı dışarıya yönlendirdi beni.

Sahil yolunda yürüdüm biraz. İleride inşaat halinde, terkedilmiş gri bir bina gördüm. Yarım kalmış bir rüya gibi duruyordu karşımda. Giriş katının pencere boşluğunda bir adam tuhaf bir biçimde belirip yok oldu. Sonra tekrar... Bu belki de hayatımda gördüğüm en acayip manzaraydı. Binanın yanına kadar yürüyüp boşluğun kenarında durdum. Sabit bir gıcırtı sesi geliyordu içerden. Bakmaya cesaret edemiyordum bir türlü. Az önce görmüş olduğum tablo gözümün önünden gitmiyordu. Esmer, orta yaşlı bir adam düşerek pencerenin önünden geçiyor, sonra gerisin geriye yükselerek tekrar geçiyordu. Bir dolabın üzerinden yere atlar gibiydi ilk görüntü, sonra da tavan tarafından geri çekiliyor gibiydi. Biraz daha dinledim gıcırtıyı. Bir süre sonra bu ses içimden gelen bir sese dönüşmüştü.

İçeri baktığımda hem şaşkınlığım geçti hem de şaşırdım.

Az önce görmüş olduğum adam bomboş ve duvarları sıvalı odanın tavanına iptidai bir biçimde asılmış olan salıncakta sallanmaktaydı. Yüzünde durağan bir ifade vardı, beni fark etmemişti. Ara sıra hızlanarak kapıdan hafifçe dışarı çıkıp boş ve kuru odaya dönüyordu. Bu görüntü kocaman bir ele dönüşerek beynimi avucunun içinde sıkıyordu. Gıcırtı sesi içimi oyuyordu. Bütün görüntüler asla kurtuluşu olmayan bir hastalık gibi doluyordu damarlarıma. Adamın yüzündeki ifadeyle, salıncağın gıcırtısıyla, odanın yalnızlığıyla ve terkedilmişliğiyle garip bir biçimde bütünleşmiştim. Bir defada ve korkunç bir zihinsel acıyla gözlerimi bütün bu görüntülerden kopartarak hızla oradan uzaklaştım.

Bakkaldan bir şeyler almış eve dönüyordum. Tamam, bir noktada her şeyi kabullenmek lazım. Ben Haluk'um, bundan şüphem yok. Rüyalarımda Nejat'ın hayatından kesitler görüyorum. Zeynep, Nejat'ın sevgilisi, Selin benim... Nejat rüyalarında benim görmem gereken rüyaları görüyor. Geceleri benim rüyalarımı görüyor. Bense onun gerçeklerini görüyorum. Bu gerçeklerin zaman sırası ise karışık... Yine de her şey yakın geçmişte oluyor. Nejat'ın ilk gençliğine ya da çocukluğuna uzanmıyor bu görüntüler. Ayrıca Nejat'ın yakın gelecekte yaşayacağı olayları da görüyorum. En korkuncu da bu. Belki o da benim yakın gelecekte göreceğim rüyaları görüyordur. Buna bağlı olarak ileride neler yaşayacağımı da kestirebilir. Evet, bir noktada her şeyi kabullenmek lazım.

Bütün gece televizyonun karşısında çerez yiyip bira içtim. Rüyamda bütün grup kafenin masasında oturuyorduk. İçimde geniş bir sıkıntı vardı. Aynı masada oturuyor olsak da hepimiz bambaşka dünyalardaydık. Kimse konuşmuyordu. Boş fincan sayısı kadar cep telefonu vardı masanın üzerinde.

Telefonların dağınık görüntüsü sinirlerimi iyice gerdi. İçerde çalan müzik, yarı aç, yarı tok halim, belimi sıkan pantolon, uyandığımdan beri hafifçe ağrıyan başım, gördüğüm abuk sabuk rüyalar... Sigara yaktım, küllüğü kendime doğru çektim, geçen gece görmüş olduğum rüyayı düşünmeye koyuldum. Evdeki salona benzer yerde, yuvarlak ahşap bir masa var. Bu kendi kendine kasılıp gevşeyerek hareket eden bir masa... Kalp atışına benzer bir devinim içinde. İki yanında kâğıtlar birikmiş. Ben masanın çevresinde geziniyorum. Ne yaklaşabiliyorum, ne uzaklaşabiliyorum. İki grup halindeki kâğıtlar birbirine yaklaşarak cıva gibi birleşip bütünleşiyor. Birleşen kâğıtlardan yayılan duman odaya yayılmaya başlıyor. Bir süre sonra bütün salonu kaplıyor. Bir oraya bir buraya yürüyorum. Dumanların içinden aniden karşıma çıkıp yok olan davetsiz misafirlerin resmi geçidini dehşet içinde izliyorum. Bu insanların bir kısmı şu an etrafımda oturanlar, bir kısmını ise tanımıyorum. Yaşlıca bir adam ve kadın var örneğin tanımadığım. Sonra dumanların içinde ezbere ilerliyorum. Hiçbir şey göremesem de yatak odasında olduğumu biliyordum. Zeynep, üst komşum Haluk'un ara sıra rüyama giren soluk yüzlü kız arkadaşının siyah beyaz bir fotoğrafını duvardaki kalın çiviye asmaya çabalıyor. Hiç kımıldamadan onu izliyorum. Asmayı başardıktan sonra bana doğru dönüyor ve onun Haluk'un kız arkadaşı olduğunu görüyorum. Kafamı kaldırıp fotoğrafa bakıyorum, Zeynep'in siyah beyaz fotoğrafı... İkisi de tıpatıp aynı ifadeyle bana bakarak sırıtıyorlar. Biri karşımda diğeri fotoğrafta... Ağızları kapalı da olsa oda onların çıngıraklı kahkahalarıyla doluyor. Bu korkunç kahkahayı duyan diğerleri de göremediğim bir kalabalık olarak bağıra çağıra etrafıma doluşuyorlar. Araya kahkahayı andıran martı sesleri de

karışıyor. Aralarında yeşil maskeli doktorlar da var. Bir ara gözüm tekrar fotoğrafa ilişiyor. Renkli. Beyaz saçlı bir adam Eyfel Kulesi'nin önünde. Kahkaha gittikçe çoğalıyor. Kulaklarımın içi yırtılıyor gibi.

Leyla sessizliğe tecavüz eden cırtlak sesiyle "Sinemaya gitsek ya!" dedi. Herkes ona döndü. Ben bambaşka bir yöne çevirdim kafamı. Leyla'nın varlığı her geçen gün daha bir sinirime dokunuyordu. Çiğ yorumları ve sığ bakışlarıyla içinde bulunduğumuz, güzel olabilecek her anı sırayla ekşitip, çürütüp bir kenara fırlatıyordu. Biraz sonra Zeynep'in telefonu çaldı. Uzun zamandır işe girmek için haber beklediği bir firmadan olumlu yanıt gelmişti. Telefonu kapatınca "İş için çağırdılar" dedi. Herkes sırayla onu tebrik etmeye başladı. Hayat sürprizlerle dolu...

Uyandım. Yanımda birisinin yatmakta olduğu hissiyle döndüm kimse yoktu. Kalktım yıkandım. Salondaki masaya baktım. Biraz dolaylı da olsa rüyama girebilmeyi başarmıştı. Üzerinde duran kâğıtlara baktım.

Yatağa dönüp yattım. Zeynep'in benim olmadığı gerçeğini yavaş yavaş idrak ediyordum. Bu düşünce yatakta hiçbir şey yapmaksızın yatmakla garip bir biçimde bütünleşiyordu. Bacaklarımı karnıma çekerek derin bir kederle Zeynep'i ve birlikteliğimizin imkânsızlığını düşündüm.

6

Uzun bir günün sonunda kendimi duşta buldum. Sıcak sular saçlarımdan omuzlarıma, göğsüme ve sırtıma akıyordu. Kafamı öne eğdim, sıcak su enseme dökülmeye başladı. Gözlerimi kapadım. Saçlarım burnuma kadar uzanıyordu. Uzun zamandır berbere gitmiyordum. Suyu kapadım, bornozu giyip saçlarımı kuruladım. Buğulu aynadaki belirsiz görüntüme takıldı gözlerim. Dağınık saçlı, silik bir adam... Üç parmağımla aynayı silerek çevresi kıpkırmızı olan gözlerimi ortaya çıkardım. Odaya gidip bir kot pantolon giydim. Üzerine bir tişört geçirdim. Evden çıktım.

Evden çıktığımda aynadaki buğunun dağıldığını hissettim. Aklım buğulu aynadaki silik görüntüme takılıp kalmıştı. Şu an öyle gözüküyorum sanki. Sokaktaki insan sürüsünün beni fark etmeyeceği kadar silikleşmiş, neredeyse yok olmuştum. Aynadan kalkan buğu üzerime yapışmıştı. Yalnızca kırmızı gözlerim belirgindi. Güneşli ve net caddede üzerime çöken, bana özel bir sisin içinde kaybolmuştum.

Kendimi Alp'in odasında buldum. Bakışları bir tuhaftı. Bir duvar boydan boya kitaplarla kaplıydı. Oturdum. Burası Profesör'ün salonunun bir özetiydi sanki.

"Çay?"

"Abi bira içelim varsa."

"Var tabii oğlum! Sen pek sevmezsin diye sormadım hiç."

Alp mutfağa doğru yürüyerek beni özenle dizdiği kitaplarıyla karşı karşıya bıraktı. Belki de en çok bu anı seviyordur. Dostlarını birikimleriyle ve lezzetli ilgi alanlarıyla baş başa bırakıp uzaklaştığı bu büyülü anı. İçinde yükselen saygının muhatabı etrafta gözükmüyordur. Bu da daha gizemli bir hava katar orada olmayan adamın varlığına.

Profesör'ünkilerin aksine buradaki kitapların sırtlarında yazan adlar hep tanıdıktı. Okumamış olsam da çoğunu duymuştum. Tabii ki Alp bu düzeni yalnızca odasına oturttuğu arkadaşlarının kafasındaki konumu için yapmıyordu. Esas amaç, bu kitapları karşısına dizerek bütün bunları okumuş olduğunu kendi kendisine düzenli aralıklarla hatırlatmaktı. Şiir kitaplarının bir yanda, romanların öte yanda, felsefe kitaplarının ayrı, öykü kitaplarının ayrı yerleşmesi de kafasının içindeki bütün bu bilgileri düzenleyişinin sembolik bir dışavurumuydu. Alp bütün kitapların sesini aynı anda bastırarak içeri daldı.

"Eveet, biralarımız geldi!"

"Ooh, yaşa hocam!"

"Haydi!" Şişeleri tokuşturup içmeye başladık.

"Bardak getirse miydim?"

"Yoo, iyi böyle."

Evdeki biralar bitti, bakkaldan getirtip devam ettik içmeye. Beşinci birayı içerken Alp, "Abi son yazdığım şeyi okutayım sana" diyerek tıka basa yazı dolu üç kâğıdı burnuma doğru uzattı. Daha ilk paragrafın yarısını okumuştum ki içim müthiş bir sıkıntıyla doldu. Alp karşımda bir yandan müziğe ritim tutuyor bir yandan da göz ucuyla beni izliyordu. Tepkilerimin gözlendiğinin bilincinde olduğumdan suratım beton gibi olmuştu. Okuyamıyordum. Gözlerimi okuma hızında an-

lamsız bir karalama gibi algıladığım satırların üzerinde hızla azalan sabrımla gezdiriyordum. İçim tükenmişti. İkinci sayfaya geçtim. Alp birasından keyifli bir yudum çekti. Ona olan nefretim okumak zorunda bırakıldığım her satır arasında biraz daha büyüyordu. Bir daha Alp'le görüşmeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Dolmuşun soğuk ve karanlık bir köşesinde sarsılarak eve dönüyordum. Alp'in "Abi daha çok erken ya otursana" cümlesi kulağımda bir sinek vızıltısı gibi dolanıyordu. "Daha çok erken." Radyoda bir futbol maçı vardı. Anlatıcı bir motor gibi yeşil ve aydınlık sahada gördüklerini dolmuşun karanlığına bağırıyordu. "Arif sağ kanattan ilerliyor, Okan'a verebilirse tehlikeli olabilir!" Üst üste ve hızla içmiş olduğum biralar tesirini bir anda gösterdi. Başım fena halde dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. "Evet, sıfır sıfırlık beraberlik sürüyor." Kırmızı ışıkta durduk. Otomatik kapının açılmasıyla içeri üç genç daldı. Onlar binerken yeşil yandı. Arkamızda bir korna patladı. Şoför kornayla eş zamanlı bir küfür patlattı. Dolmuş hareket etti. Kapı kapandı. İyice başım dönmeye başladı. Gençler konuşmaya başlayınca şoför radyonun sesini açtı. Maçı anlatan adam cızırtılar içinde bağırdı: "Haluk! Haluk ceza sahasında, topu Nejat'a atıyor! Nejat! Şuuut ve top dışarıda!"

Eve girdim. Biraz televizyona bakıp yatağa geçtim. Sabaha karşı salondan gelen tuhaf seslerle uyandım. Yataktan kalkınca ürperdim. Hırkamı giyip odadan çıktım. Koridorda yürürken içerde mavi bir ışığın yanıp sönmekte olduğunu fark ettim. Salona vardığımda televizyonu açık unutmuş olduğumu gördüm. Bir boks maçı vardı. Boksörlerden biri simsiyahtı,

diğeri ise alabildiğine beyaz... Bir, siyah olan yumruk atıyordu, bir, beyaz... Gözlerimi bu görüntüden ayırmadan televizyonun karşısındaki kanepeye çöktüm, hipnotize olmuşçasına boksörlere bakıyordum. Bir anda hiçbir şey hissetmememe rağmen gözlerimden iri yaşlar boşalmaya başladı. Boksörlerin birbirlerine attığı her yumruk gözyaşına dönüşerek yanaklarımdan akıyordu. Bir ara iç içe geçerek siyah beyaz bir kolaja dönüştüler. Sonra siyah adam gerileyerek kendisinden daha genç ve zayıf olan beyaz adama şiddetli bir yumruk indirdi. Beyaz adam yumruğu yiyince kısa bir süre boşlukta asılı kaldı, sonra yere düştü. Sabah kanepede uyandım. Bütün kemiklerim ağrıyordu. Açık televizyonda bir kadın yemek tarifi veriyordu. Kalktım. Kapattım.

1

Dört beş gündür uyuyamıyordum. Belki de daha fazla... Bitmek bilmeyen gecelerde hep Zeynep'i düşündüm. Uzun, karanlık, sessiz... Sonra annem arayıp öğlen ona gideceğimi hatırlattı. Giyinmek için yatak odasına yürüyordum ki odadan koridora tuhaf bir karanlığın sızdığını fark ettim. İçeri girip pencereye baktım, günün en aydınlık saati olmasına rağmen daha önce hiç görmemiş olduğum bir gri ton vardı dışarıda. Önce güneş tutuldu sandım. Pencereye iyice yaklaşıp baktığımda dışarının siyah beyaz fotoğraftaki manzara olduğunu gördüm. Üzerime gri bir ışık düşmüştü. Kafamdaki bütün düşünceler ve her türlü hissim dışarısıyla birlikte yok olmuştu. Başımı çevirip bir robot gibi pencerenin yanındaki fotoğrafa baktım. Renkliydi. Taş binalarla, uydu antenleriyle ve kırmızı kiremitlerle doluydu. Hızla duvardan aldım. Bütün dışarısını elimde tutuyordum sanki. Pencereyi açtım, ciğerlerim çürümüş plastik kokusuyla doldu. Fotoğrafı aşağıya fırlattım. İstemeye istemeye dışarı çıktım.

Annemlerin sokağının başındaki dükkânın yerine bir pastanenin açılmış olduğunu görünce içime derin bir hüzün yayıldı. Kendimi tutmasam asfalta kapaklanıp hüngür hüngür ağlayacaktım. Bu hüznün mantıksal bir açıklaması yoktu çünkü kapanan dükkân benim hiçbir işime yaramıyordu. Ufak tefek

kadın eşyaları satan alelade bir yerdi. İçimdeki duygusal çöküntüyle bağlantısı, bu dükkânın çocukluğumdan beri etrafta oluşuydu. Doğduğumdan beri aynı köşede duran yapı kapanmıştı. Artık yoktu. Yeni pastanenin yanından hızla geçtim. Çocukluk anılarımın bir parçası sessiz sedasız göçüp gitmişti.

Annemlerin oturduğu apartman gözükünce içime bambaşka bir sıkıntı doldu. Dudaklarımda biriken acı gülümsemeyi gözlerimi kısarak engelliyordum. Bütün korkularım ve tedirginliklerim apartmanın görüntüsünde toplanmıştı. Annem benim için her şeyin en iyisini ister, ben şimdi ne haldeyim? İçimde yabani bir şefkat duygusu aniden peyda olmuştu. O benim annem miydi?

Sofra kurulmuştu "Hoş geldin canım, hemen geç, yemek hazır." İçimden hiçbir şey yemek gelmiyordu. Mecburen oturdum sofraya. Oturunca midem bulandı. Sonra bulantım geçer gibi oldu. Bu sefer başım dönmeye başladı. Tuvalete gidip yüzümü yıkamak istedim.

"Nereye oğlum?"

"Geliyorum."

Tuvalete giderken, koridorda duran iki masa saatinin birbirlerinden farklı zamanları gösterdiklerini fark ettim. Kolumdaki saate baktım: İkisi de yanlış. Bu annemlerin yaşlanmaya başladığına dair bir işaretti. Her şey saatlerin geri kalmasıyla başlar. Yaşlı insanların evleri, durmuş saatlerle doludur. Bu saatler bozuk olsalar da atılmazlar. Bir köşede, kendi ölçtükleri yegâne zamanın içinde sonsuza dek hapis yaşarlar. Günde yalnızca ikişer kez doğru zamanı gösterebilen bu saatler, yaşlanmaya başlayan insanların artık zamana yetişemediklerinin en temel göstergelerinden biridir. Rüyada ise zaman yok, diye düşündüm sofraya tekrar oturunca. Ancak

uyandıktan sonra beynin öğretileri ve alışkanlıkları doğrultusunda saptanan anlar toplamı var. Annem iştahsızlığımı fark ederek üzerime düzenli aralıklarla küçük baskılar uygulamaya başladı. Bir an için kendimi kaybetmişim. Toparlandığımda hâlâ sofradaydım. Yemekler gitmişti, küçük beyaz tabağın üzerinde duran kıpkırmızı iri bir şeftali vardı önümde. Annem babamın bana ikinci el bir otomobil almayı düşündüğünü anlatıyordu. Sesi kulağımda gezinen boğuk bir uğultuya dönüşmüştü. Yeniden midem bulanıyordu, başım dönüyordu, boğazım durmadan düğümleniyordu, gözlerim kuruyordu. Çaresiz bakışlarımı anneme çevirdim. "Hiçbir şey yemedin oğlum, bari meyve ye biraz." Kısa olduğunu tahmin ettiğim bir süre yine gidip geldim. Beynin öğretileri ve alışkanlıkları doğrultusunda saptanan anlar toplamı... Annem iyilikten damıtılmış melek görünümünü yırtarak içinden çıkıp vahşi fakat kısık bir sesle "O şeftali bitecek!" dedi. Şeftali bir çığlık gibi duruyordu tabağımda, bıçağı sapladım.

Eve giden yolda özensizce kurulmuş bir makine gibi ilerliyordum. Apartman kafamın içindeki karanlık bir evren gibi karşımda dikildiğinde yüzüme solgun bir gülümseme yayıldı. Nejat'ın dairesinde uğursuz sarı bir ışık vardı. Bilincimin en karanlık, en yıkıcı ve en zehirli kısmı... Haluk'un dairesi ise alabildiğine karanlıktı, yok gibiydi. Otoparkta tek bir otomobil vardı. Taksiler, dolmuşlar, sefil sinekler gibi uçuşuyorlardı otoyolda. Tuvalet! Tuvalette duydum hep Nejat'ı. Tuvalet Nejat'ın dairesinin seslerinden inşa edilmiş gibi. Belki de kimsenin değil tuvaletler. O yüzden mi Haluk'tan sıyrılıp biraz olsun... Haluk! Haluk ceza sahasında. Salon, masa, koridor, koridorlar, beynim karıncalanıyor. Koridor, yatak odası,

tuvalet, Nejat, sarı ışık... Belki de kimse kendisi değil tuvalette. Herkes bir sifon sesinin ardında kaybolur. Yalnızca bir ihtiyaç... Haluk lüks, Nejat ihtiyaç... Nejat'ı sadece tuvalette duydum.

Apartman kapısını ittim. Işığı yaktım: Merdivenler... Aydınlığı elimizde, kararır istediği an. Merdivenler: Boyutlar arası geçiş, her boyuta açık, bir tür kanal... Merdivenler: Nejat'la Selin'in karşılaştığı... "Haluk, kimdi o adam?" Merdivenler: Haluk'la diğerlerinin karşılaştığı. "Selam Haluk." Haluk ölmüştür kesin değil mi? Dairesinde hiç ışık yok. Sönüp gitmiştir, değil mi? Apartmanın siyah, demir, işlemeli, ağır ve tarihi kapısı sarsılarak kapandı arkamda. Kendi içime hapsolmuştum sanki.

Meral Hanım'ın soluk renkli ahşap kapısının önünden geçerek dik merdivenleri çıkmaya başladım. Profesör'ün ağır görünümlü, koyu renk, ahşap kapısı artık bana kapalıydı. Kapının önünde biraz durdum. İçeri girip onunla konuşmak istemem ve bundan vazgeçmem aynı anda oldu. Merdivenleri çıkmaya devam ettim. Nejat'ın dümdüz ve beyaz kapısının önündeydim ki ışıklar söndü. Kararır istediği an. Tam burada, ahşap korkuluğa dayanarak Nejat'ın dairesine bakan halimin görüntüsü kafamın içinde aydınlandı. Fosforlu elektrik düğmesine kimliksiz adımlarla yürüdüm. Düğmeye bastım. Aydınlığı elimizde. Devam ettim. Son durak Haluk mu? Haluk'tan ötesi yok mu? Daralarak çatıya çıkan merdivenin görüntüsü çok uzaklardaki bir masal alemine uzanır gibi duruyordu yorgun gözlerimin önünde.

Kırmızı kiremitlerin üzerine oturdum. Altımda bir iki çatırdayıp sustular. Artık hem Nejat'ın, hem de Haluk'un üzerindeydim. Son derece ağır bir hastalık sonrası biraz olsun

iyileşmiş ve hastanenin bahçesine çıkıp gözüne çarpan ilk banka oturmuş bir hasta gibiydim. Haluk'un kahvesinin dumanı bacadaydı. Nejat'ın hayatı: Televizyon anteni... Çeviriler, baştan sona izlemesi sıkıcı bir yaşam... Aşağısı, siyah beyaz fotoğraf... Bu hepimizin yuvasıydı. Diğer binalara baktım: Diğer kiremitler, diğer bacalar, diğer antenler, diğer fotoğraflar... Nejat, Haluk ve Damdaki Adam... Dikkat üç kişiliktir.

Bütün mahalle ayaklarımın altındaydı. Burada oturmak bana çok iyi gelmişti. Arka bahçeye midye düşüren beyaz martılara baktım bir süre. Kötü adam kahkahası ile köpek havlaması arası tuhaf seslerini dinledim. Aklıma vapurun demir tavanı geldi. Burası iyi, diye düşündüm. Aşağı inip de Haluk'un içine tıkılma düşüncesi içimi daraltıyordu. Aşağı inip Haluk'un yaşamını sürdürmek, kalacağını bile bile daracık ve demir kapılı bir asansöre binmeye benzeyecekti.

Diğer binaların çatılarına baktım. Uykum geldi. Korna sesleri geliyordu aşağıdan. Birileri birilerinin yolunu tıkıyordu. İki otomobil bağıra bağıra yarışarak geçti. Biraz daha tepeden bakabilsem aslında durduklarını görebilirdim. Bir anlık sessizlik oldu. Aşağıdakilerin hırsına bir ara verdi kırmızı ışıklar. O sessizlik anında ölümü düşündüm. Herkesin öleceği gerçeğini. Sonra yeşilin yanmasıyla bu düşünce motor, korna ve patinaj seslerine karıştı.

Çatıya çıkan dar merdivenlerden indim. Bütün kemiklerim ağrıyordu. Yukarıda ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Anahtarı çıkardım. Salondaki masanın başına oturdum. Zaman, dolabın arkasındaki böcek için de benim için de aynı tempoda seyrediyor. Benim yaşıyor olmam, onun ölmüş olması, zamanın ikimizi de aynı mantıkla çürütmekte olduğu gerçeğini

değiştirmiyor. O dolabın arkasında yumuşak halının üzerinde, ben burada salondaki yuvarlak masanın başında...

Kendi kontrolümde olmayan sakin hareketlerle kâğıtları kucaklayarak mutfaktaki çöpe taşıdım. Gün yeni yeni ağrıyordu. Dört seferde sözlükler dahil her şeyi temizledim. Mutfaktaki ufak balkonda duran toz bezlerinden ikisini aldım. Birini ıslattım. Masayı önce ıslak sonra kuru bezle sildim. Bir sigara yakıp bomboş masanın başında oturdum. Masa uçsuz bucaksızdı ve huzur vericiydi. Gözümü boş yüzeyinden alamıyordum. Günlerdir içimde biriken yoğun sıkıntı bir anda dağılmıştı. Hiçbir şey düşünmeden masanın üzerine çıkıp yattım. Yüzüme anlamsız bir gülümseme yayılmıştı. Başında oturup saatlerce çalışmaya alışık olduğum masanın üzerine yatmış tavana bakıyordum. Gözümün önüne vapurun tavanındaki renkli kablolar geldi.

Dışarıdan kuş ve korna sesleri geliyordu. Yattığım yerde biraz döndüm. Gözlerimi yumdum. Zehirli bir huzur usul usul vücuduma yayılıyordu. Profesörün ciltli kitapları, Selim'in anlamsız sözleri, Alp'in edebiyat sevdası, Cemal Efendi'nin meraklı bakışları, Selin'in güzel yüzü aynı kayığa binmiş soğuk suların sabit akıntısında hızla uzaklaşıyorlardı benden. Pencerenin dışındaki midemi bulandıran rengârenk tabloya bir fırça darbesi olarak vurana dek ilerleyeceklerdi. "Ben burada, onlar orada..." Bu cümle bir fısıltıya dönüşerek içimde anlamını kaybedinceye dek defalarca yankılandı.

Rüyamda yüzünü göremediğim bir kadını kolundan sürükleyerek daha önce hiç görmemiş olduğum bir yatağa savurdum. Yüzü tıpkı haber programlarında olduğu gibi sansür amacıyla bulanıklaştırılmıştı. Yüzündeki bu gri sansüre rağmen, göğüsleri ve cinsel organı net biçimde görünüyordu. Çılgın gibi bağırıyordu, can havliyle bana karşı koymaya ça-

balıyordu. İçerden elektronik bir müzik ve insan gülüşmeleri geliyordu. Saçlarından kavrayıp yüzüstü çevirdim. İyice yastığa bastırdım kafasını. Sesi de yüzü gibi bulanıklaşmıştı. Üzerine çıktım.

Uyandığımda her yanım ağrıyordu. Bir süre nerede olduğumu anlayamadım. Sert bir yuvarlağın üzerindeydim. Tekrar uyuyakaldım. Rüyamda bizim apartmanın arka bahçesinde dolaşıyordum. Birden yerde siyah beyaz bir fotoğraf gördüm. Etrafı kırılan camlarla dolmuştu. Tam yürümeye devam ediyordum ki cam kırıklarının arasından son derece tanıdık bir manzara gördüm. Çerçeveyi elime alıp üzerindekileri yere silkeledim. Tekrar baktığımda yerdeki cam kırıklarının paslı bir acıyla beynime saplandığını hissettim. Bu, rüyamda dev böcekten kaçarken içine girdiğim fotoğraftı. İçerdeki ağacın dibinde oturan yaşlı büyücüye elimdeki ciltli defterdeki bir yazıyı tercüme ettirmiştim. Fotoğrafı alıp yatak odamdaki pencerenin yanına astım. Çünkü aynı zamanda bu esrarlı fotoğraf yıllar önce bu pencereden çekilmişti besbelli. Bu tuhaf olay yüzünden hayatımda ilk defa içmeden sarhoş olmuştum. İçimde bir ses bir daha asla içki içmeyeceğimi fısıldıyordu bana.

Masadan kalkıp bacaklarımın arasının yapış yapış ve ılık olduğunu fark edince tuvalete gidip pantolonumu ve donumu çıkarttım, aynada kendime baktım. Nejat'ın yerine mi boşaldım? Yoksa birlikte mi?.. İçimde bir deli kahkahası patladı, sonra yumuşayıp martı seslerine karışarak uzaklaştı. Telefon çalmaya başladı. Dışarının vahşetinin içerinin huzuruna korkunç bir hücumuydu bu. Hemen telefonu fişten çektim. Sustu. Sessiz ve artık hiçbir işe yaramayacak olan telefona baktım bir süre. Ben burada, onlar orada... Siz mi zehirlisiniz, ben mi?.. Belden aşağım hâlâ çıplaktı.

Ne kadar sürdüğünü kestiremediğim bir zaman sonra kapı çalmaya başladı. Kapıya en uzak noktaya, yatağıma gidip yattım. Yorganı kafamın üzerine çektim. Bütün vücudum uyuşmuştu. Kapının her çalışında dizlerimi biraz daha karnıma yaklaştırıyordum. Sonunda bir ateş topuna dönüşerek zil sesinin içinde yok oldum.

Kendime geldiğimde Zeynep'in aşkı her yanımı sarmıştı. Uzun zamandır aklıma gelmeyen bu kadın bir yıldırım gibi düşmüştü beynime. Şimdi bütün vücudum ve içinde bulunduğum odanın duvarları ona olan aşkımla tutuşmuş yanıyordu. Bir an önce ona kavuşmak zorundaydım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Uyuyamayacağımı çok iyi biliyordum. Bir daha asla uyuyamayacak gibiydim.

8

Ne kadar zaman, nasıl geçmişti bilemiyorum. Yaşadıklarımı düşünmek içimi kavurduğundan ve rüyalarımda bambaşka bir hayatın kölesi olduğumdan uzunca bir zamandır düşünmeyen ve uyumayan bir yaratığa dönüşmüştüm. Sağımdan solumdan biçimini kaybetmiş kediler süratle geçiyordu ve sürekli anlamsız sesler vardı evin içinde. Bazen çok net bir biçimde adımın çağırıldığını duyuyordum, bazen Selim'in anlamsız sözcükleri duvarlarda geziniyordu, bazen Profesör'ün rüyalar konusunda ahkâm kesişinin korkunç gürültüsü tavandan tepeme yağıyordu. Zaman içinde bütün bu seslere alıştım.

Selin'i düşündüğümde içimdeki bütün hisler ve organlar iç içe geçerek donuyordu. Onu seviyordum, onu sevmemem gerektiğinin tuhaf bir biçimde bilincindeydim sadece. Keşke her şey bambaşka olsaydı. Ne kadar saf, çaresiz ve imkânsız bir istek... Kulağa gelişinin naifliğinin ardında yüzyıllarca uğrunda savaş verilecek bir tutku...

Rüyalar analiz edilmeli! Yoksa çözümü olmayan bir bilmeceden ibaret olan bu renk ve ses yumağıyla uğraşmak beyhude bir çaba mı? İşte yine dönüp dolaşıp aynı tartışmanın esiri oldum. Daha bu rüyalar yeni başlamışken, yine bunları sorgulamıştım. Ve sonuçta hiçbir karar veremedim. Ne kendimi rüyalara adamayı başarabildim, ne de onlardan uzak

durmayı... Keşke, keşke her şey bambaşka olsaydı. Bu rüyalar hiç başlamasaydı. Her şeyin ipleri ellerimde gibi, fakat hiçbir şeyi değiştiremiyorum. Daha önceleri pek çok kişi ve topluluğa acımıştım, ezilen halklara, dayak yiyen çocuklara, aç insanlara... Şimdiyse tüm bu acılarla yamanmış koltuğa oturmuş kendime, zavallı Haluk'a acıyorum. Bir kere de annemle kahve içerken kapılmıştım böyle bir duyguya fakat şimdi tamamen içindeyim... Boğazıma biriken gözyaşlarını uzun bir geleceği yok eder gibi yuttum. Yatak odasına geçtim. Başucundaki radyoyu açtım. Zeynep'ten başka hiçbir şey istemiyorum. Onsuz olmak nefessiz olmak gibi benim için. İlk başlarda Zeynep gerçekte varolmayan, kafamın içinde yaşayan bir hayali sevgiliydi benim için. O zamanlar bile onunla olamadığım için acı çekiyordum. Şimdi ise onun dışarıda gezindiği düşüncesinin yakıcılığıyla çalkalanıyor vücudum. Onun uzakta oluşunun bilinci nefesimi kesiyor.

Pencereye baktım, sonra pencerenin sağına soluna... Yaşamımda derin bir eksiklik hissediyordum.

9

Sürekli aynadaki buğulu görüntüm geliyordu gözlerimin önüne. Aynadaki buğulu Haluk. Aynadaki Haluk her zaman benden önce uyur. Her zaman... Her zaman kaçabiliriz. Hiçbir zaman kurtulamayız çünkü kimse rüyasında uyumaz ve biliriz ki güzel bir anın hemen öncesi, o anın kendisinden daha iyi... Haluk! Haluk ceza sahasında. Çekiniz, ömrümüz kendimizi kontrol etmekle geçiyor zaten. Ve rüyalarım düşüncelerimden bağımsız... Çekiniz. Mevzunun mahiyeti ve hülasası... Çekiniz.

Haluk Bey geldiler. Haluk ölmüştür kesin değil mi? Haluk kırmadım değil mi seni bugün? Haluk Bey çay!? Haluk Bey. Solumda Ali, sağımda Eda... Esra da kim? Dikkat üç kişiliktir. Haluk! Barda mıydın dün gece?

Evin kapısını açtım. Her zaman kaçabiliriz. Nejat! Şuuut ve top dışarıda! Dışarısı, buğu, ayna, sesler, metro... Metrodaydım. Yatay hareket eden bir asansör... Kafamı cama yaslamış tünelin içine bakıyordum. Karanlığın sabit görüntüsünün içinde koyu tonda belirsiz objeler ve kablolar... Durağa gelişimizle gözlerim aniden bembeyaz bir ışığa boğuldu. Sonra tekrar karanlık tüneli izlemeye koyuldum. Bir an inşaattaki salıncağı tünelin karanlık boşluğunda asılı gördüm. Tam doğru mu gördüm acaba diye düşünürken beyaz tebeşirle yazılmış *"Haluk ♥ Zeynep"* yazısı gözlerime saplandı.

Sonra yine beyaz aydınlık... Kendimi ışıkların içine bıraktım. Bir sürü insana yapışarak yürüyen merdivenle yukarıya sürüklendim. Karanlık tüneldeki görüntüler beynimin içinde geziniyordu. Sokak, yine insanlar, bir eczane, buğu yüzünden göremiyor mu beni? Gördü! Gözlerimi fark etti herhalde. "Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" Gördü! İlaç, raflar, uyumalıyım günlerce, haftalarca, kaç para? Karanlık. Karardı hava. Gökteki dolunay, bir müzik şimdi kulağımda. Piyano. Beni evin içine çağıran. Sonra ev. Gerisi hep ev...

10

Evden çıkıp eve dönüşlerim. İnşaatta salıncakta sallanan adamın ara sıra hızlanarak dışarı çıkıp içeri dönüşlerine benziyordu. Ben de görmediğim bir salıncağın üzerinde bir dışarının renklerine bulaşıyor, bir evimin yalnızlığına doluyordum. Bu hareketimden öylesine tiksindim ki bir daha asla ama asla evden çıkmamaya karar verdim. Salıncaktan inmiştim artık. Yıllardır bir dışarı bir içeri sallandığım salıncaktan inmiş, ayaklarımın üzerinde dimdik durmuştum. Uzun bir yürüyüşten sonra oturunca ayaklarımın ağrısını tam anlamıyla duyumsayışıma benzer bir biçimde salıncaktan inince başımın nasıl döndüğünü fark ettim.

Evin içindeyse pek dolanmıyordum. Günlerdir hasta yatağımda iyileşmeyi bekler gibi Zeynep'i bekliyordum. Defalarca çalan kapı evin içinde artık beni rahatsız etmeyerek dolanan seslerin içine karışmıştı çoktan. Ellerime ayaklarıma baktım, kendimi bir bütün olarak değil de yatağa gelişigüzel serpiştirilmiş parçalar olarak algılıyordum. Sanki artık bir bütün olabileceğim tek yer Zeynep'in yanıydı. Gözlerimi yumdum, parçalar birleşeceklerine iyice uzaklaşmaya başladılar birbirlerinden. İçimde hissedilmeyen bir acı patlak verdi, gözlerimi açtım. Kimsesiz olduğum fikriyle karşılaştım: Hiç kimsem yok. Hiç kimse... Gözyaşlarımı sildim. Son zamanlarda fazlasıyla sulu gözlü olmuştum.

Hep Zeynep'le olmak için sürekli uyumam gerekiyordu. Bunun ömür boyu mümkün olamayacağını biliyordum. En azından uzunca bir süre için diye düşündüm, acılarım biraz olsun hafifleyene dek. Başucumda duran uyku haplarından ikisini yuttum. Sonra hiçbir şey düşünmeden dört tane daha attım ağzıma. Kendimi büyük bir değişimin arifesinde hissediyordum. Sanki her şey bunu haber veriyordu, radyoda çalan hüzünlü şarkı, gökyüzündeki dolunay, dışarıdan gelen korna sesleri...

Çalarsaatin sesini duymaya başladım. Normalde keskin ve kulağımın dibinde olan bu ses, şimdi çok uzaklardan ve boğuk bir biçimde geliyordu. Bir akvaryumun içinde gibiydim. Ne gözlerimi açabiliyordum, ne kımıldayabiliyordum. Daha önceleri odama doğru koşarak etrafımda daire biçiminde duran dördü erkek ikisi kadın altı doktorun ayak seslerini duydum. Gözlerimi açamasam da hafif bir aralıktan buğulu bir halde görüyordum onları. Başıma toplandılar, yatağımın kenarından tutup beni koridora doğru sürüklemeye başladılar. Yatağın tekerleklerinin çıkarttığı gıcırtılı çığlıkları dinleyerek yeşil maskelerin üzerindeki gözlere baktım, hepsini tanıyordum: Selin, Zeynep, Alp, Emre, Ömer, Mehmet.. Gözümdeki sis perdesi aniden dağıldı. Fiziksel olarak hiçbir şey hissetmiyordum, yalnızca görüyordum. Uzun beyaz hastane koridorunun beyaz tavanındaki beyaz floresanlar sırayla geçiyordu gözlerimin önünden. Beyaz üzerinde düzenli aralıklarla parlayan beyazlıklar... Sert bir hareketle sola saparak Nejat'ın salonuna girdik. Tekerleğin halıya temas etmesi üzerine gıcırtılar kesildi. Apartman toplantısı yaptığımız koltukların arasından geçiyorduk. "Eveet, Haluk Bey de geldi tamamız." Burası Emre'yle oturduğumuz salon. Onunla oturduğumuz salon

var mı? "Getirin şu karar defterini, imzalayacak Haluk Bey. Nejat Bey sonra da siz, anlaştık mı?" Tekrar beyaz koridora çıktık, sonra sağa dönerek Selin'lerin salona saptık, babasının fotoğraflarını gördüğüm anda kulaklarımın içinde şiddetli bir kahkaha patlak verdi. "Mahvettiler cânım ülkeyi edepsizler! Niye zahmet ettiniz bu kadar?" Sonra sessiz, beyaz ve uzun koridorun sonundan sola dönerek annemlerin evdeki mutfağı salona bağlayan koridorda ilerlemeye başladık. Yan yana duran iki masa saatini gördüm. İkisi de yanlış. Koridorun sonunda Okan Bey'in dar asansörü belirdi. Sarsılarak asansöre bindik. "Okan Bey, Haluk Bey geldiler." Yatağın başında yalnızca Zeynep ve Selin vardı. İçersi oldukça karanlıktı. Alçalıyorduk. Asansörün gıcırtıları Selin'le Zeynep'in karşılıklı soluk alıp verişlerine karışıyordu. Gözlerim imdat düğmesine takıldı. Fosforlu sarı çerçeveli bir imdat düğmesi... Alçalmakta olan asansörün aynasındaki kirli ve karanlık yansımamıza baktım. Boğuk gıcırtılarla yerin dibine inen bulanık bir tablo: "Sedyedeki Adam ve İki Hemşire". Sonra kendi yüzüme odaklandım. Bir başkasına bakar gibi baktım alçalan kendime. Kıpırdamaya çalıştım, beceremedim. Vücuduma müthiş bir ağırlık inmişti. Bir süre sonra alçalma hissini kaybettim. Boğuk gıcırtının bizi ne yöne sürüklediğini fark edemez olmuştum. Sert bir hareketle durduk, asansörün loş ışığı söndü. Gıcırtı kesilmişti. Sessiz bir karanlığın içindeydim. Her şeyin bittiğini düşünüyordum ki, "Sayın yolcularımız, Taksim bu yöndeki son istasyonumuzdur" diyen bir anons duydum. Metronun kapıları açıldı. Diğerleri kapının önünde bekliyorlardı, yeniden altısı birden çevremdeydi. Vapurun içinde uçarcasına ilerliyorduk. Vapurun motorundan başka hiçbir ses yoktu. Dolmuş ne kadar gerçek, vapur ne ka-

dar tuhaf... Tavandaki can yeleklerini izliyordum. Yarım bir daire çizerek yeniden uzun ve beyaz koridora çıktık. Ayak sesleri kulaklarımın içinde yankılanıyordu. Yatağın tekerlekleri çığlık çığlığaydı. Sarsılarak sola döndük. Alp'in odasından geçerek Profesör'ün salonuna daldık. "Haluk Bey buyurun, bu ne güzel sürpriz." Sehpada duran iki porselen çay bardağını gördüm. Bütün konuşmalarımızdan arta kalan iki yorgun bardak... Kitapların arkasından bir ses "Boks, boks, boks... Beyaz çocuk düştü." diye çınladı. Bu Selim'in sesiydi, onu görmeye çalıştım, göremedim. Kitaplarla dolu koridordan karanlık bara çıktık. Renkli ışıklar yatağımda geziniyor, gürültülü müzik kulaklarımı acıtıyordu. Tuvaletlerin olduğu bölüme doğru ilerledik. "Oğlum altıma işeyecem şimdi, çekilin yolumdan!" Yan yana duran iki kapının önünde durduk. Kapılardan birinden erkek mi, kadın mı olduğu asla kestirilemeyen tuhaf biri çıktı. Yüzü bembeyazdı. Yatağıma kadar gelip bana şefkatle sımsıkı sarıldı. Sonra diğer kapıdan içeri girerek yok oldu. Tekrar harekete geçtik. Yatağımı itenlerin sesi kulaklarımdaydı: "Çabuk olun, acele edin, nabzı yavaşlıyor, onu kaybediyoruz." Bu cümleyi daha önce duymuştum. Biraz düşününce bunun geçenlerde bir kısmını izlemiş olduğum saçma sapan bir Amerikan filminden olduğunu hatırladım. Şimdi aynı cümle benim için tekrarlanıyordu.

Gözlerim kapalıydı, yatağın sarsıntılarını hissediyordum. Kulağıma belli belirsiz bir motor sesi geliyordu. Yattığım yerde dikelerek oturur pozisyona geçtiğimi hissettim. Aynı sarsıntı devam ediyordu. "Parasını veremeyen, para üstü alamayan var mı?" diyen bir ses duydum. Gözlerimi açtığımda kendimi hızla ilerleyen bir dolmuşun içinde buldum. Şoförün hemen yanındaki koltuktaydım. Dolmuş ne kadar ger-

çek, vapur ne kadar tuhaf... Şoförle aramızda koyu mor renkte yanan minyatür bir floresan vardı. Bir süre hiçbir şey düşünmeden, sadece sarsılarak mor ışığın yoğun koyuluğuna baktım. Radyoda cızırtılar içinde adi bir Türkçe pop şarkısı çalıyordu. "Sen bana dön, ben sana döneyim" cümlesini detone ve isterik sesiyle onlarca kez tekrarlıyordu bir kadın sesi. Fonda da radyonun cızırtılarına karışmış bir kalp atışı... Bu cızırtılar bu adamları rahatsız etmez mi? Ama zaten bu şarkıyı dinleyen... Öylesine hızlı gidiyorduk ki ara sıra ayağım refleks halinde sanki bir fren pedalı varmışçasına ileri uzanıyordu. Ayağımı hayali frene her uzattığımda dolmuş yavaşlıyordu. Bırakınca yine hızlanıyordu. Öyle ki, bir süre sonra frene basan benmişim gibi hissetmeye başladım. Bu bir tesadüften çok frene basılması gereken anların belli oluşundan kaynaklanıyordu.

Kapamayı beceremediğim camdan suratıma esen yoğun rüzgâr yüzüme düzenli olarak baskı yapmaktaydı. Sanki şeffaf bir el sert bir masajla yüzümün biçimini değiştirmeye çabalıyordu. "Sen bana dön, ben sana döneyim." "Şu müziği kısabilir miyiz biraz?" diye bağırmak istiyordum ancak dudaklarımı aralayacak bile halim yoktu. Sadece karanlık yola bakıyordum.

İyice hızlandık. Hiçbir dolmuşun ulaşamayacağı bir hızla ilerliyorduk. Bu sefer öylesine korkmuştum ki ayağım frene uzanmadı. Aksine bacaklarımı iyice kendime doğru çektim. Sert bir yere müthiş bir hızla çarptık. Hem tok hem tiz bir ses aynı anda kulaklarıma doldu. Ani bir ilerleme hareketi... Sonra durum. Kafamın içi ısınmaya başladı. Isınıyor ve katılaşıyordu. Ölmek üzere olduğumu çok net bir biçimde anlamıştım. Kulaklarım ve burun deliklerim birbirine yaklaşarak

bir bütün oluyor, sonra yine birbirinden uzaklaşıyordu. Etrafta anlamsız bir gürültü git gide yükseliyordu. Ölümümü bu kadar açık bir biçimde ve bu denli bilinçli yaşayabileceğimi tahmin etmezdim. Ama şimdi bütün bir trajedi duygusunun içine beni gider ayak kendimden utandıran sevimsiz bir mizah sızmıştı. Neredeyse doğrulup kahkahalar atmaya başlayacaktım. Tabii içimde buz gibi bir adam kahkaha atmaktan ne kadar uzak bir durumda olduğumu çok iyi biliyordu. Başım artık bir ateş topuna dönüşmüştü. Karanlığın içinde renkler ve sesler bu ateşin içinde birbirine karışıyordu. Yanıp sönen mavi bir ışık görür gibi oldum. Etrafıma bir sürü insan toplanmıştı.. Bir daha asla sesimin çıkmayacağını çok iyi biliyordum. Bulanık bir biçimde duyduğum seslere yoğunlaştım: "Yahu hiç fren izi yok. Patladı mı acaba? Bu arabalar çok kaza yapıyor. Dengesiz ondan. Üff paramparça olmuş araba. Bir kişi mi vardı kardeş. Evet bir tek şoför varmış. Anne ne olmuş? Amcayı böcek ısırmış, uf olmuş, şşş gel buraya!" Bir takım eller beni kaldırarak yumuşak bir yere yatırdı. Kendimi yatakta buldum.

Burası benim odam olmalı. Çok karanlık. Kollarımın arasında biri var. Bir kadın... Zeynep! İçimi tarifsiz bir huzur duygusu kaplamıştı. Bütün geçmişim, uyanmadan hemen önce görmüş olduğum ve bu nedenle çok net hatırladığım uzun ve karışık bir rüya gibiydi. Yataktan kalktım. Gözüm karanlığa alışıyordu yavaş yavaş. Pencerenin yanında asılı duran siyah beyaz fotoğrafı görünce biraz olsun gevşedim. Karanlığın içinde tedirgin adımlarla tuvalete yürüdüm. Işığı açtığımda aynada Nejat'ı gördüm. Çevresi kızarmış gözlerinin içine baktım. Ne her şeye yeni baştan başlayacak cesaretim vardı, ne de her şeyden vazgeçecek... Tuvaletin soğuk yerine oturup

dizlerimi karnıma çektim. Kalp atışlarım yükselmişti. Kollarıma ve bacaklarıma korkunç kramplar giriyordu. Karnım fena halde ağrımaya başlamıştı ve aşırı derecede terliyordum. Delice susamıştım.

Aynadaki görüntü? Oysa burası benim evim.. Dalgın gözlerim tuvaletin zeminine takıldı. "Her zaman kaçabiliriz, hiçbir zaman kurtulamayız." Derin bir nefes aldım. Belki birkaç saniye, belki de birkaç yüzyıl gözlerimi hiç ayırmadan beyaz karolara baktım. Boks, boks, boks... Beyaz çocuk düştü.

Kasım 2001-Kasım 2002
İstanbul

Zeynep'le bir kafedeyiz. Yalnız ikimiz. Onu sevdiğimi söylüyorum ve sevgiyle bakıyor. Kendimi çok mutlu hissediyorum.

Yazmam bitince kâğıtları çevirilerin arasına yerleştirdim. Kim çevirilere bakar! Oradan çıkarıp boş kâğıtların en altına koydum. Bu rüyaları hemen hemen eksiksiz yazmıştım. Hem bu rüyaları unutmadan yazabilmiş olmaktan ötürü gururlu hem de bütün bu koskoca bir saçmalık olduğu düşüncesiyle dopdoluydum... Sağlıklı bir gururla masadan kalktım. Yemek hazırlamaya başladım. Bu uzun uzun Selin'le sevişeceğimi düşündükçe ilk defa çıplak bir görecek olan, ergenlik çağındaki bir çocuğun hain neşesiyle doluy Her şey tek tek gözümün önüne geliyordu. Göğüslerini öpüşüm dolanan beyaz bacağı, belini sımsıkı kavrayışım, yatakta dümd diğer bacağı... Sanki bir kadınla değil de bir kadının parçalar de parçalanarak birlikte olacaktım bu gece. Selin'le sevişme fik zamandır beni bu kadar heyecanland olan bir yabancı gibi hissediyordu gidiyordu, öyle ki aynı çaldı. Selin bütün güzelliğiyle içer Ayakkabılarını çıkarttı. Güze Yemek yerken ona, çok önemsiz şey sordum: "Selin'ciğim, hani sana bir birileriyle..."

"Ne oldu, devam mı ed de bitmiştir diye düşü

TV
Sid
pro
des
ürünlerini satın alma.
TV'de şiddete sen de hayır de.

ISBN 975-329-419-0
9 799753 294194